

DE WIJSHEDEN VAN ONZE

GUDJES

John Baselmans

De wijsheden van onze oudjes

John Baselmans

Curaçao, 2009
Second edition 2010

This book is written by
John Baselmans

Photos and illustrations are from the hand of
John Baselmans

With thanks to all those people who are supporting me.

Copyrights

I won't put all the usual "don'ts" here, but I hope that you respect my work.

At least let me know when you use any part from this book.

You will find my address on my website

<http://www.johnbaselmans.com>.

Thank you.

ISBN 978-1-4092-9516-7

Voorwoord

Ik denk dat dit een van mijn kortste voorwoord zal zijn in mijn schrijvers tijd. Want wat kan ik je vertellen als alle wijsheden hier staan van de vele oudjes die we om ons heen hebben. Wat kan ik je nu als aankomend oudje nog vertellen wat deze mensen nog niet hebben verteld. Daarom denk ik dat het, het beste is dat je gewoon begint te lezen. Zet je verstand op nul en laat de logica en de wijsheden van de oudjes je inleiden in een wereld waar wij als jongelingen niet zoveel vanaf weten maar ook werkelijk te weinig interesse in tonen.

Het boekje is een mengelmoes van verhaaltjes die op mijn pad in het leven zijn opgedoken. Wijsheden maar ook situaties die me aan het denken hebben gezet. Nu weet ik wel dat je meent dat ik niet kan denken en dat is maar goed ook. Doordat ik niet denk maar wel met mijn gevoel werk, zie en voel ik de geweldige wereld waarin de oudjes leven. De rust en de serene omgeving die ze weten te creëren is voor iedereen een les.

Daarom dit boekje en daarom hoop ik werkelijk dat ook jij eens open gaat staan voor de oudjes in je omgeving. Zij kunnen jou de weg wijzen, al meen jij dat deze weg alleen maar bestaat uit geld en macht.

Na het lezen van dit boekje verzeker ik je dat je een andere kijk op de oudjes gaat krijgen en ook gaat genieten van hun aanwezigheid.

John

Inhoudsopgave

Voorwoord	5
Inleiding	12
Leermeester	15
Luisteren	17
Als oudjes hun mond openen	18
Kruipend oudje	19
Met een rok aan	20
Al die oudjes	21
Blub wel, blub niet	22
Vreemde wezens	23
Dikke konten kijken	25
Spelletje spelen	26
Tennissende mai	27
Mens erger je wel	27
Een avondje scrabbelen, ja gezellig	28
Kruidenallergie	29
Oompje	30
Snelle bak	31
Huwelijks cadeau	31
Serieus oudje	34
Piet, de kanariepiet	35
Soppen, nathouden en uitroken	35
Alles volgens uur en tijd	36
25 slagen per minuut zijn leven lang	37
Zielen kijken	37
Broodje poep	38
Geen controle	39
Fietsen zal je	42
T-fordje	43
Wat gaat er mis	44

Schoolgaand oudje	45
Eeuwige student	45
Ziektes	46
PHPD	49
Swingende honderdjarige	50
Stress, hebben we dat allemaal	50
Het wel/niet oudje	51
Een persoonlijkheid	53
Eén vrouw, kom nou	54
De zak op vliegveld Hato	54
Eens een dier blijft een dier	55
Jako verliefd	57
Belasting, wat is dat	58
Watermeloentje kopen	58
Instelling	59
In de boeien	59
Conclusie van een bijzondere man	60
Indigo generatie	61
Andere kant van het eiland	62
Wandelingetje	63
Lichaamstaal en zwijgen	65
Psychologie	65
Mutaties	66
Boodschappen doen	69
Niet werkende opa	70
Eigen-wijs-heden	70
Curaçao	71
Wijze referendum(dom)	72
De oudjes van Curaçao	73
Mai	77
Maandelijkse nood	78
Mijn APK keuring	78

Laatste wens	79
Familie verleden	79
De APK keuring van mijn vrouw	80
Observeren van oudjes	81
Waarom die lastige vragen beantwoorden	83
Het leven als oudje	84
De telefoon	84
Oma's eerste telefoon	85
Kletsijzer	85
Interessant of zielig	86
Op hold	87
Telefonade voorvallen	87
Mijn oude koffiemolen	88
Gesprekken of zoiets	89
Gespreksnormen vervormen	91
Bellen en zijn voordelen	92
Bellen kan ook lastig zijn	92
Schuw of onbeschoft	93
Cyber oudje	94
Schoolplein annex cyberspace	94
Bij de oudjes op visite	95
Communicatie	96
Te-le-foon	97
Ongeluk(kig) bellen	99
Toekomst	99
Nieuwste techniek	100
Kinderen	101
Zwemmend als een vis	101
Baantje hier en niet daar	102
Duikende vis	103
Basketballen of paalzitten	104
Apen van kinderen	105

Klimmen, geen sport voor mij	105
Leuke dingen voor de mens	107
Instant fruit	108
Benen omhoog	109
Kletsende koko	110
Cultuur	111
Warm ijsje	111
Hartverlamming ja of nee	112
Eerste rijles op 3 jaar	113
Vrouwenpraat gepraat	116
De engelen van het eiland	116
Wat is cultuur	117
Baai(l)dag	117
Werken op Banda'bou	118
Westpunturaanse bolide	119
Een, twee hup	120
Brua en spiritu	121
Scheidingshuis	123
Gouden munten	123
Gekkenhuis	124
Jan Kok	124
Rituelen	125
Kruisje hier, kruisje daar	126
Boem, klap, au, pijn	126
10 gulden versus 1000 gulden	127
Moeilijke dagen	127
Tik klok tak	129
Fiets op de neus	129
Zwervend kunstgebit	131
Verstoppertje spelen	132
Beredenering der ouderen	133
Oplossing voor plantenziekten	133

Vliegende kikker	135
Citrus oplossing	136
Te veel, te lang	136
4 meter contra 100 meter	139
Bisonkit woman	140
Pas op mijn wagen	141
Water- of woestijnplant	142
Vis op de BBQ	142
Lastig	143
De rust zelve	144
Ik eerst	145
Even eten	147
Een gezellige begrafenis	148
Geleerde oudjes	149
Jong oudje	151
Ouwe zaniker	152
Houden van	153
Mijn laatste wens	155
Wijselijk accepteren	157
Het einde	158
Het laatste woord	159

Inleiding

Dit boekje is over de wijsheden van ons, oudjes, die niets te doen hebben en waarvan onze kinderen denken dat we de gehele dag in een schommelstoel zitten te kijken naar het dagelijks leven wat de jongeren moeten volbrengen.

Is het je niet opgevallen dat ouders altijd worden gezien als oudjes en als klap op de vuurpijl ook nog eens als oudjes worden ervaren door de kinderen? Natuurlijk zijn ze oudjes, want doorgaans zitten er aardig wat jaartjes tussen de kinderen en hen. Niet vreemd dat ze gezien worden als oudjes. Dan zijn ook nog al die oudjes meestal ouderwets en uit de mode, uit de tijd en hen niet begrijpen. Ook is het waar dat er een verschil is tussen hun manier van handelen maar ook van de manier van denken met dat van hen. Maar ze gaan verder, want de huidige jeugd wordt niet begrepen. Een verdere klacht is dat de huidige oudjes te conservatief zijn. Ja, orders zijn altijd zwaar om op te volgen en dan praten we nog niet over de regels en wetten die allemaal gesteld zijn in deze maatschappij.

We moeten de jeugd nageven; ze zijn er werkelijk goed in om onze wijze oudjes een stempel te geven en hen te beschrijven hoe zij denken dat ze zijn. Maar in het kort komt het er veelal op neer dat je deze woorden hoort wanneer de jongere generatie niet zijn zin krijgt. Ook hoor je de klacht als er weer eens afgesproken wordt dat ze voor een bepaalde tijd thuis moeten zijn. De huidige generatie meent dat ze te weinig zakgeld krijgen. En hen vragen om klusjes te doen in het huishouden is werkelijk het starten van een wereldoorlog. Want dan gaan de werkelijke regels gelden en laten we eerlijk zijn, wie zit er nu op regels te wachten? Ook dan is er een stormvloed van woorden waarom oudjes hen niet begrijpen of kunnen volgen.

Het is zaak als oudje dat je zo snel mogelijk een pc aanschaft, black Berry en een I-pod. Dan pas is het mogelijk contact te krijgen met de huidige generatie! Door een oorlogsspel te spelen op een game computer kun je ook hoge punten scoren bij je kleinkinderen want dan ben je werkelijk ‘cool’!

Het volgen van jongeren is een duidelijk probleem, want wat denk je van de taal die ze uitkramen? Je zit met zo’n jonge gast te praten en dan gooit hij vele talen door elkaar. Liefst ook nog met compleet andere betekenissen dan de diverse woordenboeken aangeven. Als je dan vraagt wat hij of zij met die uitspraak bedoelt, valt werkelijk je mond open. Wat jij dacht als antwoord te krijgen, rijmt totaal niet met de verklaring die ze jou geven. Ik vraag me zelf dan ook regelmatig af of ik nu werkelijk zo achterlijk ben als dat zij naar me kijken? Hebben we het nog niet over wanneer je de moed neemt om met zo’n gast te chatten of mails te sturen. Je krijgt antwoorden die niet te ontcijferen zijn. Een uitleg waar je werkelijk dagenlang de cryptische omschrijving van probeert te vinden. Doorgaans maak ik, als een van mijn kinderen of gasten zo begint, hem duidelijk welke taal ik spreek en schrijf. Kan hij zich dan niet in die taal uitdrukken dan houdt voor mij het gesprek op en adviseer ik hem eens eerst een school te gaan volgen.

Maar laten we eens dieper gaan duiken in de wereld van een oudje en met de daar omringende jeugd die nog een weg in moet volgen. Ik stel hier meteen voorop dat ik geen verhaaltjes ga verzinnen om dit boekje vol te krijgen. De verhalen die hier zijn geplaatst komen van de oudjes die van mijn leven een bijzonder leven hebben gemaakt en nog maken. Ouderen waar ik gesprekken mee heb gehad en mensen die allemaal wel iets in mijn leven hebben neergezet. Wees niet bang, want ik ga hier niet het hele hebben en houwen opsommen van mijn leven. Nee, dit boekje zal vele verhalen bevatten die mij ter ore zijn gekomen en in de directe omgeving gebeurd zijn. Voorvallen die zo iedereen zijn leven vormen en een stempel zetten in de rest van zijn leven.

Ook zullen er vele oudjes de revue passeren die in de vele jaren van zwerven over dit eiland, maar ook in andere landen van de wereld, het altijd een geweldige tijd van wisten te maken. Een gesprek met een wildvreemd oudje of met een visser aan een baai. Mensen, stuk voor stuk met een verleden en met een zee aan verhalen. Langzaam maar zeker kwam er lijn in wat en welk oudje de wereld zag en ook werkelijk beleefde. Een wereld die als 'jonkie' niet te beschrijven is. Maar omdat ik na zeer veel gesprekken en omdat ik zelf al in de wereld der ouderen behoor, lijkt het me een goed idee eens wat op papier vast te leggen.

Op het moment dat ik, als 49 jarige, mijn eerste pensioen in handen kreeg dacht ik; Jip, welkom in de wereld der oude mannen. En zo ben ik beland in een wereld die kennelijk door de maatschappij gezien wordt als afgeschreven, maar door mij gezien wordt als een nieuwe start.

Wat een maatschappij overigens, waar we in leven. Want het is toch ongelofelijk dat je na een bepaalde leeftijd gewoon afgeschreven bent! Net als een oude wagen word je aan de kant gezet en je bent alleen nog goed als kinderoppas of als boodschappenjongen. Die oude vent dient toch nergens meer voor en laten we hem daarom maar wat klusjes doen. Ook is het een wereld waar vanuit wordt gegaan dat je als oudje niets te doen hebt. Een mooie gedachte die bewijst dat de huidige maatschappij geen moer van snapt hoe het leven werkelijk in elkaar zit. Het voordeel is dat als je een oudje bent en als je met pensioen bent gegaan, je eigen werkelijk te barsten werkt maar geen stress hebt! Iets waar vele jongeren nog van kunnen leren.

Voordat we verder gaan met dit boekje, wil ik vooropstellen en zeer duidelijk jou laten weten dat een gepensioneerd oudje niet inhoudt dat het een werkeloos oudje is! Wijze oudjes hebben doorgaans meer taken te verrichten dan de huidige jeugd. Maar oudjes kunnen door hun ervaring dingen makkelijker scheiden maar kunnen ook dingen makkelijker aan. Lukt het vandaag niet dan is er altijd nog een morgen en als het morgen

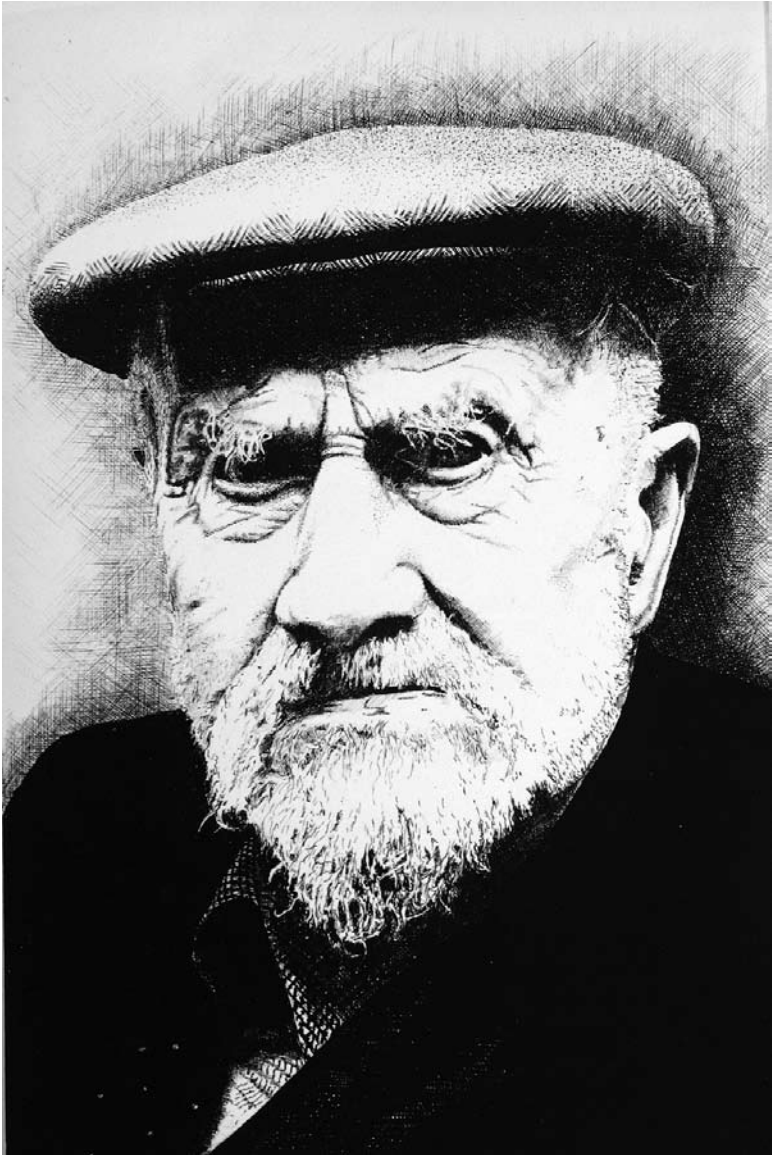
niet lukt dan komt overmorgen ook nog. Mocht er een probleem voordoen dat er tussentijds iets gebeurt, ook dan geen probleem want dan is er altijd nog die ander!

En zo komen we dan aan het begin van mijn verhaal. Het is een ervaring die ik met je wil delen om zo ook jou mee te laten genieten in een wereld van de wijze oudjes.

Leermeester

Elk oudje is op zijn manier een leermeester die je werkelijk alles zelf laat ontdekken. Tijdens het wandelen, vissen of knutselen hebben oudjes altijd interesse in je bezigheden. Tijdens een lange wandeling leg je hen uit hoe je dingen ervaart, ziet en aanvoelt. Oudjes laten je werkelijk alles vertellen en hebben altijd wel een antwoord of ze laten jou in die wereld waar je in bent op dat moment. Tegenstribbelen is er niet bij en ze zijn altijd bereid om hun visie of zienswijze te geven.

Het is vreemd en wat ik later besepte ongelofelijk, dat oudere mensen die vele jaren ouder zijn dan ik zo aandachtig kunnen luisteren. Luisteren en dan na je hele verhaal als een ware leermeester de juiste woorden zeggen om je wat extra mee te geven. Een opa kan veel betekenen voor een kind in zijn jeugd, een oma is belangrijk voor jonge tieners die nog niet de weg der liefde helemaal doorhebben en zeker in het begin de eerste grote liefdes tegenkomen. Oma en opa kunnen werkelijk voor vele kinderen een groot voorbeeld zijn. Waar oma's de weg wijzen in de vrouwelijke zaken van het leven zo doen opa's duidelijk hun best doen om van een jongeling een vent te maken.

Luisteren

Luisteren, laten zien en voelen zijn de sterkste punten van de oudjes. Door te luisteren is het makkelijker om een visie van het leven naar buiten te brengen, al heeft doorgaans opa een duidelijke visie die later ook veel overeen komt met die van jezelf. Het vele praten en het aanhoren van verhalen door de opa's en oma's worden veelal samengevoegd met het meehelpen met de vele klusjes die er altijd waren. Er is geen betere leerschool dan die oude man die meer leek op een vriend en iemand is die je aanvoelt en weet waar je mee bezig bent. Oude wijze mensen hebben werkelijk een gave. Praten is niet hun sterkste punt maar het luisteren is dubbel zo belangrijk bij iedereen in het leven.

De oudjes hebben een zee van tijd en er is nergens haast bij. Ze zitten ergens op een gammele stoel en horen aan wat jij te zeggen hebt. Af en toe komt er een 'si' of 'no' en dan weet je dat je als jongere op het goede pad zit. Dan wordt de stilte doorbroken als het oudje zijn mond opent en van je verhaal een nog mooier verhaal maakt met een moraal daaraan vastgeknoopt. Je loopt dan naar huis en hebt werkelijk dagen nodig om te begrijpen wat die paar extra woorden voor jou betekenen.

Luisteren, werkelijk de grootste gave van elk oudje.

Achter de weinig woorden die gezegd worden zitten hele verhalen en zeker grote levenswijsheden. Vaak genoeg doen de jongeren het af als lastig, onnodig of als dom. Daar sta je dan als oudje en wacht je weer op de volgende gelegenheid om weer te proberen de ogen te openen van die jonkies die spelende, dollend en lachend om de oudjes heen rennen.

Als oudjes hun mond openen

Je zult merken dat als oudjes op een bepaalde leeftijd gekomen zijn, werkelijk de vreemdste dingen er uitflappen. Niets aparts zul je denken en dat klopt. Bij oudjes is de rem los en zijn ze werkelijk over alle grenzen en fobieën heen. Alles kan en alles mag.

Op een gegeven moment kreeg een alleenstaande oudere man het bericht dat er een flat voor hem vrij was gekomen op een plaats waar hij graag wilde wonen. Die dag was hij al gaan keuren of het naar zijn zin was. Hij was helemaal in de wolken en hij zou donderdag de sleutel krijgen.

Op die bewuste donderdag was hij samen met zijn dochter wat te vroeg aangekomen bij de flat. Ze stonden buiten te wachten op de mevrouw die met de sleutels zou komen. Ondertussen kwam een van de bewoners aan de deur en vroeg aan hen of ze naar boven wilden. Waarop deze man antwoordde dat hij de nieuwe bewoner was en dat ze stonden te wachten op de sleutels. De vrouw vertelde helemaal enthousiast hoe geweldig de flat was en hoe gezellig het in de buurt was. ‘Ik woon al 23 jaren hier’, vertelde ze in haar enthousiasme. Het oudje keek haar aan en zei: ‘Daarom moest ik zo lang wachten eer er een flatje vrijkwam!’ Zijn dochter zakte subiet door de grond maar gelukkig pakte de buurvrouw het goed op.

Maar oo, wat kunnen oudjes toch dingen er uitflappen.

Kruipend oudje

Op een gegeven moment was ik aan het wandelen met een oudje. Niet iets nieuws voor ons en eigenlijk niet noemenswaardig. Maar goed, ik moet dit stuk toch inleiden!

We liepen samen zeer veel en waren zo wel eens uren aan het slenteren over de vele wegen en bossen bij ons in de omgeving. Deze man was al enkele dagen op het eiland en had zijn Nordic Track stokken meegenomen. Iets wat een rage was en als goede brave burger doe je daaraan mee en zo ook hij als oudje. Ik lachte al toen hij met deze stokken aankwam, maar volgens hem liep hij daarmee beter. Ik waarschuwde hem nog om die dingen niet tussen z'n benen te stoppen bij het lopen. Dat zou problemen veroorzaken en hij zou dan ook niet ver komen!

We leven in een heuvelachtige omgeving en enkele hellingen zijn best steil om te nemen. Een goede oefening en voor een sportief oudje was dat hellinkje een peulenschilletje! We hadden het grootste gedeelte van de wandeltocht opzitten. De heuvel voordat we bij ons huis aankomen is werkelijk het steilste stukje van ons wandelroute. Ik heb daar ook altijd wat moeite mee, maar goed als jonkie mag je dat niet laten merken. Och, het ging eigenlijk niet gek. Op een gegeven moment keek ik naast me want ons oudje ging steeds langzamer lopen. Ja hoor, toen zag ik dat deze goede man letterlijk met zijn neus op de weg liep. Helemaal gebogen en echt zo laag kruipend over de weg, net alsof hij briefjes van honderd aan het zoeken was als blinde Jan. Waarop ik in een diepe lach schoot en hem vroeg waar hij mee bezig was. Iets verloren misschien? Met een rode kop keek hij op en vertelde mij dat het echt een steile berg was. Ik lachte nog harder, want deze goede man had niet door dat zijn stokken werkelijk tot 40 cm boven de grond stonden en dus helemaal ingezakt waren door de kracht die hij erop had gezet. Hij liep werkelijk met saté stokjes! Nadat zijn stokken weer op de juiste hoogte werden gezet werd de berg in een klap ook minder steil!

Een geweldig gezicht was het en hij moest later zelf ook erom lachen en merkte nog op dat hij best vreemd vond dat het zo'n rechte klim was! Bij de volgende wandeling hebben we de stokken op de kast gehouden en hij liep toen ook weer rechtop.

Wat moet een oudje toch met al dat hippe gedoe?

Oudjes met een rok aan

Nu zul je wel denken; Ik lees tot nu toe alleen over de oude wijze mannen, heeft hij dan geen oud wijs vrouwtje ontmoet? Ik kan je verzekeren dat ik aardig wat vrouwen heb meegemaakt die 'oud' waren en onder de categorie ware oudjes vielen.

Mijn eerste belangrijke oude vrouw in mijn leven was oma. Ze was de vrouw die ook één van mijn opvoeders was in de eerste jaren en mij op een harde maar respectvolle manier liet weten hoe het leven in de maatschappij zou moeten uit gaan zien voor mij. Oma was diegene die nooit werkelijk iemand rust gunde. Als je maar even zat of je was aan het genieten van een boterham dan had ze al een volgende opdracht voor je klaar. Deze vrouw zou werkelijk een goede geweest zijn in een fabriek waar omzet gehaald moest worden. Oma hield het bij haar eigen huis, maar daar was ze dan ook zeer duidelijk aanwezig. Ze was werkelijk een pilaar in dat huis en was duidelijk de motor achter het geheel.

Oma was de eerste vrouw die me lessen gaf in de manier hoe deze maatschappij werkte. De maatschappij was niet voor mij en ik wist al lang dat het een show, een matrix is die niet werkelijk bestaat. Die hele maatschappij die niets meer is dan een moderne slavernij waar mensen uitgebuit worden. En ik, met al mijn gegevens en al mijn gevoel en liefde voor de natuur en mijn vrienden aldaar, waarom mijn leven opofferen voor

zo'n nietszeggende maatschappij? Deze vrouw was mijn eerste contact met de oudjes en ik denk ook dat ik van haar heb meegekregen om ouderen te zien als mijn beste leerschool.

Al die oudjes

De kracht van vele ouderen is dat ze niet te weerhouden of af te brengen zijn van hun zienswijze. Kan ook niet want ze hebben wel wat meer meegemaakt dan wij broekies! Dit stukje gaat over een vrouw die ging verhuizen naar een service flat. Ze was al over de tachtig en het was beter dat ze wat in de gaten gehouden werd.

In Nederland heb je van die serviceflats voor oudjes waar ze hun eigen woning hebben maar er wordt wel dagelijks gecontroleerd of ze hun ogen hebben geopend. Ook is er altijd nog wel een maaltijd te verkrijgen.

Dit oudje was werkelijk bijzonder en ze vond dat zelf ook. De kantine die bij deze flat was, was een plaats waar je samen kon komen om wat te babbelen of een spelletje te spelen of gewoon zomaar te zijn. Maar zoals ik al schreef, deze vrouw was speciaal en ze had dan ook duidelijk een mening waarom zij niet naar die kantine wilde. 'Wat moet ik tussen al die oudjes?' was een veel voorkomende vraag als ze dan toch uit nieuwsgierigheid de gang naar de kantine had gemaakt. Maar deze keer was het absoluut de laatste keer dat ze daar kwam want al die oude zeurkousen waren niets voor haar! Als je dan vroeg of ze zelf niet oud was dan kreeg je een nijdig antwoord dat zij niet lastig was!

Tja, wat moet je toch als superwijs oudje tussen al die kaartspelende oudjes?

Blub wel, blub niet

De wijsheid en de souplesse waarmee oudjes situaties opvangen intrigeren me altijd. Dit verhaal gaat over een goudvis in zo'n martelkamer als een viskom.

Bij dit oudje stond een ouderwetse viskom voor het raam waar een goudvis de gehele dag het einde van die kom aan het zoeken was. Het beest heeft het helaas nooit gevonden, wel heeft hij op een andere manier zijn einde gevonden in zijn zeer interessante vissenleven. Dit dankzij dit oudje dat in de winter vergeten was om de viskom van het raam weg te zetten. Normaal vergeten oudjes nooit iets en is het altijd die ander die zijn taak niet gedaan heeft. Doch voor deze dame was er niemand die zij de schuld kon geven en moest er een oplossing gezocht worden voor het volgende ontstane probleem.

Je moet weten dat in oude huizen toentertijd nog geen centrale verwarming was en alles nog met de oude kolenkachel warm werd gehouden. Blub, de filmster van een goudvis, werd op een nacht vergeten en 's morgens zag ons oudje dat blub wel aardig stil hing in zijn kom! Ze ging op inspectie en zag dat de kom één grote ijsklomp was en dat blub mooi ingevroren zat.

Maar dan ken je de kracht van vele oudjes nog niet! Deze vrouw had werkelijk voor alles een oplossing. Ze ging naar de keuken, haalde een ketel warm water en begon zo blub te bevrijden uit het ijs! Een ding was ze vergeten, dat dit arme dier al het loodje had gelegd in deze Noordpoolse kou en had het niet overleefd als niet poolvisje zijnde.

In ieder geval, na de moedige bevrijding met warm water en een gekookte vis, ging blub boven aan de oppervlakte drijven! Een duidelijke conclusie werd getrokken en die was niet te weerleggen; 'Blub is dood!'

Een waarheid als een koe en al was hij niet was gestorven door bevriezing dan was het wel door het kokend water!

Zo zijn oudjes toch altijd klaar om dieren in nood te helpen. Niet altijd zo effectief maar je kunt niet zeggen dat dit oudje niet het uiterste geprobeerd heeft voor deze blub.

Vreemde wezens

Ik weet dat de wereld vergeven is van vreemde wezens en soms denk je dat je werkelijk op mars bent beland! Laten we het daar maar eens later in een ander boek over hebben. Maar heb je wel eens gezien hoe al die vreemde wezens, die mens heten, boven je wieg hangen als je net uitgefloept bent en nog in een shocktoestand bent van die vreemde ervaring? Dan moet je ook nog eens die vreemde gezichten aanzien en erger nog, aanhoren. Allemaal van die oudjes die dan doe, doe, ba, pa, toetie-toetie, toe brabbelen waar je geen snars van begrijpt en waar je geen touw aan vast kunt knopen!

Een ander oudje meent dat hij jou zo nodig even op moet pakken terwijl je nog aan het vertalen bent wat ze nu werkelijk willen zeggen of als je net even lekker wilt gaan pitten! Man, je wordt er toch niet goed van hoe ouderen zich uitsloven om je heen, alsof je een zevende wereldwonder bent! Dat ze niet weten dat je, je al aardig kunt redden zolang maar het eten op tijd opgediend wordt! Al dat gefriemel, al die overdadige aandacht en zo dadelijk lig ik hier te schreeuwen want het eten is te laat. Dan laten ze me uit volle borst mijn gang gaan want dat moet dan goed zijn voor mijn longen!

Nee, vanaf de eerste dag heb ik in ieder geval niet begrepen wat die oudjes allemaal van me willen.

Het is werkelijk vanaf de eerste minuut van je leven net alsof je in een show terecht komt. Erger nog, veelal lijkt het op een slechte horror film met vele monsters waar je in bent beland! Die film lijkt niet te eindigen maar hij wordt zelfs steeds erger en van een horror zit je snel in de matrix met een droomwereld waar je naar toe behoort te gaan leven. Een wereld van een groot huis, zwembad, dikke vette wagen, boot en misschien een Zwitsers zakmes!

Mensen, wat maken die oudjes er toch een puinhoop van en gelukkig komen wij jongeren hier op deze wereld om te laten zien dat het ook anders kan! Of dat zo is, laat ik even open en ik ga gewoon door met zoals ik mijn wereld heb zien afbreken/opbouwen. Het is maar net hoe je dat wilt zien. Dat alles moet later duidelijk gaan worden.

Dikke konten kijken

We waren eens bij een Seú feest gaan kijken hier op Banda'bou en we hadden een oudje uit den verre landen meegenomen. We liepen een beetje langs de optocht want stilstaan is nu niet de manier om het feest werkelijk te beleven. We liepen een heel eind door totdat we in de gaten hadden dat ons oudje al ver vooruit was. Hij liep werkelijk zijn benen onder zijn achterste vandaan! Wat bleek later, er waren enkele zeer gezette en volgens de normen van de Antillianen, zeer schone engelen voor hem met een achteruitbouw waar je u tegen zegt! Deze vrouwen hadden alle kenmerken van de Antilliaanse vrouw waarover ik later nog een complete beschrijving van zal geven.

Toen we onderhand het oudje tot stilstand hadden gebracht en hem verteld hadden dat we ook nog terug moesten, bleef hij het alsmaar hebben over die Antilliaanse schoonheden met hun welgevormde lichamen en hun geweldige achtersteven. Hij kon er maar niet genoeg krijgen van het

uitzicht dat hij alsmaar had bij het lopen achter deze dames; Het uitzicht op die welgevormde, zeeziekmakend wiegende achterwerken.

Dit voorval bracht me werkelijk in de tijd waar ik met een andere oude man op de baai was beland. Dat zal ik ook later nog uitgebreid met je bespreken. Cultuur, och ik weet het niet maar ik weet wel dat ik dus nog niet elke vrouw heb getekend.

Spelletje spelen

Voor de jongeren zijn de oudjes toch wel een veilige thuishaven en de aangewezen persoon om je tijd mee door te brengen. Natuurlijk, oudjes zijn oud en hebben veelal hun gebruiksaanwijzingen. Maar toch, het is heerlijk verwend te worden door zo'n fijn persoon.

Toch denk je er niet altijd zo over en dat was dan ook het geval toen we, een oudje en ik, een kaartspel speelden. Ze was altijd in voor een spelletje, al heb ik nooit de regels kunnen leren die bij kaartspelen van pas komen. De ene keer is koning hoger dan een aas en dan moet je die set kaarten hebben en de andere keer weer die bepaalde kleuren! Het was werkelijk opletten geblazen wat ze allemaal uitspookte. Ze was tot alles toe in staat en gek genoeg won ze ook alle spelletjes! Wat ik ook deed, ze had wel weer een regel gemaakt waardoor zij weer net iets beter kaarten had dan ik.

Tellen was ook altijd een probleem want als oudje heb je de eer om de stand bij te houden. Ik had niet veel na zitten tellen maar uit mijn hoofd kon ik wel opmaken dat ook tellen voor oudjes moeilijk is. Wel was er altijd een selectief telprobleem. Het ging nooit bij haar mis maar wel bij mijn telling. En als oudje zijnde natuurlijk ook nooit in het voordeel van de tegenstander.

Maar goed, we kwamen zo door onze tijd heen maar het heeft me wel zover gebracht dat ik na het kaartspelen met niemand meer spelletjes speelde want wie weet waren er dan weer andere regels en rekenformules opgedoken.

Tennissende mai

Mai, de vrouw met die heerlijke gedachten.

Op een dag zaten we met z'n allen op het balkon. In een keer begon mai naar twee kinderen te roepen die net uit de school kwamen tegenover haar huis. 'He, kom eens even hier', schreeuwde ze. De twee kinderen kwamen netjes naar haar toe en vroegen wat er aan de hand was. 'Neem jullie beiden even een chapi en maak mijn tuin schoon', was haar opdracht. Beide kinderen keken wat beteuterd en vertelde haar op een nette manier dat ze naar tennislessen moesten. Mai werd boos, want tegenstribbelen was een slechte optie bij haar en ze riep: 'Sinds wanneer tennissen zwarte kinderen ook al!' De kinderen zwegen gelukkig en liepen terug naar de straat en zwaaiden nog even vriendelijk na.

Vreemd genoeg vermeden deze kinderen daarna elke dag het huis van mai en ze kon het niet meer vatten dat de tijd zo veranderd was en dat ook lokale kinderen naar tennislessen mogen.

Mens erger je wel

Je weet wel het spel waar je, je niet mocht ergeren. Ik denk dat, dat werkelijk het spel is waar elk kind nare herinneringen aan over gehouden heeft. Die achterlijke pionnen die maar niet veilig in je huisje kwamen en alsmaar door een of ander oudje met de grootste gratie weg van het bord werden gesmeten. Wisten die mensen dan niet dat ik zo mijn best deed

om alles binnen te krijgen? En die lol die ze dan hadden als ze me weer van dat bord konden gooien. Nou, ik kon wel janken want daar ging mijn kostbare tijd om in het bos te spelen.

Zal ik dat eens doen? Net voordat ze voor de deur van haar huis staat, haar pion een trap onder zijn achterste geven zodat hij voor de deur van de overburen belandt? Och nee, zo agressief ben ik niet en het was echt een lust om te zien dat die oudjes zo genoten als ze van ons jongeren konden winnen.

Maar voor mij waren er na verloop van tijd geen spelletjes meer over waar ik nog het idee had dat die te winnen vielen. Vandaar dat ik maar mijn eigen hobby's was gaan doen en liet ik de spelletjes over aan mijn vriendjes of andere gegadigden die oudjes bezig wilden houden.

Een avondje scrabbelen, ja gezellig

Dat moet je doen met oudjes en dan ook nog met twee die menen de dikke van Dale van binnen en van buiten te kennen! Al heb ik die boeken nooit bij dat spel op tafel gezien! Vergeet het maar, dat er ooit een woord op het bord zal verschijnen van je.

Toch is het me eens gelukt. Ik legde 'ijt' en kreeg daar vele punten voor. Er waren opmerkingen dat net dat woord niet in hun van Dale stond. 'Klopt' zei ik 'net zoals die vele woorden die hier al liggen en ook nergens voorkomen.' Ik was daarmee nog niet mee klaar en ik moest een verklaring afleggen wat 'ijt' was. 'O, dat is wat de koe schijt', vertelde ik met een uitgestreken gezicht.

Je raadt het al, dat woord heeft dus zijn punten gehaald en kwam vanaf die dag voor in de dikke van Dale van deze oudjes.

Kruidenallergie

Oudjes zijn allergisch voor kruiden en zo hadden we iemand op vakantie bij wie geen een buitenlands gerecht in de maag kwam. Ze hield zich trouw vast aan stampot en de daar omliggende puur Nederlandse gerechten. Zelfs kruiden waren te internationaal en alles wat een beetje buitenlands klonk was voor haar niet eetbaar. Ze was een trouw landskind dat Nederland niet liet vallen en zeker niet als het om eten ging.

Mijn vrouw komt uit de Antillen en daar is de gewoonte om werkelijk de hele kruidenkeuken in een pan te gooien en daarna het geheel af te werken met ruim bloedhete pepers. Wees niet bang, ik geniet van deze heerlijke gerechten en kan werkelijk smullen van een heerlijke ‘stobá’ of een heerlijk ‘yambo’. Maar dit oudje zag dat dus helemaal anders.

Toen ze op dit eiland aankwam, wist ze al vanuit Nederland dat mijn vrouw van kokkerellen hield en dat was dus niet het sterkste punt van dit oudje. Aangekomen op dit eiland werd mijn vrouw meteen duidelijk gemaakt dat al dat buitenlands eten niets voor haar was. Mijn vrouw knikte en maakte gewoon aardappels en vlees klaar. Achterdochtig zoals deze persoon was wanneer iemand iets doet zonder tegen sputteren, werd het eten uitvoerig getest en op het einde van de rit goedgekeurd door de vereniging van plattelands vrouwen.

Langzaam maar zeker begon mijn vrouw de gerechten te veranderen. Een van haar grootste vijanden was kennelijk knoflook. Na enkele weken vroeg mijn vrouw of alles nog steeds naar wens was en dat oudje goedkeurend knikte.

Mijn vrouw had mij ondertussen verteld dat ze al met knoflook was begonnen en ook met wat lichtere kruiden. Na enkele weken en met een gunstig weer en stralende bui van dit oudje, heeft mijn vrouw haar verteld

dat ook zij kruiden at en zelfs knoflook! Ongelovig sputterde ze nog even na maar uiteindelijk vertelde ze dat het allemaal best lekker was!

En zo was ook dit oudje ingewijd in de buitenlandse wereld der specerijen en knoflook.

Oompje

Goed, ik was de trotse bezitter van een oom waarmee ik de kamer deelde. Een oom die te oud was om werkelijk vriendje mee te zijn en zo mijn levenservaringen te delen en te jong om hem in de categorie oudjes te plaatsen. Hij was net aan zijn tienerjaren begonnen en was zwaar verliefd op een vrouw die later wonderwel ook nog eens mijn tante werd.

Deze jongen was werkelijk dwars tegen alles in. Wat bleek later? Hij was een nakomeling in de familie en was duidelijk te bewegelijk voor oma en opa. Hij spookte het een na het andere uit en bracht werkelijk wat leven in de brouwerij. Hij knutselde alsmaar aan zijn 'Loydje' en als het wagentje weer reed, stond hij prompt na enkele dagen later weer te sleutelen. Het was werkelijk een auto die niet van stal wilde en het liefst zijn oude dag wilde slijten in de garage! Maar dan ken je mijn oom niet, hij gaf werkelijk niet op en zelfs onderdelen fantaseerde hij voor dat wagentje samen met mijn opa. Op die manier dat ding rijdende te houden. Ik had het werkelijk met die oude wagen te doen. Wil je met pensioen, zeg je poef en dan zijn er toch nog gekken die je alsmaar aan de praat proberen te houden!

Snelle bak

Een van mijn oudjes, toen ik nog kind was, had een voorliefde voor wagens en eens mocht ik met hem mee in een grote Amerikaanse bak. De oude wagen was net weer rijdende en dan moet er getest worden, nietwaar? Ik was de gelukkige die mee mocht en lekker voor op de brede bank zittende reden we over de snelweg. Deze man leek ook nog autocoureur te zijn en wilde werkelijk kijken wat die oude bak nog in zich had.

Wij enthousiast over de A3 en jawel hoor, ik had gezien dat hij wel 140 reed! Niet gek. Wij kwamen dan ook met een voldaan gevoel thuis aan. En wie stond daar te wachten? Jawel, zijn moeder tegen wie ik ook nog in mijn eerlijkheid en enthousiasme vertelde dat die wagen nog wel 140 kon rijden!

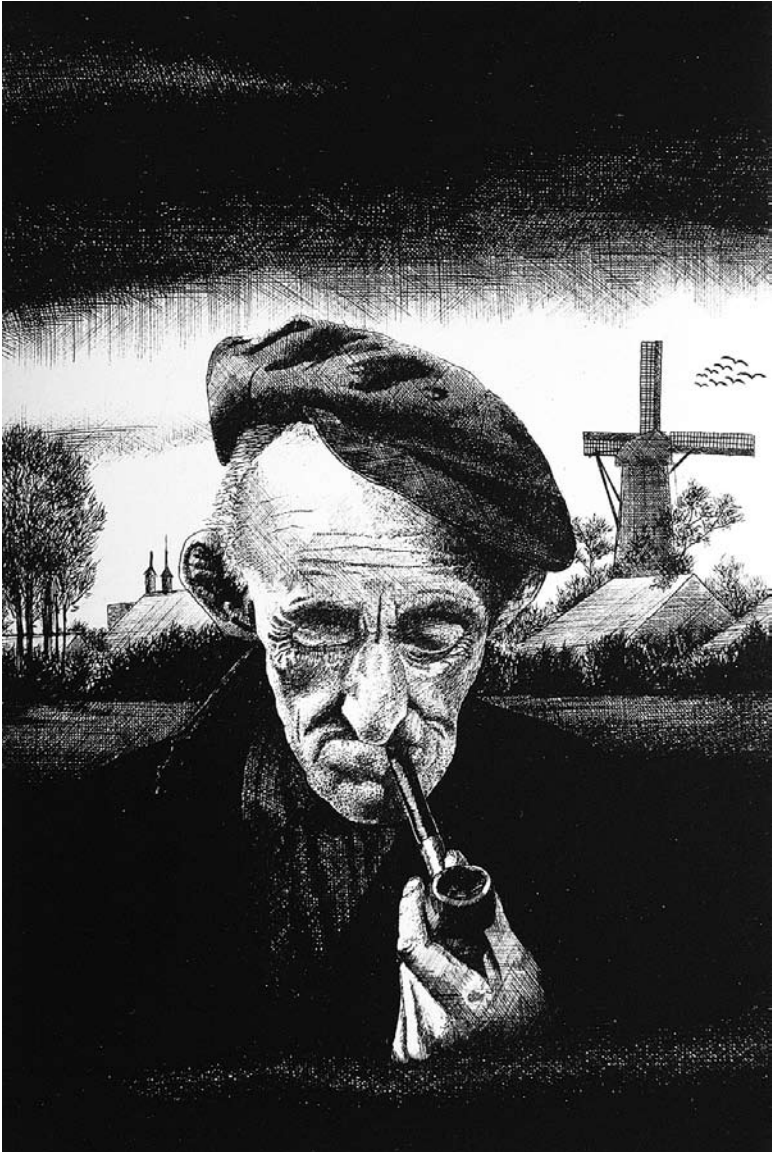
Arme man, volgens mij heeft hij weken alles te voet moeten doen!

Huwelijks cadeau

Je zult het niet geloven maar toen heb ik ook ‘ja’ gezegd! Mensen die me kennen geloven dat niet omdat ik nog wel eens een dwarsligger ben die niet snel ja zal zeggen. Maar ik kon het niet laten want er stond zoveel op het spel dat ik zwichtte voor dat woordje.

Toen we besloten hadden om samen door te gaan met een leven op dit eiland werd het heugelijke nieuws snel verspreid en zo ook bij de oudjes die wij kenden.

Nu is het verspreiden van nieuws geen probleem op dit eiland want wat hebben we toch van die lopende kakelfiguren rondlopen op dit eiland! Mensen die werkelijk niets anders te doen hebben dan om bij alle families het nieuws rond te bazuinen.

Zo waren wij al snel getrouwd in de volksmond en er leek al een scheiding op komst te zijn! Allemaal in die paar dagen dat we pas zelf wisten dat we ‘ja’ zouden zeggen.

Van een oudje kregen we een huwelijks cadeau. Niet gek en we waren vol spanning wat het zou zijn. We zaten op het balkon en we zaten op wat krakkemikkige stoelen te wachten op het cadeau. Er was niet veel beweging bij dat oudje en we dachten even dat ze in slaap was gevallen of misschien vergeten! Maar gelukkig, we werden gewoon even op de proef gesteld. Ze wees naar een oude Amerikaanse bak die voor haar deur stond voor ruim 15 jaren, vol roest en gaten en was in onze ogen rijp voor de sloop! We keken elkaar aan en we wisten niet of we moesten huilen of lachen; ‘Wat moeten we daar nou mee, met zo’n oude roestbak.’

We namen het geschenk aan en bedankte haar uitbundig. In onze achterhoofd wel met de gedachte van, wat ons dat niet zou gaan kosten om die roestbak naar de sloop te brengen. Een vriend kwam langs en we vertelden hem van ons cadeau. Hij lachte en vertelde dat we een werkelijk mooi cadeau hadden gekregen en dat die roestbak nog wel eens wat op kon leveren. Wij blij, tenminste één enthousiasteling en vertelden hem dat als hij het verkopen kan we ‘samsam’ zullen delen.

Na drie dagen kwam hij met 1500 gulden, de helft voor wat hij voor die wagen had gekregen. Het was een groot huwelijks cadeau en erg welkom bij een startend paartje!

Serius oudje

In de wereld van de oudjes heb je ook duidelijk verschillen. Natuurlijk, niet iedereen leert zijn lessen van het leven in één leven. Maar je hebt er van die oudjes bij waarbij je dan denkt dat zij werkelijk de wereld hebben ervaren als een hel. Mensen zo verbitterd en zo met pijn dat je soms echt medelijden krijgt.

Er was een man waar ik niet al te veel contact mee had omdat hij een van deze gevallen was. Als je hem had gesproken dacht je werkelijk dat deze wereld vandaag nog zou vergaan! Deze man zag ik duidelijk als een oudere man, maar ook nog een man die het allemaal zeer zwaar opnam. Ik heb ook altijd het gevoel gehad dat hij de moeilijkste weg gekozen heeft en dat voor hem de wereld een slepende weg was waar amper een mooi moment in voorkwam. Natuurlijk hebben we allemaal wel zo onze momenten maar kennelijk waren bij hem deze momenten meer zijn leven. Moeilijk voor zich zelf, maar ook voor zijn omgeving. Het was werkelijk moeilijk om met hem in contact te komen. Iets wat nooit echt gelukt is, denk ik en wat ik altijd jammer heb gevonden. Toch, ik heb hem wel altijd gezien als een man met vele kwaliteiten en ervoer zijn aanwezigheid dan ook meestal als zeer leerzaam.

Het is jammer dat deze mensen zo verbitterd kunnen zijn. Het is mogelijk want een leven heeft ook zijn minder prettige momenten maar toch, door elkaar genomen weten de meeste mensen op oudere leeftijd een weg te vinden waar ze het leven van een andere kant gaan belichten. Daar wil ik dan ook zoveel mogelijk over schrijven, dat ook wij 'jonkies' gaan inzien dat zeer veel oudjes ons nog wat kunnen leren. Leren hoe om te gaan met elkaar. Het accepteren van anderen en het verwerken van situaties. Leren is iets wat we tot onze dood zullen moeten doen. Of je nu wilt of niet.

Piet, de kanariepiet

Eén van de meest indrukkenende oudjes was een magere man die alsmaar bezig was. Waren het niet zijn bijen dan waren het wel de kippen of het varken en niet te vergeten zijn stuk land waar hij dagelijks op werkte. Hij was een man van regelmaat en een man die werkelijk niet op te jagen viel. Als hij op het land bezig was kon je precies uittellen hoeveel keren hij de schop in het zand zou steken. Het leek erop dat hij met de stopwatch werkte, zo regelmatig ging dat. Maar zo was deze man altijd bezig. Zijn kanariepietjes waren zijn heiligdom en werden met de grootste zorg verzorgd en vertroeteld want zondag moesten ze weer piko bello eruit zien op de show.

Dagelijks was hij bezig met zijn pietjes en moesten ze op kleur blijven. Het eten werd gemaakt alsof je aan een tafel zat bij Fort Nassau en deze pierewietjes kwamen werkelijk niets tekort. Vol trots werd regelmatig de prijzenkast geshowd en er was altijd wel een nieuwe beker of medaille te vinden. Ook de vele verhalen over hoe oneerlijk deze afgelopen show weer was geweest, bleven niet uit. Altijd was er die ander die sjoemelde en waren zijn pietjes toch de beste.

Het was heerlijk deze verhalen alsmaar te horen en te zien dat een hobby wel iemand 94 kan laten worden!

Soppen, nathouden en uitroken

Hetzelfde oudje met zijn pietjes had werkelijk een geweldige manier van leven. Zijn dagelijks leven was geheel te voorspellen en uitgestippeld, volgens mij al voor honderden jaren vooruit bepaald! Zijn dagelijks brood met spek en eieren deed hij lekker uit de pan soppen. Zijn jonge jenever die hij elke dag 3 maal nam. Dan niet te vergeten als afsluiting een heerlijke dikke vette sigaar!

Zo had deze man een compleet ritueel. Hij werd over de 90 met zijn spek, jenever en sigaren en hij zou ouder geworden zijn als hij niet van zijn fiets was gevallen. Nou ja, misschien ook niet want dat kun je nooit zeggen maar het leek er aardig op dat deze man eindeloos door zou gaan. Deze man bleef actief en altijd in het tempo, wat volgens een stopwatch maar ook nog steeds volgens zijn boekje ging!

Hij viel helaas van zijn fiets en brak zijn heup en zo waren zijn rituelen verstoord en voor hem ook zijn leven. Niet lang daarna gaf hij het op en bleef zijn stopwatch stilstaan.

Hij was een opmerkelijke man.

Alles volgens uur en tijd

Een bijzondere vrouw kwam ik tegen in mijn leven. Iemand die werkelijk de taak van de stopwatch heeft overgenomen en volgens deze wetten leeft. Ze loopt ook tegen de negentig en het ziet er naar uit dat ze de komende jaren op vakantie gaat.

Ze is een vrouw die wel honderd gaat worden. Lachend, zingend en met de nodige regelmaat haalt ze deze leeftijd wel. Ze heeft haar bezigheden, haar hondje en haar plekje waar ze werkelijk happy is.

Ze bewijst aan ons elke dag dat wij met onze snelle bezigheden, computers, hightech snuffjes en al onze knowhow nog ver achter haar wijsheden aanhobbelen. Waarvoor heb je nu werkelijk al die vernieuwingen nodig en dan kom ik via haar op dit punt.

25 slagen per minuut zijn leven lang

Denk ik weer aan dat fietsende oudje, dat volgens mij met zijn fiets begraven is. Die man ging overal naar toe maar hij had een geheim en dat was; Hij houdt één snelheid aan. Dat was geen geheim meer voor ons, omdat hij alles in een en dezelfde tempo deed. Spitten was zoveel spade per minuut en zo ging alles bij deze man in een bepaald tempo. Hij fietste van Aalst naar Weert en de fietsers haalden hem regelmatig in, maar uiteindelijk trapte hij nog zijn wielen rond in dezelfde snelheid als dat hij deed toen hij aan zijn tochten begon.

Het was een lust om te zien hoe die man zich werkelijk niet liet opjennen. Ik herinner me nog de woorden; ‘Jongen laat maar gaan, we zien hem zo dadelijk wel terug.’ Ja hoor, na een tijdje was hij alweer in zicht en hing over het stuur met de tong uit zijn mond.

Die regelmaat wat werkelijk het grootste geheim is van de mensen die lang leven. Presteren, jagen en alsmaar dwalen, wil zeggen, elke keer een jaartje minder genieten van het leven. Blijf jagen, op je klok kijken en je bent verzekerd van een kort leven!

Zielen kijken

Is het je wel eens opgevallen, hoe oudjes naar je kunnen kijken? Ik weet zeker dat je wel eens een oudje tegen bent gekomen waar je het gevoel bij hebt gehad dat er geen geheimen meer waren in jouw leven. Zo'n oudje dat werkelijk diep in je ziel aankijkt en jou het gevoel geeft dat hij alles van je weet.

Ik kom regelmatig zo iemand tegen en het is werkelijk frappant dat deze oudjes werkelijk jou binnenste buiten keren met hun ogen. Ook deze maal, toen we een werkelijk diep gesprek aan het voeren waren en in een

keer had deze man niets meer te zeggen. Hij stopte met zijn woorden en keek me aan. Niet op de normale manier, maar hij drong werkelijk door tot mijn hart en ziel. Er viel niets meer te vertellen op dat moment en het gesprek was afgelopen.

Het was klaar en hij had een eigen mening daarover. Dat was duidelijk toen we dat oogcontact hadden en hij nog even duidelijk liet weten dat hij meende het bij het goede einde te hebben. Het is dan goed dat je stopt met praten, elkaar aankijkt en in vrede uit elkaar gaan. Een les die nog door velen geleerd moet worden en zo wel veel ellende besparen.

Kijk, kijk diep in de ogen van een ander en laat hem je boodschap weten. Het zal dan nooit tot een ruzie komen.

Broodje poep

Gaan we even naar mijn eerste werkelijke oudjes/jeugd syndroom. Moet er een keer uit, nietwaar en daarom maar in dit boekje waar de oudjes werkelijk de jonkies niet altijd kunnen volgen.

Was eens een dag dat ik weer met mijn vader volop bezig was in de tuin. En zoals altijd kwam oma erachter dat er weer de beerput geledigd moest worden. Eens in de zoveel maanden was mijn vader de klos om met een emmer aan een stok de heerlijk ruikende massa van die beerput in een kruiwagen te gooien en zo te verspreiden over de verschillende tuinen en grasveldjes die we om het huis hadden. Het was een immens gat wat inderdaad wel elke 3 maanden goed gevuld werd door een grote familie die wel raad wist met hun persoonlijke eigendommen. Zo ook deze zaterdag, waar mijn vader dus de opdracht kreeg om de beerput weer eens leeg te maken.

Ik was altijd bij mijn vader in de buurt en als een goede boerenzoon hielp ik hem dan ook altijd. Ik was nog maar enkele jaren oud en alles was een ervaring voor mij en je wist nooit of ik later ook eens de eer mocht krijgen om zo'n put leeg te maken. Dus zaak was, dat ik goed kon zien wat pa allemaal uitspookte. En waar anders was niet de beste plaats dan rij één naast het deksel van de beerput. Ik mijn stoeltje gepakt en hem werkelijk dicht tegen de putrand aangezet want ik wou toch goed zien hoe alles werkte. De drijvende massa en de heerlijke landelijke lucht gaven er een extra sfeer aan het hele gebeuren. Op een gegeven moment kreeg ik van het harde kijkwerk honger en vroeg ik mijn oma om een lekkere dikke dubbele boterham met hagelslag. Je weet wel, lekker veel boter en zo ook lekker dik de hagelslag erop. Ongeduldig omdat ik niet te veel wilde missen van het hele gebeuren, rende ik met mijn boterham naar de put waar mijn vader ijverig de inhoud van de put aan het uitscheppen was. Ik nam weer plaats op rij één en begon in de landelijke geur van een gierput mijn boterham smakelijk op te eten. Mijn vader keek me wat ongelovig aan en vroeg me ten overvloede of mijn boterham smaakte. Nou, hij was heerlijk en met een uitzicht op de drollen en de geur van die landelijk gier was het kennelijk een plaatje. De hele familie vond wel dat, dat een foto waard was. Voor mij niet begrijpend dat je een boterham niet bij een gierput behoorde op te eten. Het is nog lang gesprekstof geweest in de familie en het werd nog lang aangehaald. Maar ik wist in ieder geval voor al mijn komende jaren, hoe je een gierput met een emmer aan een stok en een kruiwagen leeg moest maken!

Geen controle

Er komt een tijd dat je als oudje de heilige koe moet laten staan. Je ogen willen niet, je reactie is weggevallen tot een absoluut dieptepunt en het kan zijn dat je tijdens een rit in slaap valt. Allemaal redenen waarom op een bepaald moment je rijbewijs niet meer verlengd wordt en je wagen als een oude antieke bak staat weg te roesten voor in je tuin.

Laatst was ik met een 83 jarige aan het praten die het allemaal niet meer zo scherp ziet. Ondertussen denkt hij nog een vent van 18 te zijn. Zijn gesprek over vrouwen is net of hij heel ‘campo’ nog aankan. Alleen als je dan zijn lichaam ziet dan weet je beter. Zo knik ik dan af en toe maar ja. Hij blij, ik blij en zo zijn we dus in een harmonieuze sfeer de sterke verhalen de revue aan het laten passeren.

Op een gegeven moment werd hij bloedserieus toen we het over autorijden hadden. Zijn rijbewijs was niet meer verlengd en was hij daardoor afhankelijk geworden van zijn vrouw en kinderen. Maar als een waar oudje had hij al binnen enkele weken een oplossing gevonden. In de weekeinden ging hij rijden met de wagen van zijn vrouw. ‘Dan kom ik toch even bij mijn vrienden en hoef ik niemand lastig te vallen.’ Op de vraag of het niet wat gevaarlijk was werd zeer snel overheen gepraat. En dan op de vraag waarom hij wel in de weekeinden reed, kreeg ik een passend antwoord; ‘Kijk in de weekeinden is er geen politie op de weg en zo ook geen controle’

Op mijn antwoord dat de politie ook in de weekeinden controleerde kreeg ik een afwijzing want de politie op Curaçao werkt absoluut niet in de weekeinden en de agenten die dienst hebben komen echt niet uit hun aircokamer.

Hoe lang hij dit vol gaat houden is een kwestie van tijd. Want veel ziet hij niet en nog even dan ziet hij de wagen ook niet meer staan! Zo wordt alles op dit eiland opgelost.

Fietsen zal je

Traumatische ervaringen hebben we als kind altijd wel eens gehad en ik kan die van mij nog als de dag van vandaag herinneren. Wat een ellende en wat een zware strijd! Fietsen was zeker niet mijn sterkste punt en dat kreng op twee wielen stond al enkele maanden op mij te wachten. Alles werd op de groei gekocht bij ons thuis en zo ook mijn eerste fiets. Nee, niet zo'n lekker klein crossfietsje kreeg ik, maar een oerdegelijke fiets die vele jaren mee zou kunnen. Ik had het al gezien, heb een ladder nodig om op die fiets te kruipen en dan zwalken over de straat, dan aankomen op de plaats van bestemming en dan.... afstappen!! Maar hoe? Want de grond lag vele meters diep als een ravijn onder me! Je denkt toch niet dat ik gek ben om op zo'n apparaat met een ravijn onder me, te klimmen? Ik keek wel uit want afstappen betekende gewoon, je eigen van de fiets laten vallen!

Oma had andere gedachten en er werd aangekondigd dat ik vandaag zou gaan fietsen. Ik kon vele mensen omzeilen en van me afhouden maar oma's wil was wet en zo ook het fietsen geleerd door oma! Ik wist al vanuit zeer goed ingelichte bronnen (mijn oom) dat oma geen grapjes maakte en ik was dus inderdaad de klos op die dag.

Daar stond ik dan met een fiets 10 keer hoger dan dat ik zelf ben. Hij leek wel een torenflat op wielen met een ukkie met hoogtevrees onderaan de trappers. Je weet dat oma's overal oplossingen voor hebben en ik twijfelde er niet aan dat ze ook deze keer een passende oplossing voor me had verzonnen. En ja, die was er! De mattenklopper werd tevoorschijn gehaald en ik kreeg zeggen en schrijven 1 minuut de tijd om op dat monster te klimmen en te gaan fietsen. Mijn vraag hoe ik er dan vanaf kwam, was kennelijk ook opgelost want ik zou vanzelf wel eraf vallen als ik moe werd! En zo werd ik met de mattenklopper en een kwade oma achter me, ingewijd in de wereld der fietsen. Ter plekke op de fiets en na enkele rondjes getrapt te hebben had ik wel een passende oplossing gevonden

voor het afstappen. Ik klampte me aan een boompje vast en liet de fiets de fiets. Later heb ik een sierlijker manier gevonden, maar dat was nadat mijn oma de mattenklopper had opgeborgen.

T-fordje

Kijk, zelf ben ik niet werkelijk thuis in de wereld van wagens. Ik weet dat ding te rijden en weet ook dat het af en toe benzine nodig heeft. Water mag je niet gebruiken want dan doet hij maar vreemd!

Zo kwamen we op een plaats te wonen waar een oudje in hetzelfde hofje woonde. Een oude man die de hele dag lag te slapen in zijn stoel op het balkon en dan 's avonds naar binnenging om, je raadt het al, weer te gaan slapen.

Voor het huis stond een oude truck uit het jaar nul. Onder de motorkap zat wel iets wat op een motor leek en volgens hem had die wagen nog pas gereden! Nou pas konden we ons niet voorstellen maar ja, je spreekt een oudje niet tegen.

We stelden hem voor dat we de sleepkosten zouden betalen om deze wagen weg te halen en af te laten voeren. Ik heb wel eens kwade oudjes gezien maar deze leek wel op een raket die uit het niets werd afgevuurd. Zijn ogen gingen wijd open, hij ging rechtop in zijn stoel zitten en wist me te vertellen dat ik werkelijk geen verstand van wagens had.

Ik gaf toe dat ik a-technisch was in wagens en dat merken me al helemaal niet interesseerden en dat het oude kreng voor het huis rijp was voor de sloop! Kennelijk was ik een cultuurbarbaar maar ook nog een antihistoricus. Deze man wist werkelijk alles van me.

We kwamen eruit en hij zou een koper gaan zoeken. Dat was warempel snel. Binnen de kortste keren stond een man te snuffelen in die oude bak. Ik stond er wat bij en deed heel interessant mee om de koop te bespoedigen. Gelukt, de deal was gesloten en we hadden een zeer gelukkige koper. Hij legde vele duizendjes bij die man op tafel, liep naar zijn nieuwe ford truck, haalde een kan benzine en een accu eruit en sleutelde wat aan die oude bak. Ik nog op een onverschillige toon zeggen dat het knap zou zijn als die zou starten. Had ik maar mijn mond gehouden want deze gast pakte wat draden, startte dat kring en reed weg!

Ons oudje was nog steeds wakker en ik ging hem bedanken voor de snelle afhandeling. Hij lachte en vertelde me ‘Heb je nooit van een oude T-ford gehoord?’ Ik niet maar die koper kennelijk wel!

Wat gaat er mis

Veel, heel veel gaat er mis momenteel! Ik kom dan ook weer terug bij de oudjes om me heen. Waarom worden deze oudjes zo oud? Simpel, er is regelmaat en ze hebben lak aan de maatschappij en zijn regels!

Nu hoor ik je al schreeuwen, makkelijk want zij hebben hun leven al opzitten. Ja, zal wel maar toch zul je merken dat deze mensen altijd met een regelmaat van de klok geleefd hebben en dat ze altijd de maatschappij gezien hebben om net genoeg te bezitten om niet dood te gaan. Ze namen wat er nodig was en voor de rest lieten ze iedereen voor wat ze waren. Ze leven hun eigen leven en genieten van elke dag. Die stopwatch kan wel lopen maar niets gaat sneller dan wat zij in hun hoofd hebben. Dan maar een bus later, dan maar geen extra inkomen, het zal zo wel moeten gaan, is een instelling die vele oudjes werkelijk oud maakt. Een oplossing komt er altijd en dat is iets wat ik zelf ook in de loop der tijd heb mogen ervaren en nog meemaak.

Het probleem van de huidige wereld is ‘tijd’ en de hype dat tijd geld is en geld is leven. Twee woorden die werkelijk niet bestaan en gecreëerd zijn door een ziek systeem. Oudjes hebben door dat tijd niet bestaat maar ze weten ook dat geld niets waard is. Ze hebben lak aan die maatschappij en zijn regels, puur omdat het allemaal gebaseerd is op valse informatie.

Schoolgaand oudje

Oudjes krijgen soms vreemde vragen van kinderen waar zij inderdaad niet altijd bij stilgestaan hebben. Een vriendin kreeg op een gegeven moment een vraag van haar jongste zoon waarop je later dacht, ja dat kan ook. Op een gegeven moment vroeg zoonlief aan zijn moeder, waarom pa altijd nog naar school moest. ‘Is hij dan nog steeds aan het leren, weet hij het dan nog niet allemaal?’

Pa bracht veelal zoonlief naar school en ‘s middags zat hij ook, net zoals hij, zijn huiswerk te maken! Wat blijkt nu, pa is leerkracht en gaat elke morgen inderdaad op dezelfde tijd naar school en het zogenaamde huiswerk is wel huiswerk, maar wat pa moet nakijken van zijn leerlingen!

Dan zie je maar hoe kinderen associaties leggen en vergelijken. Daardoor bleef pa wel in de ogen van zijn zoon een eeuwig kind die alsmaar naar school gaat en nooit zijn lessen begrijpt.

Eeuwige student

Kom ik even op een ander geval van werkelijk een eeuwige student. Een Antilliaan toen woonachtig in Nederland, die ik werkelijk nog nooit werkende heb gezien. Het was onze ‘eeuwige student’ en hij presteerde het tot zijn 60ste te studeren en beurzen te mogen ontvangen van de Staat.

Totdat deze man op zijn 59ste een brief in de bus kreeg dat zijn nieuwste studie niet gefinancierd zou worden door een studiebeurs van de Nederlandse overheid! Wat bleek, tegen de tijd dat hij die studie zou afronden was hij al gepensioneerd en zo niet meer nodig in de maatschappij!

Teleurgesteld heeft hij toen zijn AOW maar aangevraagd en is maar met vervroegd pensioen gegaan. Hij is volgens mij een van de weinige burgers die zijn levenlang gestudeerd heeft en geleefd heeft van een of andere beurs of studietoelage!

Vraag me niet wat hij studeerde, maar hij heeft zeer zeker nooit iets met zijn knowhow gedaan. Kennelijk is het een nieuwe manier van onderstand.

Ziektes

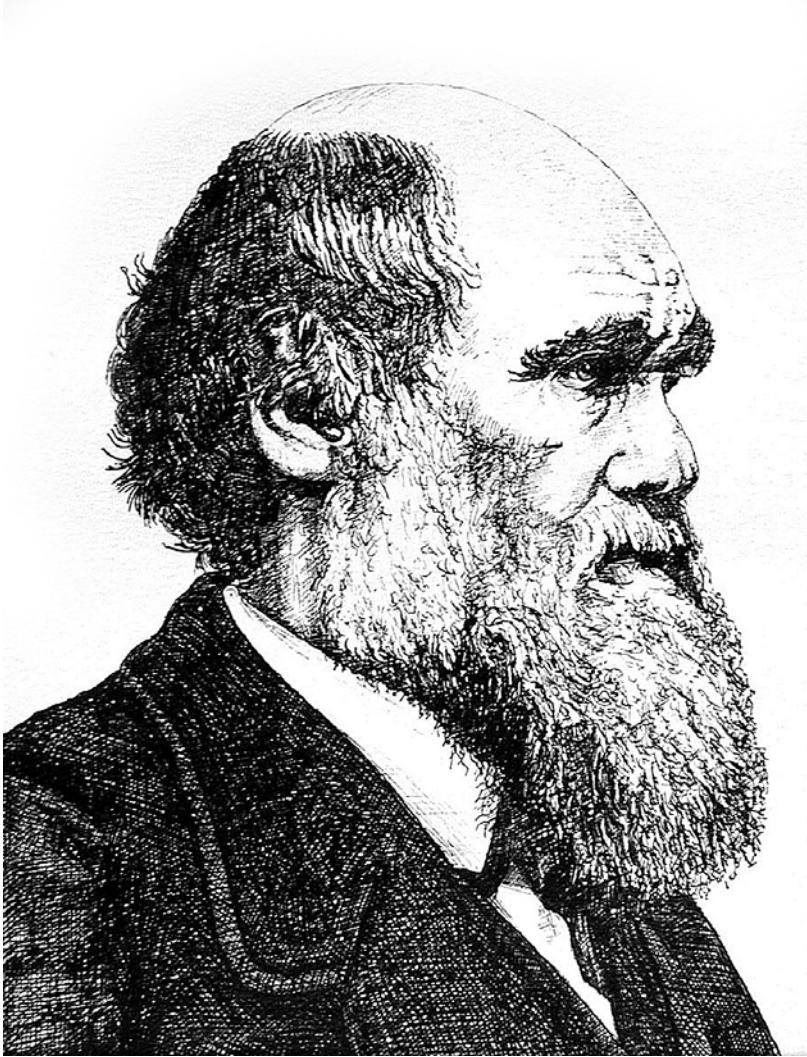
Nee, wees niet bang, ik ga je niet alle ziektes hier opnoemen die oudjes kunnen krijgen. Trouwens, oudjes zijn nooit ziek volgens hen, alleen af en toe wringt er wat aan hun lichaam. Al de vernieuwingen brengen die hoofdpijn, rugpijn, kanker, blindheid, kortom alle ziektes die je maar kunt opsommen.

Nee, klap het boekje nu niet dicht want ik ga echt niet over ziektes praten en over alle ondingen op de wereld. Er wordt al genoeg over geschreven, alleen maar om je angst aan te jagen en ook nog je laatste centen uit je portemonnaie te trekken. Ik doe daar niet aan mee en zal ook mijn best doen om het onderwerp oudje zo luchtig mogelijk te houden. Maar ik wil toch even dat je na gaat denken wat er gaande is in deze tijd. Ik ga even een profiel geven van een snelle jongen (of meisje) die in deze tijd leeft. Een profiel wat ik regelmatig tegenkom en ik ondertussen al vele van begraven heb.

Je weet wel, die gast die 's morgens vroeg opstaat en staande zijn 'ce-rial' eet en halverwege de auto nog zich aan het aankleden is. Roepen dat de kinderen moeten opschieten want het is hoogste tijd om te vertrekken. Snel de kinderen op school dumpen en dan naar een kantoor of werk waar hij de hele dag de ene na de andere opdracht moet uitvoeren. Allemaal om zijn baas gerust te stellen en te laten zien dat hij capabel is voor die baan. Moeten, moeten en presteren is het enige wat telt. Als je niet presteert lig je eruit en dan gaat je goede baan naar een ander. Tegen de avond snel de kinderen bij een opvang ophalen en dan naar huis. Doodmoe snel een microwave menuutje, wat chips of andere snacks. Geluk gehad vandaag want er was geen overwerk en zo maar wegzakken achter de TV om een film te mogen aanschouwen waar razendsnelle mensen de wereld aan het verbeteren zijn. Laat en dan nog gauw een laatste drankje achterover slaan, naar bed en met wat geluk ook daar nog je vrouw vinden die je half slapend een welterusten wenst!

Ik denk dat ik in de afgelopen alineas wel 85 % van de bevolking beschreven heb en de manier zoals ze leven. Nu, op dit moment van mijn zeer korte leven heb ik al bij vele van deze 'snelle' gasten het voorrecht mogen hebben om ze te begraven of af te leveren in een of andere kliniek, niet meer het leven zien als leven.

Toch het denken eens waard, waarom oudjes oud worden en in de huidige maatschappij veel jongeren sterven.

PHPD

Doet mij denken aan ander oudje dat ik regelmatig bel en weer eens vroeg hoe het was. Ze vertelde me uitgebreid over een reisje wat ze gemaakt had met wat andere oudjes! Ja, ondanks haar leeftijd blijft ze eeuwig jong en is nog steeds niet oud! Al rijdende in een bus zijn er dan vele verhalen die de ronde doen en ze vertelde me dan ook dat kennelijk iedereen in die bus op sterven na dood was. Ze had de ene ziekte na de andere gehoord en vertelde me dat ze kennelijk de enige gezonde was van dat gezelschap. Ik feliciteerde haar met dit record en ondertussen ging haar gesprek door. ‘Ja, maar ik heb wel PHPD’ vertelde ze me trots, ‘maar dat maakt voor mij niets uit’, vervolgde ze. Het drong niet tot me door en dacht dat het een van de nieuwe ziektes was die er momenteel met bosjes de wereld worden ingestuurd.

We hebben ADHD, AKTL, BNZT, H1N1 en ga zo maar door. Je wordt werkelijk al ziek als je deze onzin moet aanhoren en geloven. Ik ben altijd blij dat deze ziektes niet hier op het eiland voorkomen buiten dan, spint, piespies en mieren! Maar goed, dat even terzijde. Ondertussen vroeg ze mij; ‘Weet je wel wat ik heb?’ ‘PHPD, maar is dat erg?’ vroeg ik haar. Ze lachte en zei ‘Ook ik word ziek van al die ziektes dus heb ik mijn eigen ziekte gecreëerd. PHPD staat voor Pijntje Hier Pijntje Daar!’

We moesten daar vreselijk om lachen. Het is toch zo dat je als oudje altijd wel ergens wat voelt. Maar of het nu helpt om daar een levensbedreigende ziekte van te maken of al op sterven te liggen, geloof ik niet! Of dat al die vakjes je werkelijk zullen helpen is zeker geen garantie en ik geloof ook meer dat, dat het prijskaartje is wat er aanhangt. In ieder geval, deze vrouw is dus ook eentje die meent dat vele ziektes tussen de oren zitten en dat het meer een schreeuwen is naar aandacht!

Swingende honderdjarige

Zo kom ik op ons oudje boven de 100, wiegend in een stoel.

Ze geniet nog dagelijks van het leven. Of ze nog weet welke dag het is en wat er om haar heen gaande is, is voor haar niet belangrijk en zal haar ook werkelijk een zorg zijn. Ze leeft, geniet en heeft kennelijk ook geen last van PHPD. Het is heerlijk zo de oudjes te zien en zo komt nog een zin in me op die ik hoorde van een vrouwtje over de negentig. Ze was aan het praten over haar verzorgster die ook al in de tachtig is en alsmaar klaagt wat allemaal pijn doet. Het oudste oudje vertelde me het volgende; ‘Ik voel ook overal wel wat en ik weet ook dat ik geen 18 meer ben. Maar klagen heeft geen zin en haalt het mijn pijn dan weg? Nee toch!’ Deze wijsheid wilde ik je niet onthouden. Je kunt nog zoveel klagen, maar het zal niet helpen als je daar zelf niets aan doet!

Oudjes weten dat door elkaar en ze leven dagelijks zo gezond mogelijk en praten niet over die negatieve pijnen die niet weg zullen gaan als je alsmaar klaagt!

Stress, hebben we dat allemaal

Stress, inderdaad oudjes kunnen ook stress hebben. Geloof je me niet? Lees dan dit verhaal wat ik laatst hoorde van een van de oudjes om ons heen.

Een vouwtje ging voor een controle naar haar huisarts en alles was helemaal goed. Deze vrouw gaat over de honderd worden als we haar arts mogen geloven. Nu weet ik dat artsen ook mensen zijn en ze weten ook slecht met cijfertjes om te gaan. Enkel en alleen als het om hun bankrekening gaat, weten ze precies wat er gaande is.

Maar goed, deze vrouw is dus zo gezond als een vis volgens haar dokter. Toch had hij een kleine opmerking. ‘Mevrouw ik heb het vermoeden dat u stress heeft’, verklaarde de huisdokter. ‘O ja’, antwoordde ze, ‘heb ik stress?’ ‘Ja’, bevestigde hij. ‘Maar wat is dat en wat moet ik dan voelen?’ vroeg het vrouwtje. En ze kreeg een complete uitleg wat stress was. Ze had op een gegeven moment een brandende vraag aan de dokter. ‘Dokter is stress ook besmettelijk?’ De arts keek op en vroeg hoe ze daar aan kwam. ‘Nou’, ging ze door, ‘mijn dochter heeft het erg moeilijk met haar werk en is ook gestrest!’

Of ze een antwoord van de arts gekregen heeft weet ik niet en ik ben er maar niet op doorgegaan. Maar mocht stress besmettelijk zijn dan denk ik wel dat de gehele wereld gestrest is! Zeker als je gaat zien wat er werkelijk op deze eilanden gebeurt.

Het wel/niet oudje

Iets waar ook veelal over geschreven is en alsmaar over gepraat wordt.

Vele jongeren zien oudjes als ‘lastige, overbodige wezens’. Mensen die hen tegenhouden en ook nog het lef hebben om zich met alles en nog wat te bemoeien. Oudjes zijn goed om in een bejaardenhuis te plaatsen en dan liefst op een schommelstoel om zo het beeld compleet te maken. Oudjes kosten veel geld want ze zijn altijd ziek en zijn op die manier een blok aan het been voor de huidige maatschappij en zo kan ik een boek vol krijgen waarom oudjes eigenlijk niet welkom zijn in de huidige maatschappij en de wereld waarin dit zich allemaal afspeelt.

Toch komen er steeds meer oudjes en ik had een tijd terug, toen ik in een grote mall liep in Florida het idee dat ik in een bejaardentehuis rondliep. Overal rolators, elektrische rolstoelen en vele mensen met een of ander hulpstuk. Wel had ik daar een vreemd gevoel bij want ik miste de werkelijke warmte en de uitstraling die ik wel hier bij de lokale ouderen vind en zie. Maar ook de reden daarvoor heb ik gevonden en die is; dat vele Amerikanen werkelijk van kunst aan elkaar hangen. De ene kunstlip of opgespoten lichaamsdelen na de andere zie je, maar ook de vele kunstorganen en hulpstukken aan hun lichaam zijn bij elk van die personen te zien en te voelen. Ook komt daar nog bij dat doorgaans de Amerikaanse bevolking een lege instelling heeft naar het leven toe. Alles is nep en kitsch en zo eindigen ze veelal ook. Helaas hebben deze mensen werkelijk weinig geleerd van het leven. Ook dat blijkt als ik met hen praat en dan vraag ik me soms af of deze mensen wel weten of ze op aarde leven. Zo leeg en zo afgestompt, dat kun je, je bijna niet voorstellen wanneer je met hen een gesprek aangaat. De maatschappij heeft duidelijk een zeer grote stempel gezet op de levens van deze mensen. Ik mis dan nog net die schaapskleren, maar voor de rest is alles aanwezig. Afgestompt en werkelijk gedegradeerd tot een kudde volk.

Dat kun je ook dagelijks zien op de TV. Erg en zeer leeg is de materie waar deze mensen mee bezig zijn. Hebben we ook nog al die zweverige mensen, maar als je dan hun lijn gaat volgen kom je uit bij een of ander cursuspakket of een seminar! Geld is waar alles om draait. Nu is dat niet alleen in Amerika zo, maar die lijn kun je ook naar zeer veel andere landen doortrekken. Zelfs de zogenaamde communistische landen zijn zo aan het verzieken. Maar laten we het maar niet hebben over de vele oosterse landen die ook al bezwaken zijn. En de landen die blindelings achter een geloof gaan laten we maar even helemaal links liggen, want daar is werkelijk duidelijk te zien waar mensen toe in staat zijn als hun hersenen gespoeld zijn voor een of andere God. Leeg en niets meer betekenen voor de huidige wereld en hun bestaan.

Toch is er nog een oudere garde die wel wat kan betekenen voor de jeugd. Een geluk, want langzaam maar zeker lijkt erop dat het werkelijke oudje aan het verdwijnen is als ras. Gelukkig dus niet want anders had ik dit boekje niet kunnen schrijven of het was misschien een mapje van 10 bladzijden geworden. Maar ik kan in ieder geval nog vele verhalen, voorvallen en gebeurtenissen naar boven halen wat de oudjes voor me betekend hebben en nog betekenen.

In de afgelegen landen, in de verre uithoeken van ons heerlijk eiland zijn er nog altijd oudjes te vinden die voor mij de ware levenswijsheden hanteren. En je zult dan ook zeker in dit boekje enkele de revue zien passeren. Laten we maar meteen met een beginnen die alle kleuren en kenmerken heeft.

Een persoonlijkheid

Een persoon die zeker tot deze categorie valt is een oudere man die ik hier op het eiland heb leren kennen. Hij is een persoon die kennelijk zijn gehele leven lak heeft gehad aan het systeem en zijn wetten. Hij is wel een man met een hart en ziel en door al zijn gebeurtenissen om hem heen werkelijk veel kan vertellen. Hij heeft echt met niets geleefd en heeft vanuit daar gezien dat je uiteindelijk maar weinig nodig hebt op deze aarde.

Het frappante is dat hij ook duidelijk heeft bewezen dat alles wat je nodig hebt op je weg komt en dat je niet echt rare fratsen uit hoeft te halen om te blijven leven. Hij deed werkelijk alles wat God verboden had en hij weet ook dat er geen God bestaat. Met dat gegeven heeft hij vele mensen kunnen helpen in vele landen maar heeft hij ook aan het leven van en om hem heen een extra dimensie toegevoegd. Er zou vreselijk veel over hem geschreven kunnen worden maar ik probeer enkele dingen uit te lichten en hier op papier te zetten.

Eén vrouw, kom nou

Het is een man die altijd vreselijk dicht bij de natuur betrokken is geweest. Hij gedroeg zich meer als een dier dan een mens en dat kwam al naar boven toen hij meende meerdere vrouwen te moeten hebben. Nu weet ik, dat het een gewoonte is hier op dit eiland dat je je niet bij een vrouw moet houden. Het is volgens hem saai maar ook onnatuurlijk. Maar goed, dat even terzijde.

Hij had dus werkelijk meerdere vrouwen en zo moest hij vluchten want leeftijd maakte hem ook niet veel uit. Hij vluchtte met een jonge vrouw naar het vaste land. Helaas werden ze op open zee al overboord gegooid. Geluk was met hen en wilde indianen vonden hen en namen hen mee naar hun stam. Zo werden ze voor 10 jaren lang een deel van een indianenstam, midden in de oerwouden. Ze leefden daar volgens de wetten van de natuur en die heeft zeker deze man nooit meer losgelaten. Jagen, vrouwen en domineren waren de oerinstincten die hem weer helemaal bijgebracht werden.

De zak op vliegveld Hato

Nadat de tijd verstreken was keerden ze terug naar dit eiland en hij begon in dieren te handelen. Maar buiten de dieren waren er vele neven-activiteiten want waar waren die wetten toch voor? Allemaal onzin!

Zo gebeurde er eenmaal dat hij op de airport stond met een zak in zijn hand. Een onervaren douane beambte bleef op zijn strepen staan en hij moest die zak maar open maken. Hij waarschuwde nog dat er slangen inzaten maar de douanebeambte bleef erop staan om de waren te zien. Hij haalde het touw van de zak af en gooide zo alle slangen, zoals gevraagd,

op de balie! Grote paniek want het waren dus werkelijk slangen! Toen deze man de opdracht kreeg om ze terug in de zak te doen liep hij weg en liet de slangen de slangen.

Vanaf die dag heeft nooit meer iemand op de airport gevraagd wat deze man binnenbracht en was ook de weg open voor vele handelswaar.

Eens een dier blijft een dier

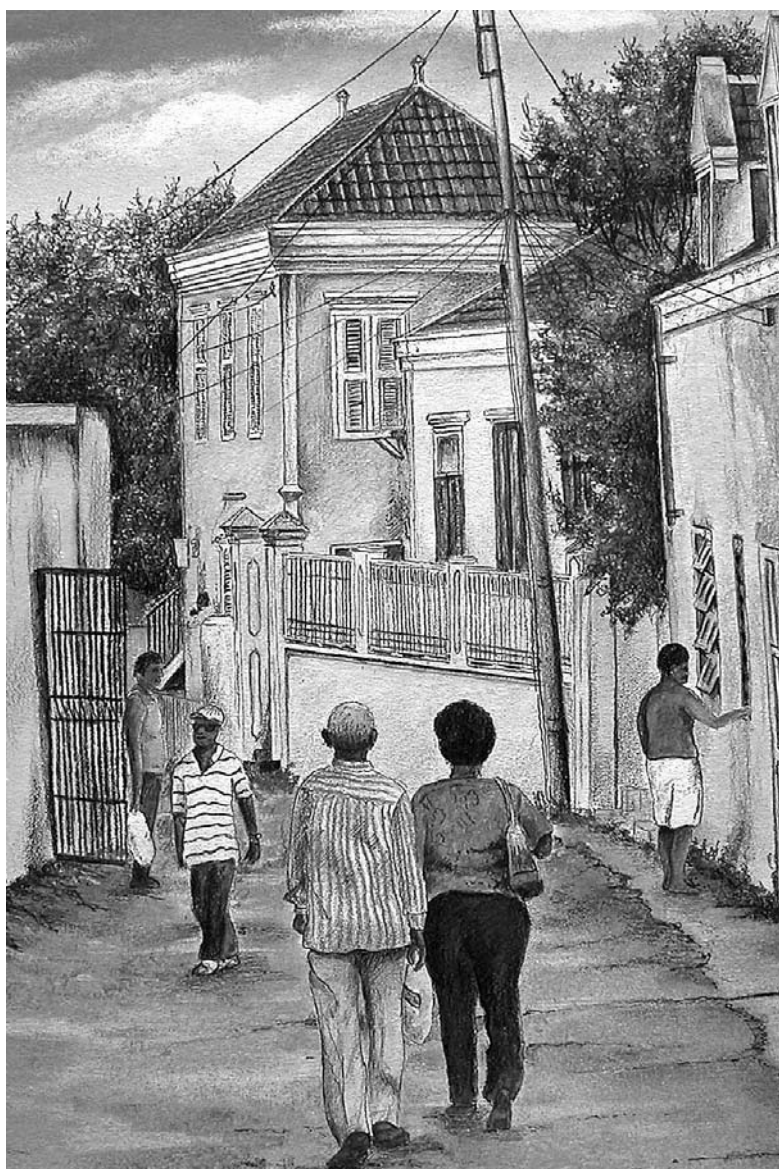
Het is een bijzondere man en dat kon je wel zien als hij bij de dieren was van de dierentuin. Allemaal raakten ze opgewonden als hij maar in de buurt kwam van dat park.

We hebben dat zelf eens mee mogen maken nadat we hadden afgesproken dat wij eerst in het park zouden zijn en hij later van huis zou vertrekken. De dieren werden al onrustig toen hij nog niet in het park was aangekomen!

Hij straalt werkelijk een ongelofelijke energie uit. Dieren werden onrustig en toen hij arriveerde stond het hele park op zijn kop. Hij had voor elk dier een praatje maar ook kon hij bij elk dier komen. Hij wist ze allemaal met respect te behandelen.

Ook zo deze dag dat we zelf mochten zien hoe hij de kooien in en uitliep, aaide hen en had voor ieder wel een snack en een praatje. Er waren dieren bij die gewoon tegen hem aanleunden en hem zagen als gelijke.

Het was voor ons een bijzondere ervaring om een tijger zo tam te zien en een aap die normaal liep te schreeuwen, toen bij hem op zijn schouders zat. Zo kun je zien dat je werkelijk één kan zijn met de natuur. Iets wat hij mij duidelijk liet zien en me altijd bij is gebleven.

Jako verliefd

Een andere gebeurtenis met zijn aap. Een chimpansee met de naam Jako. Hij had deze aap al van jongs af aan en die at mee aan tafel, droeg kleren en gedroeg zich ook als een mens. Hij was werkelijk hun derde kind. Deze aap werd ouder en zo groeide hij uit tot een volwaardige aap die ook wel eens aan vrouwen dacht. Wel goed te verstaan vrouwen van zijn eigen soort.

De man meende dat er veel van dat soort op dit eiland rondliepen maar helaas, Jako zag het anders en inderdaad Jako was de enige chimpansee op dit eiland. Hij werd minder betrouwbaar en zelfs ooit best angstaanjagend en zo moest hij steeds meer opgesloten worden in een zeer zware getraliede kooi. Toch wist Jako het slot regelmatig te ontcijferen of uit te breken en dan ging hij op pad.

Op een nacht was hij weer op zoek geweest naar een geliefde maar was het toch een beetje uit de hand gelopen. Jako had van het ene dak naar het andere dak van de vele wagens langs de weg gesprongen! Gevolg; Een ravage en 12 wagens die waren omgetoverd tot een laag sportmodel! De eigenaren kwamen klagen maar dat had bij deze man weinig nut. Ze kregen allemaal te horen dat ze hun wagens maar niet buiten hadden moeten zetten. Geld was er ook niet te halen bij deze man want dat had hij nooit.

Jawel, genoeg geld om 'number' te kopen maar nooit is er verder iets in zijn zak. Hij deelt werkelijk alles wat binnenkomt. Ook wanneer hij met 'number' wint dan gaat het merendeel naar vrienden die het hard nodig hebben volgens hem of hij gaat blikken worst kopen voor de zwerfhonden op dit eiland.

Belasting, wat is dat

Belasting is voor deze bijzondere man altijd een rare instantie geweest. Volgens hem heeft God zeker geen belasting geschapen, al was hij helemaal niet gelovig maar daar geloofde hij wel in! Ondanks dat hij een zaak had en dat hij veel zaken deed was hij nog nooit in dat kantoor geweest. Hij kreeg wel aanslagen maar die liet hij de postbode allemaal meteen in de vuilnisdrum gooien!

Tot op een dag dat de postbode hem vertelde dat dit een andere envelop was en het misschien wel geld innen was. Hij stormde naar buiten nam de enveloppe aan en jawel hoor hij kreeg geld terug! Als een kind zo blij stapte hij in de wagen en ging meteen naar het belastingkantoor waar hij inderdaad geld terugkreeg. Voor alle zekerheid had hij de dame nog gevraagd of hij nog meer geld zou krijgen van andere jaren. Maar jammer voor hem gaf de computer niets aan. Ook dat vond hij wel vreemd en vertelde de juffrouw om de computer nog eens goed te bekijken. Nee, er stonden geen andere bedragen achter zijn naam!

Watermeloentje kopen

Een man met een hart en een ziel. Anders kun je hem niet omschrijven. Hij is zelfs een keer voor een erg zieke persoon een meloen gaan halen in het buitenland op het moment dat er geen meloen op het eiland was. Deze vrouw was stervende en had daar veel trek in en zo ging hij naar het vliegveld, kocht een ticket en haalde een meloen voor haar!

Dit soort zaken komt veel voor in zijn levensverhaal en hij is en blijft mijn beste vriend en die voor velen door het vuur gaat.

Instelling

Ook deze, over de 80 jarige man heeft een geweldige instelling die je bij vele oudjes kunt terugvinden. Allemaal hebben ze lak aan de gevestigde orde. Blijf je je vastklampen aan de regels en de wetten dan zul je jong sterven, is hun motto. Dat blijkt wel dagelijks, waar jonge mensen al op reis gaan naar de eeuwige jachtvelden terwijl de lachende en loslopende oudjes maar doorgaan in een leven dat geweldig is.

Nog steeds heb ik zeer regelmatig contact met deze man en ik lach me rot als hij loopt te schelden tegen zijn eigen volk. Racisten bestaan niet volgens mij, buiten deze ene man die werkelijk en iedereen uitmaakt voor alles wat maar mogelijk is. Zelfs zijn eigen ras kan niet kloppen volgens hem. Hij heeft duidelijk lak aan alles wat gevestigde orde is.

In de boeien

Even nog een voorval waarbij ik deze man geboeid op de voorpagina van de plaatselijke kranten zag staan. Op zijn 79 leeftijd had hij het wel iets te bond gemaakt.

De huidige jeugd was allemaal aan het crossen op een zandpad achter zijn huis. Hij had ze meerdere malen gewaarschuwd maar wie luistert er nu tegenwoordig naar een oude man? Zo bleven deze kinderen doorgaan totdat deze man het genoeg vond. Hij haalde oude olie uit de schuur en gooide dat over een groot deel van de zandweg. Dat gaf niet het resultaat wat hij op gehoopt had dus had hij nog een soort 'noodrem' bedacht. Hij kwam met een lading stenen en die plaatste hij midden op die weg! Opgelost, geen crossen meer maar wel een politie die niet wist hoe snel die moest komen. In een keer werd de politie actief en hadden de eerdere telefoontjes van hem toen niets geholpen omdat pa een politiek

vriendje was van de politie! Maar nu kon de politie koppen maken in de kranten. 79 jaar en in de boeien voor stenen op de weg plaatsen! Hij was ook weer snel buiten en is het verder ook nog heel goed afgelopen voor hem. Binnen de kortste keren was de zandweg geasfalteerd en was de stof ellende over.

Och, deze man heeft tot de dag van vandaag de gemeenschap bezig gehouden en werkelijk met alles de draak gestoken. Hij is een levendig bewijs dat de hele maatschappij een groot circus is.

Conclusie van een bijzondere man

Zo zijn er in mijn leven al aardig wat oudjes op mijn pad gekomen. Deze man heeft werkelijk mijn leven anders laten verlopen. Zeker is het, dat je als jong kind de mensen boven je ziet als werkelijk oudjes. Toch is er meer want elk kind wat op deze aarde dagelijks geboren wordt weet zijn weg al. In het algemeen heeft het echt niet al die opdringerige regels nodig van een zieke maatschappij. Zo bewijst deze man dat het leven meer is dan regels en het leven geleerd kan worden bij anderen. Ook vind je de beste meesters in de natuur. Onder de dieren en de planten is de ware bron te vinden van het leven en zo heeft de natuur een bewijs geleverd dat vele mensen werkelijk de bron aan het missen zijn.

Mensen menen te moeten leren wat in boeken staat, ze menen dat er regels nodig zijn om te leven en dan komt een simpele man, gooit werkelijk alle theorieën overboord en laat zien wat leven werkelijk is. Door zijn komst in mijn leven, zijn er vele wegen opgegaan en door de aanvulling van andere oudjes die op een latere leeftijd ook doorkregen dat er meer was dan waar ze hun leven mee hadden bezig gehouden, is mijn leven in ieder geval andere vormen aan gaan nemen. Een leven met mensen die gelijk zijn met respect naar de dierenwereld en de natuur toe. Leven zoals leven zou moeten zijn.

Indigo generatie

Steeds meer gaat er ook een nieuwe generatie kinderen komen die we dan een stempel geven; ‘Indigo’ kinderen.

Maar wat zijn deze kinderen werkelijk? Als je goed ziet, zijn het kinderen die duidelijk hun weg al bepaald hebben. Een weg die niet altijd gaat zoals een maatschappij dat graag had gezien. Dan ben je al snel een gevaar of val je buiten de boot. Met een tabletje hier en een spuitje daar proberen we dat dan nog wat bij te sturen. Toch zal deze generatie kinderen de wereld werkelijk gaan veranderen. Het zijn niet meer zo zeer de uitzonderingen die we vroeger hadden, waar enkele mensen uit de toon vielen en toen als je als kind niet direct paste in het geheel, snel opgeborgen werd. Nee, we hebben nu het stadium bereikt waar de maatschappij zal moeten inzien dat niet duizenden of miljoenen kinderen opgeborgen, platgespoten of onderdrukt kunnen worden. Het gaat veranderen en deze kinderen zullen wel degelijk oplossingen aanvoeren om alle misstappen van deze maatschappij te veranderen. Tot ergernis van vele oudjes die alsmaar dachten dat het systeem een eeuwig leven had. Veel zie je veranderen en ook veel is al veranderd. Het zal door deze nieuwe generatie ook een ander tijdperk geopend worden wat zeker ten goede gaat komen voor de mensheid.

Het wonderlijke is, dat de werkelijk wijze oudjes daar in zijn geheel geen moeite mee hebben. Natuurlijk niet want ook zij waren een van de voorlopers van deze kinderen. Zij lachen nu en zien wat er werkelijk gaat gebeuren. Zelfs ik als nieuwkomer in mijn nieuwe oudjeswereld, lach en zie hoe de maatschappij naarstig naar oplossingen zoekt om te redden wat er nog te redden valt. Werkelijk, de kaarten zijn aan het bewegen en de wereld is zijn draai aan het maken naar een nieuwe richting en daarbij zullen veel leeghoofden en schapen uit de oude maatschappij vallen en helaas doelloos aan hun eeuwige reis moeten gaan beginnen.

Merk je ook dat vele Indigo's, laten we dat woord maar even aanhouden, lak hebben aan geld en de manier zoals er nu geleefd wordt? Merk je niet dat vele jongeren weinig praten maar steeds beter voelen? Jongeren die in staat zijn je gedachtes op te pikken en hun gedachtes door kunnen geven? Allemaal de weg naar een nieuw/oud leven. Want dit was ook voordat macht, geld en ego parten gingen spelen in een ziek systeem.

We zitten nu nog in een overgangsfase waar vele jongeren zoekende zijn en nog verpest zijn door het oude systeem. Ze hangen achter een computer en slapen met hun portable telefoon, praten en niet luisteren en zeker geen luisterend oor hebben voor oudjes. Oudjes, je weet wel die mensen die alles weten en alles kennen en wonder boven wonder op alle problemen een antwoord hebben, lijken op vele momenten engelen in de ogen van jongeren. Ook worden ze afgeschilderd als bemoeiallen en lastig! Nu weet ik al dat er ook lastige engelen bestaan en over bemoeien maar niet te spreken! Dus klopt mijn theorie aardig en zo kunnen we dus wel degelijk stellen dat vele oudjes de leidraad zijn voor vele jongeren.

Andere kant van het eiland

Hier, aan de andere kant van het eiland zie je dat nog heel sterk. Veel van de jongeren werken en moeten elke dag naar de stad om hun geld te verdienen. De kinderen gaan vroeg naar school maar ze zijn ook weer rond één uur thuis. Veelal gaan ze dan naar welita (oma) toe om daar wat te eten en te spelen en als het nodig is huiswerk te maken. Tawelo (opa) is meestal wel aan het rommelen in de tuin of is een levenswerk aan het vervaardigen achter in een bouwval wat zijn domein is, als man van het gezin. Tawelo klungelt wat en welita zorgt dat het gezin gevoed en piko bello uit blijft zien.

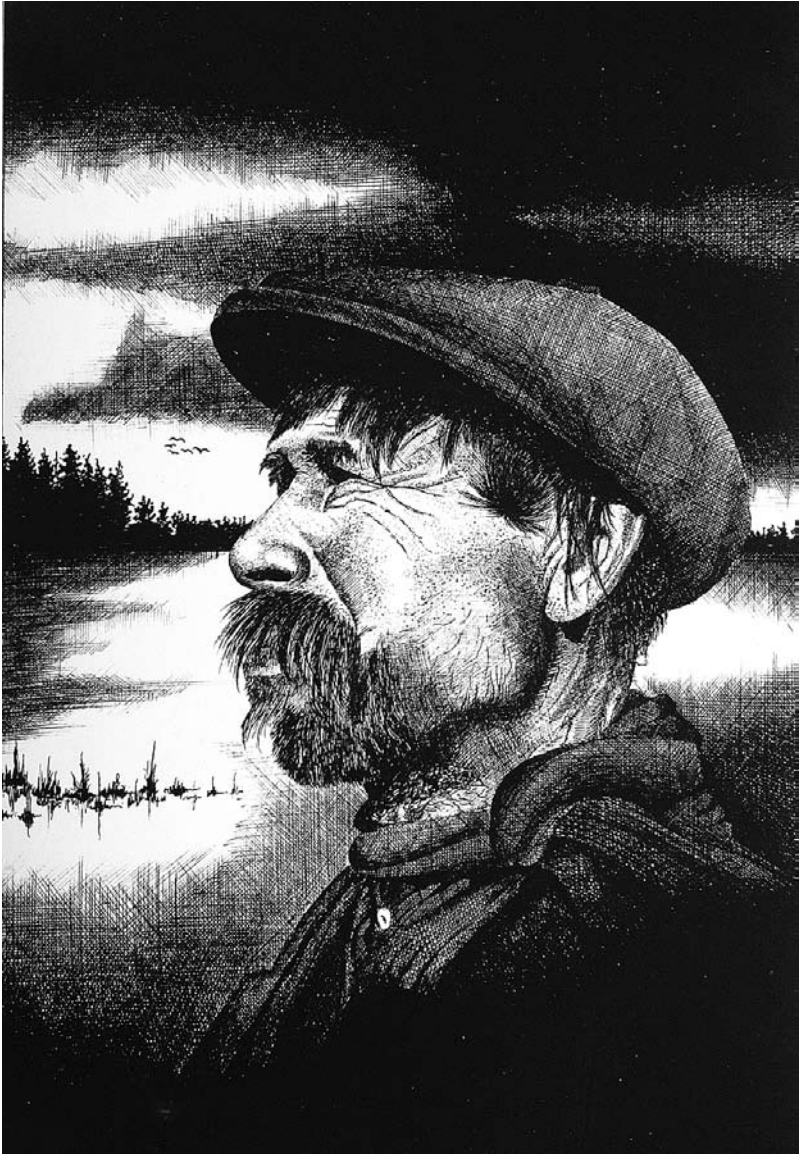
De kinderen die door hen opgevangen worden, hebben de tijd van hun leven. Niet omdat deze twee oudjes samen met hen in bomen klimmen of tikkertje spelen. Nee, deze kinderen zien de serene rust en het mooie om hen heen wat deze twee oudjes hen bieden.

Wandelingetje

We kwamen eens met het wandelen hierachter bij ons stuk grond een oud vrouwtje tegen, helemaal op haar eigen en alle rust uitstralend. Verderop liep een klein jongetje met wat takken die ze net hadden gesnoeid van een pad waar ze doorheen moesten, wilden ze bij hun huisje kunnen komen. Welita had een schaar in haar hand en was niet erg spraakzaam maar ze had zeker een vriendelijke uitstraling. Nu is spraakzaam zijn niet altijd het beste en dat zie je duidelijk bij vele oudjes die weinig zeggen maar een zee van woorden naar je toe brengen als je contact met hen krijgt.

Ook zo deze vrouw die vriendelijk wat brabbelde naar ons toe maar ondertussen wel de kleine oplegde wat door te lopen met de takken. Het hoefde kennelijk niet gezegd te worden want haar lichaamstaal was al genoeg. De rust die hiervan uitstraalde en de rust hoe jong en oud saampjes bezig waren, was een werkelijke leerschool voor dit kind maar overigens ook voor mij.

Ik zag een eenheid in twee verschillende mensen; het kind was oma en oma was het kind.

Lichaamstaal en zwijgen

Oudjes die o zo goed zijn in het luisteren en daardoor ons laten ervaren wat goed en fout is en was. Mijn oma was duidelijk er een van. Haar lichaamstaal was voor mij dwingender dan welk woord dan ook. Maar mijn vader is ook zo eentje die alsmaar luisterde en mij mijn verhaal liet doen en ondertussen ontdekte ik zelf wat er fout en goed was. Tegen de duizend woorden die ik sprak naar hem toe, ontving ik tien woorden terug. Maar die paar woorden gaven mij aanleiding om nog eens duizend woorden tegen aan te gooien en zo heb ik deze man letterlijk overladen met woorden en met gedachten van mijn kant. Op die manier kwam ik wel achter wat de antwoorden waren op mijn eigen verhalen.

Nu nog heb ik wel eens, dat terwijl ik in mezelf of met mijn vrouw aan het praten ben en ondertussen met een vraagstuk bezig ben, dan schiet het antwoord me te binnen. Zo ben ik zelf achter veel oplossingen gekomen die niet mij zijn opgelegd door een of andere goeroe wat een meester, vader of opa moest zijn.

Nee, oplossingen gevonden door naar mijn eigen woorden te luisteren!

Psychologie

Oudjes zijn de beste psychologen en zijn meesters in luisteren. Ik heb het voorrecht eens gehad een psychiater als vriend te hebben gehad. Hij was werkelijk net als mijn vader die veel luisterde en me dan een vraag stelde of een conclusie trok met de daarbij gepaard gaande gevolgen. Deze man had me op een gegeven moment werkelijk op het punt wat ik op dat moment nodig had in mijn leven. Mijn ogen gingen open en deze man verdween uit mijn leven.

Toch denk ik nog aardig veel aan deze man en hij blijft ook door mijn hoofd gaan als ik mijn vader spreek of een oudje dat werkelijk aandachtig naar mijn verhaal luistert. Luisteren is de oplossing van elk probleem. Maar luisteren is niet makkelijk, het is een gave en een gave die door iedereen te leren valt. Maar het is zeker iets wat je werkelijk over kunt laten aan een oudje met veel levenservaring.

Mutaties

Nu zijn er onder de oudjes ook al aardig wat mutaties, zoals ik ze noem. Oudjes die niet oud willen zijn en zich schamen dat ze in de oude lullenclub zijn terecht gekomen. Mensen die er alles aan doen om maar jong te lijken en zich vol laten spuiten met Botox of ander gif. Dagelijks voor de spiegel kijken of er nieuwe rimpels te vinden zijn in hun, net bijgepleisterd en werkelijk uit hun veltrekkend gezicht. Zo geen kans geven voor een nieuwe aangroei wat rimpel heet. Helaas, de tijd vergt zijn tol en dat is duidelijk aan een sterfelijk lichaam te zien. Je kunt nog zoveel verbouwen aan je lichaam, toch sterf je af al zegt de schijn dan van buiten dat je eeuwig jong uit ziet.

Mensen geven tegenwoordig kapitalen uit om jong te blijven uitzien maar er gebeurt wat meer! In de vele jaren dat ik de vele wijsheden van vele oudjes over me heen liet gaan, merkte ik ook dat er wat vreemds gaande was. Er waren aardig wat oudjes die werkelijk geen wijsheden bevatten! Hoe ik dat bedoel is het volgende. Doorgaans als ik contact heb met oudjes aan een baai of op de straat dan straalt er wat van hen af. De wijsheid, het gemoedelijke en een ware levensstijl is duidelijk waarneembaar bij deze mensen. Niet alleen van hun gezichten of lichaam af te lezen maar ook de energie die ze uitstralen. Ze stralen het uit en hun woorden komen veelal duidelijk gekozen en goed geplaatst op het juiste moment uit hun mond. Werkelijk zoals een wijs mens zich gedraagt. Ook proberen ze zo op die manier de jeugd nog wat bij te brengen. Maar wat gebeurt er wan-

neer ik de laatste tijd met die opgetrokken vellen praat? Er komt weinig zinnigs uit hun mond! Het lijkt wel dat bij het opspuiten en optrekken alle wijsheid verdwijnt!

Nu weet ik dat het uiterlijk niets te maken heeft met het innerlijke. Maar door het vreemde denken en de moeite die ze doen om jong te blijven, is er geen plaats om werkelijk nog wijs te denken. Al hun aandacht gaat uit naar het jong en vitaal willen zijn! Door te denken aan een eeuwige jeugd hebben de hersenen het te druk met het ego te strelen van zo'n persoon en is er weinig ruimte over voor nog levenswijsheden. Ik ben hier op gaan letten en je kunt de klok erop gelijk zetten dat er weinig goeds uit een mond komt waar de buitenkant compleet verbouwd is!

Nu is generaliseren niet waar ik me mee bezig houd en ik blijf altijd het goede in een mens zien. Toch wil ik je eens vragen om maar eens op te letten als je weer een hypermodern, opgetrokken, ingespoten wezen tegenkomt. Roddels, haat en nijd zijn de gesprekken van de dag bij hen. Heb jij gezien wat hij doet en kijk daar, hij loopt met een ander. Maar ook de angst dat er weer een rimpeltje zich gaat melden. Alsmaar het liefst ook nog o zo gezond eten en ondertussen de ene pil na de ander grijpt. Want we hebben A tot en met Z toch nodig volgens onze gezondheidsgoeroes!

Man o man wat een egotrippers en hier op Banda'bou doen we dat af als 'lege stadse' mensen. Ja leeg, compleet uitgezogen, letterlijk en figuurlijk want de wijsheid van een oudje kan zich niet ontplooien in een strak getrokken lichaam. Het is werkelijk frappant om te zien en mee te maken waar al de energie van deze mensen aan verspild wordt. Er is een wet in het universum die duidelijk is en dat is; alles wat komt zal ook weer moeten gaan. We hebben de leeftijd van een mens al aardig op kunnen schroeven omdat we iets meer weten van ziekten. Toch zal het niet gaan worden dat we een eeuwig leven hebben in dat ene zelfde lichaam. Dan komt de hele commercie nog eens om de hoek kijken die een spel

speelt, namelijk als je jong eruit ziet, je ook van binnen jong voelt! Man, werkelijk de grootste lariekoek waar jammer genoeg o zo vele mensen nog in geloven ook. Het is niet zo dat als je, je eigen laat verbouwen dat er ook werkelijk in je lichaam iets zal veranderen. Ook zul je er geen dag langer door leven en bewezen is dat je daardoor zelfs korter gaat leven door al die kunst en gif in je lijf.

Ik wil het toch houden bij die oude oudjes die vol rimpels zitten en waar hun lichamen boekdelen spreken. Ik wil geen tijd en ruimte meer in dit spenderen, aan mode en vals voordoen van mensen. Mensen die zuiver zijn hebben geen oplapspullen, pillen of zalfjes nodig. Mensen met een werkelijk hart en ziel en mensen met een sterke persoonlijkheid staan boven al deze poespas en lachen om het kortzichtig leven van veel van hun medelotgenoten.

Nu weet ik dat er aardig veel mensen zich een beetje onprettig voelen want je bent onderhand verplicht om je te laten verbouwen wil je in deze maatschappij nog meetellen. Ik kan alleen zeggen, de prijs daarvoor betaal je later wel. Als het lichaam zich gaat roeren en rare ziekten opduiken en als je niet verder weet hoe je verstand te moeten gebruiken. Want wat wil je nog met hersenen doen die alsmaar met jongzijn bezig zijn terwijl het in een oud vel zit? Hoe moet zo'n lichaam zich dagelijks gedragen en instellen als hij iets anders ziet in de spiegel dan dat hij werkelijk is? Je kunt gewoon een lijn trekken, dat al die opgetrokken bijgepleisterde Barbie poppen met al die verbouwingen, werkelijk hun verstand verliezen.

Ik heb al eens eerder over dit onderwerp geschreven en ik denk ook dat ik het hierbij ga laten. Het is voor mij zo jammer dat de huidige jeugd zijn naasten niet meer kan zien zoals ze werkelijk zijn. Ze kunnen niet meer voelen wie hun vader of moeder, opa of oma werkelijk zijn want vele zijn te drukdoende met ook jong te zijn. Hun hersenen gespoeld en

gezet in de rij van robots die allemaal een serienummer hebben. En daar beste mensen, gaan momenteel aardig veel de fout mee in.

Onze jeugd heeft niet meer de jaren zoals wij ze hebben gekend. Een luisterende vader en moeder en een oma en opa die je wijsheden uit het leven meegaven. Vele wijze woorden van deze mensen schieten nog dagelijks door mijn hoofd. Er zijn dingen die ik vergeten ben maar vele woorden komen wel weer op bij een gesprek of bij een of ander oudje op de straat. Ik heb het geluk dat ik heb mogen leren luisteren, maar ik heb ook het geluk dat ik nog steeds mensen zie en voel die zich als mens gedragen en uitzien!

Boodschappen doen

We woonden geruime tijd langs een vriend en hij was werkelijk een man op leeftijd. Je zag duidelijk dat de dagen voor hem steeds zwaarder werden maar hij had toch altijd nog lol in het leven. Hij wist mij altijd nog op te peppen als er weer eens een rare gebeurtenis was geweest. Ik was volop aan het werken in onze woonkamer, want daar heb ik mijn tekentafel staan toen ik in een keer zijn voordeur dicht hoorde klappen. Ik keek op en zag in een schim dat hij naar zijn wagen liep en weg wilde rijden. Maar ik zag meer, want hij had een bloot bovenlijf waarop ik naar buiten ging.

Hij zat al in de wagen, klaar om weg te rijden toen ik hem vroeg waar hij naar toeging. O, ik ga even naar de supermarkt iets verderop om wat te kopen. Ik keek naar hem en vroeg of hij dat van plan was op de manier zoals hij gekleed was. Hij zag duidelijk het probleem niet en verbaasde zich dat ik dat vroeg. Ik vroeg hem of hij 10 jaren terug ook in zijn onderbroek naar het werk ging. Hij keek wat rond, stapte uit en ging

weer zijn huis binnen. De weg naar de supermarkt was kennelijk niet meer zijn taak, want hij kwam niet meer terug.

Later riep hij mij en ik mocht zijn boodschappen gaan doen!

Niet werkende opa

Ik zat laatst met zo'n werkeloze opa wat te praten en die kwam met een geweldig verhaal.

Hij was heel veel met enkele kinderen bezig, paste op en was er als ze hem nodig hadden. Heerlijk een man, die je kinderen wat bijbrengt buiten slapen toch? Maar goed, op een gegeven moment vroeg een van die kinderen: 'Opa heeft u wel eens gewerkt?' Nou, ik vind dat een steengoede vraag want wat moet je niet denken van een man die er altijd is, jouw eten helpt mee eten en als je pech hebt ook nog van je kamer moet als hij blijft slapen! Wat een beredenering en wat een logica, zo'n oudje zal zeker niets te doen hebben, toch?

Laat de kinderen maar schuiven en het werd een heel verhaal wat opa af moest steken om zijn werkzaamheden van het verleden te verklaren aan deze kinderen.

Eigen-wijs-heden

Met een goede vriend, een oudje, ging ik zeer regelmatig naar openbare veilingen of plaatsen waar ergens op te bieden viel. Ook zo deze keer kwamen we in een grote hal waar defensie een verkoop had van afgeschreven spullen. Door elkaar was het zo dat je van drie stoelen nog wel één goede stoel kon maken.

Deze keer leek het erop dat ze al het oorlogsmateriaal vanuit Irak hadden binnengehaald en ook voor alle zekerheid met een tank overheen gereden hadden. Het was werkelijk troep.

We liepen wat rond en ik had al mijn conclusies getrokken, wegwezen hier, ze willen op een goedkope manier hun junk kwijt en als het nog even kan nog wat geld voor vangen ook! Maar deze man, waar ik mee samen naar deze veiling was gegaan, kon het niet laten om op twee kavels te bieden. Ik vertelde hem nog dat elke cent te veel was en dat het ook nog eens een vrachtwagen zou kosten om deze troep op te halen. Maar eigenwijs als hij was en als oudje altijd beter weten, werd er in een gesloten enveloppe geboden.

Enkele dagen later kreeg hij het heugelijk nieuws dat hij de trotse eigenaar was van deze vuilnisbelt! Hij vroeg me om deze troep op te halen waarop ik hem vriendelijk voor bedankte, want ik had hem gewaarschuwd. Dan maar dus een vuilniswagen opbellen en zo liet hij alles afvoeren! Winst, dat kun je wel nagaan, is er niet gemaakt. Het was ook een van de laatste keren dat deze man op een veiling kwam.

Curaçao

Nu leef ik al geruime tijd op Curaçao en ik heb me wel eens afgevraagd; Wat kan ik van de mensen op dit eiland leren? Ik heb veel geschreven en vele contacten gehad met zeer veel mensen in zowel de politiek als in het bedrijfsleven veelal in een drukke stad. Leren, nee van deze mensen is niets te leren. Ze zijn werkelijk zeer afgestompte mensen weggezakt in een laag bij de grond maatschappij. Maar waarom blijf ik dan op dit eiland, werd me al vele malen gevraagd en zelfs ik stelde me zelf deze vraag. Na vele jaren werd het me duidelijk.

We weten allemaal dat de oudere generatie op dit eiland een geweldige generatie is. Dat deze mensen werkelijke mensen zijn en zij stralen dan ook stuk voor stuk een waar leven uit. Ze zijn wijs en ze zijn ver in het leren leven van een leven. Deze oude generatie heeft wat speciaals en zijn werkelijk ver boven zeer veel opgetrokken en gespoten gasten in de stad. Ze hebben hun ego niet nodig en een eeuwige jeugd die niet bestaat. Ze zijn tevreden met wat ze hebben en ze zien het leven zoals het werkelijk is.

Dat maakt dat ik zo weg ben van dit eiland. Het ware leven is nog hier aanwezig en dat is iets wat werkelijk lijkt uit te sterven.

Wijze referendum(dom)

Oudjes hebben een geweldige humor, de oudjes die ik ook ken en die een geweldige leeftijd hebben gehaald waren allemaal van dat kaliber. Ze zien lachen als een van de grootste levenswijsheden. Nu moet je niet zo zien dat ze de godganselijke dag zitten te lachen. Ze nemen een probleem niet serieus, puur omdat er voor hen geen problemen bestaan! Nee, want problemen zijn er alleen maar als je ze zelf maakt en daar hebben die oudjes nu echt geen zin in. Hun grootste drijfveer is dan ook, geniet van elke dag. Laat de dag komen zoals het komt, vergeet gisteren en wie weet is er geen morgen! Hun stabiliteit en hun eenvoud maken van hen die oudjes, die het lang volhouden, alles onder een zeer strenge regelmaat. Want wat blijkt, oudjes hebben een vaste regel; handelingen die ze dag in dag uit hetzelfde doen. Zo laat eten, zo laat koffie en zo laat een pilsje, jenever of een wijntje. Ze houden zich daaraan en ga niet proberen die dingen om te zetten. Waarom zou je, want wie bepaalt wat goed is voor je? Dat ben je toch zelf? En dat maakt van vele oudjes, werkelijk de oudjes met veel levenswijsheid maar ook met veel begrip en inzicht.

Een langere tijd geleden was ik in een gesprek verzeild geraakt met wat oudjes bij een snack en het was net de tijd van een referendum. Een boe en bah en vele woorden, allemaal met de nodige drank die er moet zijn om een gesprek op gang te houden. Op een gegeven moment stond de oudste op en nam zeer kort het woord. Wijze woorden, want hij had door waar alles omging. ‘Ik, ik ga vissen en een lijntje uitgooien. Want met alle politieke rommel krijg ik geen eten op mijn bord.’ Hij liep weg want zijn zegje was gedaan.

Gelijk had hij want in de manier zoals deze mensen leven kun je werkelijk geen touw aan vastknopen. Even bij stilstaan hoe mensen tegenwoordig nog denken in de politiek. Denken is dan ook een groot woord en dat weet dit oudje ook en houdt het zo op zijn vislijn en de grote kans op een vis.

De oudjes van Curaçao

Ik ben me verder gaan verdiepen in hun manier van leven. Oudjes hebben een gemakkelijke houding naar het leven toe.

- Ze genieten van elke dag en laten de dag gaan zoals die komt.

Deze zin is een werkelijk belangrijk gegeven namelijk dat ze de tijd de tijd laten en werkelijk zich door niets laten opjagen! Ze leven op hun eigen manier en op een tempo wat hun lichaam aankan. Je ziet ook duidelijk dat de werkelijke wijze oudjes niet zeuren over een ouderwordend lichaam. Ze accepteren het lichaam zoals het die dag zich voordoet. Gaat het die dag niet, dan doen we het morgen. Want wat maakt het uit, er is niet werkelijk veel wat moet. En zo zijn vele wijze oudjes heerlijk om mee om te gaan.

We weten dat ze allemaal stuk voor stuk ooit zeer grote zorgen hebben moeten overwinnen. Er zijn zeker in hun leven grote verliezen geweest. Maar dat maakt het oudje dat wat je op dat moment, op die manier voor je ziet.

Als je kijkt hoe een oudje het leven ziet dan is dat al een wijsheid op zich. Het is een lust om te horen hoe ze denken over wat geweest is en het is wonderbaarlijk om te zien dat ze niet verder denken dan de tijd waar je op dat moment met hen zit te babbelen. Ze weten natuurlijk allemaal dat er misschien geen ‘morgen’ is, dus op die manier leven ze dan ook. Want wie weet morgen zijn ze er niet. Zo zien vele van deze wijze oudjes het leven als een feest. Anderen zien het als een gunst en weer anderen denken er niet veel verder over na maar beleven de dag zoals het komt.

Wel kun je bij alle oudjes merken dat er totaal geen rem is en dat ze steeds makkelijker praten over onderwerpen die toen, terug in hun leven, een taboe waren. Je hebt er bij die openlijk over verhoudingen praten en dat kan ooit uitlopen tot zeer gedetailleerde gesprekken. Ook kan het zijn dat ze gewoon zeggen wat ze denken wat dan bij de jongeren hard en onverstandig overkomt. Maar waarom onverstandig? Je kunt het toch beter maar weten hoe of wat ze over je denken! In een maatschappij dat van huichelarij aan elkaar hangt is eerlijk en open zijn niet de meest makkelijke manier van leven. Je zult dan zeker veel weerstand krijgen en zo ook vele zogenaamde kansen verspelen.

Geef mij maar eerlijk- en openheid, want dan laat je, via je uitstraling, zien wie je werkelijk bent. Deze rem hebben vele oudjes niet meer en dat komt omdat het hen werkelijk niets scheelt wat en hoe jij daarover denkt! Het is niet belangrijk voor hen want ze gaan toch niets met die gegevens van jou doen!

Iets wat anders ligt bij die Barbiepoppen die tot hun laatste dag de roddels om je oren laten vliegen. Begrijpelijk, omdat ze de uitstraling en gevoel missen en dat ze weten dat ook zij naar een einde lopen van hun leven.

Mijn geluk in mijn leven is dat ik veel contact had en nog heb met ‘oudjes’ die de pure uitstraling van een menselijk leven nog bezitten. Daarnaast ben ik ook een van de gelukkige die al enkele jongeren tegen ben gekomen die later onze wereld zullen gaan veranderen en terug gaan brengen op zijn weg. Vreemd genoeg is, dat het blijkt dat er weinig verschil van uitstraling is tussen deze twee groepen. Alhoewel, niet werkelijk vreemd in mijn ogen als ik mijn theorieën hanteer. Mensen van het pure leven werken namelijk met dezelfde energie. Een energie dat we allemaal op deze wereld meekomen, maar helaas bij zeer velen verdwijnt na verloop van tijd.

Stuk voor stuk hebben ze allemaal hun deel gehad, het deel waar ieder mens verschillend op reageert of mee omgaat. Toch zijn zij de werkelijke oudjes die jou ook kunnen helpen met jouw pad. Ze zullen nooit en te nimmer klagen of aangeven wat met hen mis is. Ze weten drommelsgoed wat allemaal mis is, maar erover praten roept alleen maar nog meer negativisme op en ook zo meer ziekten, pijn en kommer. Het is daarom dat je veelal ziet dat de mensen die niet over ziekten hebben, ook langer het leven mogen beleven. En het zijn die mensen die alsmaar in een stresstoestand moeten leven, verder en verder afzakken in een wereld van pijn en verdriet. En dan ook nog uiteindelijk in een wereld vol met ziekten terechtkomen.

Vele oudjes hebben mij in laten zien dat je jezelf ziek maakt. Dat jij diegene bent die je eigen lichaam aftakelt maar erger nog, jij bent diegene die je eigen steeds verder in een negatieve spiraal werkt. Wat merk je bij een oudje als je met hem of haar zit te praten? Ze hebben werkelijk

geaccepteerd wat het leven hen brengt. Ze hebben niet de neiging om dingen nog te gaan veranderen want verandering zal ook hun leven beïnvloeden.

Nu weet ik dat als je, je mond niet open maakt er inderdaad ook nooit iets zal veranderen. Wat wil je eigenlijk daarmee bereiken, is dan de vraag. Jouw verandering hoeft niet goed te zijn voor een ander. En zo kom je op een punt dat je merkt dat je ongemerkt alsmaar met je ego bezig bent. Een ego dat meent jou te moeten wringen in een maatschappij en zijn geheel systeem.

Mai

Laat me in een keer denken aan een eveneens oude vrouw van 94, een vrouw bij wie ik zeer regelmatig kwam. Een pikzwarte negerin en om in de taal uit te duiden zoals dat nog wel eens hier uitgesproken wordt, ze is 'blauwzwart'. Een vrouw die altijd in haar schommelstoel zat en commandeerde wat wij allemaal moesten doen. Ze was een geboren leidster en kennelijk had manlief, die hoofd van politie was, het ook door toen ze hem de deur wees en hij niet meer terug mocht komen.

Maar deze vrouw genoot van het leven en dat deed ze zeker door elke dag 'number' te kopen. Een loterij waar je bepaalde nummers koopt en dan hopen dat je ooit iets gaat winnen. Wie rond 3 uur 's middags bij haar was, was werkelijk de klos en moest naar de hoek van de straat om haar nummers van die dag te kopen bij een illegale lotjesverkoper. Elke dag en echt geen dag overslaan! Nu wisten we dus dat 3 uur een rot tijd was en zo bleven velen rond die tijd ver weg. Maar geen probleem, mai belde je wel op als je er niet was rond die tijd! Ze presteerde het jou van je werk af te halen, want de wereld zou niet draaien als de lotjes niet in haar bezit waren!

Maandelijksse nood

Elke laatste dag van de maand had deze oudere vrouw de grootste lol en zat ze lachend in haar schommelstoel. Daar kwam de maandelijksse show die we alsmaar mee moesten spelen. ‘Wat is er mai, waarom heb je zo’n plezier?’ ‘Van die ouwe die ik uit huis heb geschopt, heb ik deze maand weer het pensioen gekregen!’ Ze kwam dan niet bij van het lachen en had dan de grootste pret dat ze nog steeds het pensioen kreeg van haar overleden uit huis geschopte man.

Ze genoot werkelijk elke maand als de post kwam met een slip met het pensioen daarop. Ze vervolgde; ‘Daarom ben ik niet van hem gescheiden want hij zal blijven betalen tot de laatste dag van mijn leven.’ Lachend dommelde ze weer terug in haar gedachten en haar dag kon werkelijk niet meer kapot.

Mijn APK keuring

Ik vergeet mijn eerste dag bij mai nooit meer.

Als fatsoenlijke burger en indringer in een lokale familie moet je altijd gekeurd worden door mai. Dan pas gaat je relatie door want mai beslist wie goed of slecht was.

Ik kwam aan en stelde me voor, ze bleef mijn hand vasthouden en ik moest voor haar gaan zitten. Terwijl ze me aankeek vertelde ze me dat ik een geweldige man was en dat ik het ras van haar familie zou gaan zuiveren. Vreemd als je dat als nuchtere Nederlander hoort en zelf niet bij stilstaat dat ras, kleur en uiterlijk toen zo belangrijk waren voor de families op dit eiland. Nederlands bloed en dan nog blank ook nog, kan niet misgaan volgens mai.

Ik was goed gekeurd en mocht op mijn stoel terug gaan zitten. Ik blij, mijn vrouw blij want we konden onze relatie voortzetten.

Och, ik heb genoten van haar fratsen en de manier hoe een donkere negerin zo racistisch kan zijn naar haar eigen volk toe. Mai was opdracht geven gewend en dat had mai zeker niet verleerd ondanks dat haar ogen en lichaam het lieten afweten.

Laatste wens

Met haar laatste adem had deze donkere vrouw die we bezochten in het ziekenhuis nog de moed om te vragen of we haar sieraden af wilden doen anders zou het ziekenhuispersoneel ze stelen.

Lachen konden we toen niet, maar het was wel tekenend voor een verbitterde vrouw die kennelijk weinig vertrouwen had in haar eigen volk.

Familie verleden

Je ziet dat meer, zeker bij de zeer oudere generatie waar nog duidelijk een strijd is tussen de goede en slechte donkere bevolking. Ook uit welke familie je komt is een zeer belangrijk gegeven. Als je de pech hebt gehad dat iemand van de familie maar iets fout heeft gedaan in het verleden dan is de gehele familie slecht en niet te vertrouwen.

Ik had dat ook met een zeer goede vriend op dit eiland, een oudere man waar ik dagelijks mee optrok. Ik vroeg hem, zeker in het begin van de tijd op dit eiland, over verschillende mensen. Wat bleek, hij had werkelijk op iedereen wel een aanmerking of waarom die familie niet deugde. Hij

wist werkelijk van iedereen wel iets en zo vroeg ik hem wel eens met wie ik dan wel zaken kon doen of vertrouwen. Zijn antwoord was alsmaar hetzelfde: ‘Niemand en zeker niet met de mensen van hier.’

Je moet nagaan, deze man is hier geboren en heeft het grootste deel van zijn leven hier gewoond en gewerkt maar hij was zo verbitterd dat hij inderdaad werkelijk niemand vertrouwde.

De APK keuring van mijn vrouw

Ik vergeet nooit de eerste keer dat mijn oma mijn vrouw zag. Je weet wel, oudjes houden werkelijk hun mond niet en hebben nergens meer een rem op. Ook zo mijn oma, die honderduit te praten had met mijn aanstaande. Ik was maar een bijzaak want als vrouwen onder elkaar, moeten werkelijk alle gebeurtenissen over de tong gaan en moet er gekeurd worden en kijken hoe de reacties waren van de indringer in de familie. Het leek erop dat mijn vrouw in goede aarde viel en er werden al afspraakjes gemaakt om eens te gaan winkelen en wat verder te babbelen. Let wel, zonder enig manvolk erbij.

Op een gegeven moment bleek toch nog dat ik bestond en mijn naam werd genoemd. Ja hoor, ik werd betrokken in het gesprek en zelfs even heel duidelijk. Er werd aan ons beiden gevraagd of we het ook deden! We keken elkaar aan en wat ga je daar nu op antwoorden. Ik kwam met een vraag terug en die was erg kort: ‘Waarom wil je dat weten oma?’ Oma had, zoals altijd overal een verklaring voor en deze was als volgt. Uit haar ervaring, ja hoor luister goed, want dit is een ervaren gedoe. Uit haar ervaring is het beste om het regelmatig te doen want dan leerde je elkaar goed kennen. Toen was het even raar opkijken en kort daarna konden we erom lachen. Mijn vrouw stelde haar gerust dat we goed ons best deden en dat we elkaar al aardig kenden. Mijn oma was helemaal gerust en wist na enkele visites mijn vrouw ook nog eens te vragen wanneer de eerste

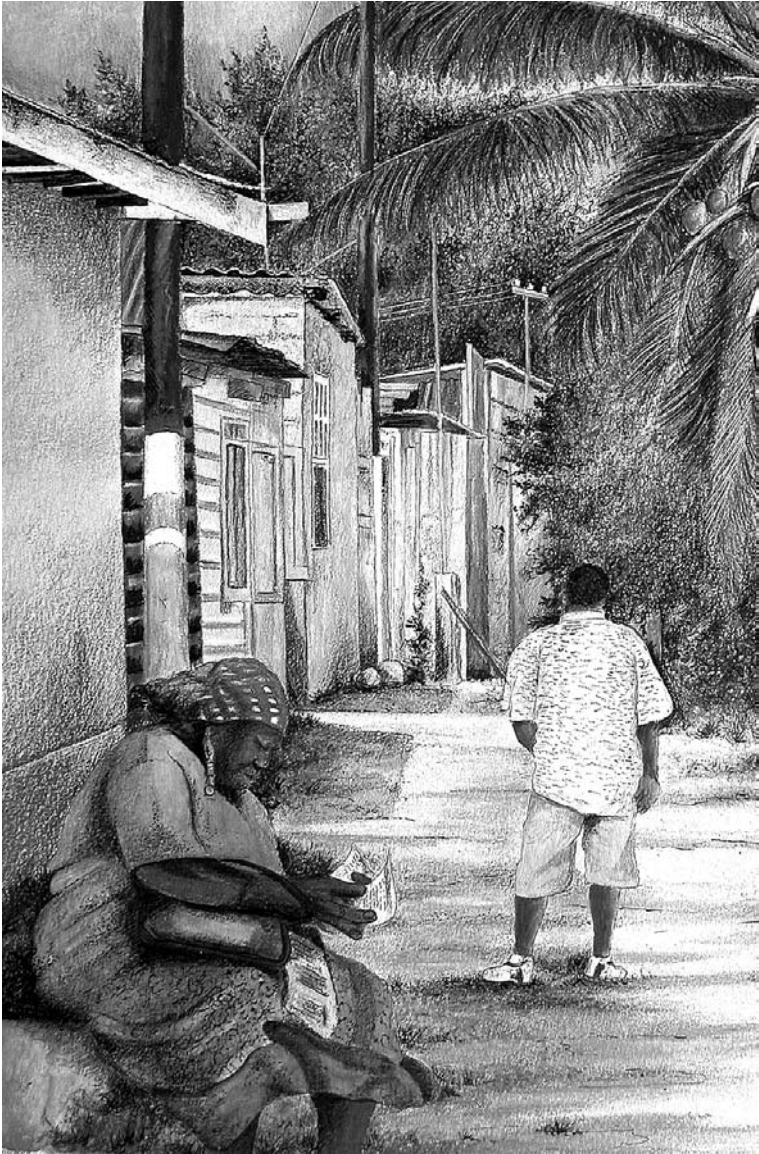
zou komen. Op die vraag moest mijn vrouw haar teleurstellen want we wilden geen kinderen van ons eigen. Maar later bleek dat oma daar ook weer een oplossing voor gevonden had, en die hebben we dan ook heel veel later opgevolgd.

Observeren van oudjes

Met het observeren en het beleven van de oudjes om me heen wordt steeds meer duidelijk dat elke verandering een min betekent in je levensduur. Je verkoopt een stuk van je leven in ruil voor een verandering. Als je alles laat voor wat het is en laat gaan zoals het komt zul je werkelijk het heel lang volhouden. Ga je zwemmen tegen de stroom in dan zul je zeker eerder uitgeput raken dan als je mee laat drijven met de stroom!

Maar waarom ben ik dan die gek die alsmaar schopt en alsmaar bezig is met het beste voor anderen? Op die vraag laat ik u even het antwoord schuldig want dat zul je pas lezen in het laatste boek wat van mijn hand komt. Net ik, die alsmaar omga met oudjes en werkelijk hun gehele wijsheden door en door weet, weet waarover het gaat en weet hoe het werkt. Net ik, die een dwarsspil schijnt te zijn in het leven. Toch is het mooi als ik praat met deze oudjes en hun reactie hoor en zeker als er sommige zijn die me kennen. Ze kijken me aan en ze zeggen weinig en dan komt er een berg van energie aan die mij vertelt; ‘Doorgaan, jij kunt het maken’. Dat is een van de redenen waarom ik het allemaal doe, want het zijn juist die wijzen en juist die oudjes die mij de kracht geven om te doen waar ik nu mee bezig ben.

Het manipuleren van een maatschappij is een kunst en het bespelen van mensen is een slechte gewoonte en daar zullen we nog veel keren op terugkomen. Toch hoop ik dat ik ook voor jou een tipje van de sluier heb opgelicht in de geheimen van een oudje.

Waarom die lastige vragen beantwoorden

Op een gegeven moment was ik bij een oudje die altijd alles zelf regelde. Ik kwam daar om een kop koffie te drinken en van een lekker stukje Franse kaas te smullen. Een ritueel dat ik met meerdere oudjes had en het was ook altijd gezellig.

Ons oudje zat met volle aandacht achter zijn tafel met wat papieren voor zich. Ik vroeg wat hij aan het doen was; ‘Nou de belastingen hebben me weer een formulier gestuurd en ik moet dat even invullen’, was zijn antwoord. Ik ging naast hem zitten en vroeg of hij dat nog steeds zelf deed. Oeps, verkeerde vraag want natuurlijk deed hij dat zelf, hij was toch niet dement! Okay dan, verkeerde vraag. Volgende vraag: ‘Lukt het?’ ‘O ja’, vertelde hij me ‘kijk zo vul je, je inkomstenbelasting in.’ Ik keek terwijl hij een pen in de hand nam, zette bij nummer 1 tot nummer 50 een streep door alle vragen, tekende en zette daarna de datum onder. Hij voegde zijn pensioenslip daarbij en klaar was hij. ‘Zo, klaar’, vertelde hij me. ‘Zo moet jij het voortaan ook doen’, wist hij me nog even te vertellen. ‘Vanavond rijd ik wel naar het belastingkantoor en schuif ik het onder de deur door en dan ben ik weer voor dit jaar klaar’, vervolgde hij!

Ik vroeg nog of hij wel eens aanslagen kreeg. Hij bevestigde dat met een volmondig ja ‘Maar die brieven moet je gewoon weggooien’, had hij nog als extra tip. U gelooft me niet? Nou ik geloofde het ook niet maar kennelijk betaalde deze man nauwelijks belasting en de belasting gaat erg mild om met oudjes boven de 80.

Ik kan niet wachten totdat ik ook die leeftijd heb bereikt, want dan schuif ik mijn doorgestreepte formulier ook onder de deur door bij het belastingkantoor!

Het leven als oudje

Ondertussen weten de oude wijzen dat er geen einde zal zijn! Wel een einde van een lichaam maar geen einde van een ziel, een geest die verder zal leven en door zal gaan waar het nodig is. Deze lijnen en deze wegen worden nu duidelijk ingeslagen door toch aardig al wat mensen. Niet voor eer, niet voor een lintje! Nee, voor de mensheid en zijn mensen, voor de jeugd en de nu nog ongeboeren.

Toch merk ik dat ook ik echt oud begin te worden. Nee, lichamen heb ik niet over maar dat er steeds meer jeugd oren hebben naar mijn zienswijze, mijn manier van leven en mijn manier van voelen. Dat geeft mij het gevoel de goede weg te zijn ingeslagen en zo kan ik voor vele jongeren en misschien ouderen wegen openen.

Laten we overstappen naar een werkelijk heet hangijzer in de moderne wereld en een object wat voor mij al vele jaren een vraagteken is en voor zeer veel jeugdigen een must; De telefoon.

De telefoon

We weten allemaal wat een telefoon is en het was in de vroegere jaren een werkelijk wonder dat deze dingen bestonden. Je kon met mensen praten die heel ver weg waren, zelfs buiten het bos en heide was het mogelijk contact met hen te krijgen! Maar ik kan me ook nog de tijd herinneren dat er thuis niet zo'n kletsijzer stond. Rustig als het was als je geen zin had om te kletsen met anderen.

Ook wij waren vrij snel een van hen, die dat onding binnenkregen. De wereld veranderde en mijn opa deed daar duidelijk aan mee. Hij was door zijn beroep altijd helemaal bij met de nieuwste snuffjes. De eerste stereo radio, de eerste televisie die als test bij ons stond en zo waren wij

altijd midden in de nieuwste snuffjes van de wereld. Het was dus vrij snel dat, dat kletsijzer bij ons kwam want ook dat was voor opa heel belangrijk. Hij moest bereikbaar zijn en niemand kon hem kennelijk missen.

Oma's eerste telefoon

Een telefoon was inderdaad een uitkomst als je snel iets moest doorgeven en als je snel met iemand contact moest hebben. Je kon even vragen wat en hoe de zaken voorstonden en dan was het wel de lijn die afbrak of anders wel de kosten van een gesprek zo hoog. Want zoals altijd zijn nieuwe snuffjes prijzig en kon je geen ellen lange gesprekken voeren. Anders zou je dat meteen merken aan de rekening.

Het was wel zo dat oma daar minder moeite mee had en een van de gelukkigen op de wereld was die nooit een rekening te zien kreeg. Ze zag dan ook nog wel kans om hele verhalen af te steken via de telefoon totdat opa in de gaten kreeg dat er weer een monsterrekening in de maak was. 'Lies, stop ermee want nu wordt het te duur' was een veel voorkomende uitspraak naar mijn oma toe. Oma stopte dan ook heel braaf maar als opa zijn rug omdraaide was er altijd nog een ander levensbedreigend verhaal wat nog even doorgebeld moest worden! Ja, die telefoon is de grootste verandering in de gehele maatschappij. Want wat is er niet allemaal veranderd sinds dat ding de wereld is ingegaan.

Kletsijzer

Ik wil wat dingen op een rijtje zetten die ik zoal gezien, gehoord en meegemaakt heb met dit 'onding' want zo noem ik dit asociaal kletsijzer dan ook. Ik als oudje dat niet kan begrijpen dat de huidige jeugd meent 24 uur per dag te moeten kletsen via een portable waar je zelfs je haren mee kunt kammen, tandenpoetsen, spelletjes spelen, mailen, internetten,

zelfs foto's mee kunt maken en het heeft ook een ingebouwde tosti oven! Ja, en als klap op de vuurpijl en dat zul je niet geloven, je kunt met zo'n ding ook nog bellen!!

Man, wat een geweldig apparaat en er zijn al aardig wat kneusjes op de wereld door dat ding. Want stel je nu voor dat je even geen verbinding hebt! Dan kun je, je vriendje in Sjanghai niet even zeggen dat er geen verbinding is! Je valt dan in een 'niets', een leegte waar de huidige jeugd niet mee weet om te gaan. Erger nog, ze worden panisch en gaan meteen naar de dokter omdat ze het leven niet meer aan kunnen want de verbinding is uitgevallen! Het zijn allemaal stuk voor stuk zielige wezens die niet meer weten wat te doen met hun huidige leven.

Weg telefoon, weg leven! Is het je niet opgevallen hoe angstvallig vele mensen hun portable vasthouden, elke minuut in de verwachting van een message of telefoontje.

Interessant of zielig

Zo hebben we eens iemand op visite gehad die zichzelf alsmaar telefoontjes en 'messages' aan het sturen was om aan te tonen hoe belangrijk hij wel was.

Zo ook een andere persoon die terwijl je nog in gesprek was met hem, de telefoon gewoon opnam en niet eens het fatsoen had om op te staan en ergens anders het gesprek te voeren. Allemaal om te laten zien hoe onmisbaar ze zijn.

Maar het gaat verder want sinds het massaal verslaafd zijn aan dat ziekelijk apparaatje worden mensen vaker ziek en voelen zich gestrest.

Vreemd? Nee, want wat wil je als je de godganselijke dag met dat ding bezig bent?

Op hold

Het is gewoon lachwekkend hoe de hele maatschappij aan het draaien is rond dat ene ding. Als je op straat loopt meent iedereen te moeten praten met die ander die net ook over die straat loopt. Helaas hebben ze niet door dat ze achter elkaar aan het lopen zijn en zo blijven ze dus eindeloos kletsen!

Je kunt geen gesprek meer voeren of je hoort dat er nog een ander gesprek op de lijn zit! Was ik niet de eerste in de lijn van de gesprekken? Nee, je wordt op 'hold' gezet en met een beetje pech valt dan je lijn uit. Dan maar weer terugbellen en dan nemen ze net niet meer op!

Een wereld waar 'asociaal zijn' beloond wordt en waar netheid afgestraft wordt!

Telefonade voorvallen

Mijn kinderen, vrouw en ik waren aan het rijden over de woeste noordkant hier op het eiland. Al vele jaren nam ik elke weg die maar op een geitenpad leek daar ik er vanuit ging dat daar een grote Landcruiser ook doorheen kon.

Die dag was het noordkant rijden en we namen dus weer zo'n bewust pad. Het was al enkele dagen wat regenachtig weer geweest en dat maakt het rijden in de woeste natuur alleen maar spannender. Ik sloeg dat pad in en kwam op een gegeven moment voor een plas te staan van enkele

honderden meters. Ik had nog nooit omgedraaid in mijn avonturiers leven en zo ook niet die keer. Ik bepaalde waar het pad zou moeten lopen en begon te rijden. Het leek even goed te gaan en stond zelf verbaasd van mijn geweldige kennis in het terugvinden van wegen onderwater. En ja hoor, de jeep kwam op een gegeven moment vast te zitten en begon langzaam maar zeker weg te zakken in de modder! Weg weg, zoals ik het maar zal noemen en ik was kennelijk beland op een van de moddervelden op het eiland.

Nou komt mijn portable dus goed van pas, dacht ik en stapte uit mijn jeep en om een telefoontje te plegen naar mijn vriend. Je raadt het al, als je werkelijk hulp nodig hebt van de techniek dan laat die jou dan juist in de steek. Het is een vaste regel dat techniek en nodig zijn duidelijk niet samengaan. Ik gooide uit nijd die koffiemolen in de wagen en dacht even ‘nu ben ik ook die kwijt’. Maar als een werkelijk goede oude degelijke Motorola koffiemolen van de twintigste eeuw, bleek hij nog te werken.

Ik heb onze twee kinderen met die oude koffiemolen naar de heuvel verderop gestuurd om zo te kijken of ze bereik konden krijgen. Even later kwamen ze terug met de mededeling dat die koffiemolen toch mijn vriend heeft kunnen bereiken, die prompt later inderdaad op kwam dagen.

Mijn oude koffiemolen

Dat woord heb je nu al wat keren gehoord. Die naam kwam van mijn zoon die meende dat mijn loodzware ouderwetse, lange, dikke Motorola een koffiemolen was. Het was een van de eerste portables en waren werkelijk grote bakbeesten.

Ondertussen waren de modellen steeds dunner en kleiner en zelfs zo dun dat ze gewoon wegwaaien hier, in de harde wind op het eiland! Mijn zoon heeft me werkelijk vele malen uitgelachen dat ik me rot tilde aan dat

bakbeest en dat hij ondertussen een flinterdun Sony XlBt230 WENXXT had. Want je weet wel, hoe meer cijfers en letters des te beter is een telefoon! Vele malen kreeg ik als oudje te horen dat ik met de tijd mee moest gaan. Als ik dan vroeg waarom ik een ander toestel zou moeten kopen als ik met die koffiemolen ook bereikbaar ben, had hij geen antwoord.

Het was niet uit te leggen dat een telefoon er is om te bellen in nood of als je iemand verder weg moet bereiken. Dat een telefoon nu is gemaakt voor je haren mee te kammen, tanden poetsen, spelletjes spelen, mailen, internetten, je zelfs foto's mee kunt maken en het een ingebouwde tosti oven heeft, is gewoon omdat er toch verkocht moet worden.

Uiteindelijk heb ik toch de strijd verloren en heb ik afstand moeten doen van mijn koffiemolen. Niet op aandringen van mijn vrouw of kinderen die me zagen sjouwen met dat brok lood! Maar omdat onze telefooncompagnie niet langer dat systeem ondersteunde. Als enkele eigenaren van deze loodbakken werden we gedwongen om een andere telefoon te kopen op het nieuwe systeem. Sindsdien zijn al vele telefoons bij mij gesneuveld omdat ze werkelijk gemaakt zijn om snel kapot te gaan.

Gesprekken of zoiets

Nu we het toch over telefoon hebben wil ik ook wat dieper ingaan hoe er over het algemeen gebeld wordt. Man, ik knijp mijn tenen bij elkaar als ik de telefoon opneem met;

Hallo met John

En dan hoor ik;

He, Martina hoe gaat het?

Ik antwoord;

Met John Baselmans

Andere kant

Boem, knots, bang en weg verbinding.

Wat een klasse en erg subliem hoe de mensen hier converseren.
Nog eentje;

Met John
Antwoord andere kant;
Zijn de wespen al dood?
Ik dan;
Wespen?
Andere kant weer;
Kom er nu aan om ze dood te maken.

Voordat ik iets kon zeggen pats, boem en die man stond binnen 10 minuten voor mijn deur.

Het is geweldig die mooie heerlijke vriendelijke conversaties. Netjes eerst de naam zeggen en dan correct een gesprek voeren. En dan vragen wij ons af waar respect gebleven is? Och, fatsoen en respect zijn met de tijd aardig in verval geraakt. Zelfs telefonistes van grote bedrijven zijn werkelijk om te huilen.

Geef mij maar de oudjes die verkeerd gedraaid hebben en toch nog even een praatje met je maken en dan pas afsluiten.

Gespreksnormen vervormen

Goede morgen, u spreekt men John Baselmans mag ik....

Aan de andere kant van de lijn: Wacht even.

Ik wachtte en dan; Wat wilt u?

Goede morgen met John Baselmans mag ik.....

Weer kwam ik niet verder want je hoorde dat de telefoon op een bureau werd gelegd en dat ze weer met iemand anders zat te kletsen.

Uiteindelijk heb ik maar zelf neergelegd want het ander gesprek dat ging over het weekend leek nog lang niet afgelopen.

Fatsoen, och beste mensen, fatsoen is er niet werkelijk meer, alles is in het asociale getrokken. Je kunt tegenwoordig met dure merkkleding of een net pak je werkelijk als een schoft gedragen en dan kom je verder dan dat je netjes iemand probeert te woord te staan. Het wordt met de dag erger en de lijn van het aftakelen en degenereren van de mens is duidelijk te zien.

Bellen en zijn voordelen

Ja, ik heb wel eens een oude gast aan de telefoon gehad die me werkelijk niet wilde bellen maar we toch in een gesprek kwamen. Na verloop van tijd bleek dat hij mij kon helpen met een probleem waar ik mee bezig was op dat moment. Wat gebeurde er, we kwamen er samen uit zonder dat wij eigenlijk een aanleiding hadden dat hij me zou moeten bellen. Erger nog, we kenden elkaar toen nog niet, het nummer had hij gewoon verkeerd gedraaid.

Bellen kan ook lastig zijn

Er was een tijd dat we dagelijks meerdere malen gebeld werden door enkele gasten die een Manoosje moesten spreken. Ik heb altijd gedacht dat ik als opperhoofd in het huis wel wist wie in ons huis woonden en heb altijd gedacht dat ik alle namen kende. Alsmear kreeg ik de vraag of ze Manoosje aan de telefoon mochten krijgen. Als ik dan vertelde dat ik de vader was en wist wie in mijn huis woonden werden er sommige gasten werkelijk kwaad en durfden me te zeggen waar mijn huis was en waar deze Manoosje leefde. Ik bleef lange tijd volhouden dat Manoosje niet bestond en zeker niet in ons huis leefde.

Ik schakelde daarna de politie in en beantwoordde voor een lange tijd deze telefoon niet. Ondertussen had ik een ander nummer voor mijn familie maar geopend.

Manoosje heeft zich niet gemeld en op een gegeven moment is het bellen gestopt.

Schuw of onbeschoft

Heb je ook gemerkt hoe schuw mensen zijn aan de telefoon?

Je belt een nummer en wat krijg je dan te horen;

- Hallo....

- Wat mot je.....

- Ja....

- Of gewoon al meteen een heel verhaal afsteken dat alles goed is of dat er weer grote problemen zijn met het een of het ander.

Het zijn allemaal heel normale uitspraken. Kennelijk zijn velen bang om een naam te noemen of de naam van een bedrijf. Wat dat is, laten we het maar houden op fatsoen maar ik kan mijn gedachten er niet van weerhouden dat het een soort schuwheid is en niet weten hoe je werkelijk moet communiceren.

Of zou ik ook al langzaam maar zeker onder die oudjes aan het vallen zijn?

Cyber oudje

In al die jaren dat ik nu hier op deze wereld op vakantie ben, heb ik wel gemerkt dat mensen steeds verder schuw worden en als deze lijn zich doortrekt hebben we zo dadelijk allemaal wezens rondlopen die bang zijn voor elkaar. Met die virtuele wereld waar we ook nu sterk mee bezig zijn, zijn er zelfs gasten bij die alleen nog maar via een scherm willen praten. Recht in de ogen aankijken en de energie voelen van die persoon is er al lang niet meer bij.

De manier hoe mensen met elkaar omgaan beduidt steeds meer dat we van elkaar aan het vervreemden zijn. Kijk hoe de jeugd zich gedraagt en hoe ook vele volwassenen in de wereld van MSN, Facebook en Hyves trappen.

Schoolplein annex cyberspace

Wat een aanrader is, is om te gaan naar een schoolplein tijdens de pauzes. Wat zijn de huidige beelden?

Jongeren die buiten op bankjes zitten en drukdoende zijn om messages oftewel MSN berichten in hun hightech portables te zetten. Met een werkelijk souplesse worden berichten over en weer verzonden. Het is momenteel de rage dat je een zgn. Blackberry moet hebben en laat me nu in het begin denken, dat het iets was om te eten. Maar nee, dit apparaat is de toegang naar een wereld die open is voor iedereen en verbonden is met iedereen. Zo wordt het mij alsmaar voorgehouden.

Maar we gaan even terug op het schoolplein. Deze jeugd zit dan allemaal op een bankje of hangt onder een boom hun boodschappen de wereld in te sturen. Dan begint eentje even te lachen want haar vriendje heeft kennelijk iets liefs getypt en zo haar hart weer veroverd voor de komende

5 minuten. Maar wat zie je, allemaal jonge kinderen die naast elkaar op een schoolplein aanwezig zijn maar dan in een eigen wereld. Iets wat je steeds meer ziet in deze tijd. Deze kinderen kunnen niet werkelijk meer een goed gesprek voeren. Als je hen aanspreekt staan ze net te kijken of ze een alien zien of dat je een oneerbiedig aanzoek doet.

Het is werkelijk ongelooflijk te zien dat de huidige jeugd in een virtuele wereld leeft.

Bij de oudjes op visite

Laatst hoorde ik van een oudje een verhaal wat in deze tijd hoort.

Haar zoon was op vakantie met zijn aanstaande. Beiden hadden ze, als goede welopgevoede bijdetijdse burgers, een laptop mee genomen, want het is onmogelijk dat je twee weken lang zonder internet moet leven. Wat schetste haar verbazing, deze twee zaten op de bank met elkaar te chatten. Ze vertelde mij dat ze niet veel zeiden tegen elkaar de gehele dag. Dat in grote tegenstelling met wat tussen mijn vrouw en ik is, waar we de hele dag wel wat te vertellen hebben of over aan het praten zijn.

Twee aankomende nieuwe burgers hadden nauwelijks contact met elkaar door simpel met elkaar te praten. Maar ze hadden wel de grootste lol met elkaar via een computer! Wat bleek, ze waren zeer regelmatig met elkaar aan het chatten via de computer!

Nu moet ik toegeven dat ik als aankomend oudje ook niet veel meer begrijp van de komende jeugd. Maar na het verhaal van dit oudje aangehoord te hebben ben ik me toch wel af gaan vragen of ik ook niet bijgezet kan worden in de galerij der ouderen. Het woordje ‘wijze’ laten we er nog maar even af!

Communicatie

We zijn allemaal op weg om oudje te worden, ook worden we minder flexibel als ik mijn kinderen moet geloven, in het aanpassen in de nieuwe technieken. Maar kun je, je al voorstellen, ik op mijn Blackberry een boodschap naar mijn vrouw stuur ‘Welterusten schat, slaap zacht’. En zij naast me in bed terugschrijft ‘Slaap lekker tot morgen, kusje van mij’. Ik weer terug schrijven ‘ook een kusje van mij’.

Man, ik word er al ziek van als ik deze onzin lees! Wat erg dat we compleet de draad van het leven aan het vergeten zijn. We leven werkelijk van en in de techniek en we worden steeds meer vreemden voor elkaar. Toch heb ik een brandende vraag, waar helaas nog niet een van deze kinderen mij een antwoord op heeft kunnen geven; Hoe maken deze kinderen dan weer kinderen? Is er ook al een apparaat dat via de telefoon de ander bevrucht?

Werkelijk, we zijn op een punt beland waar mensen zeer sterk van elkaar vervreemden en waar een normaal gesprek, oog in oog, niet meer kan. Een cybercafé waar al deze jongeren naast elkaar zitten te chatten en hun tijd onzinnig vol zitten te maken en geen woord zeggen. Zo dadelijk hebben we kinderen die niet meer weten te praten! Ook daarover zal later een voorbeeld op gaan duiken in dit boekje.

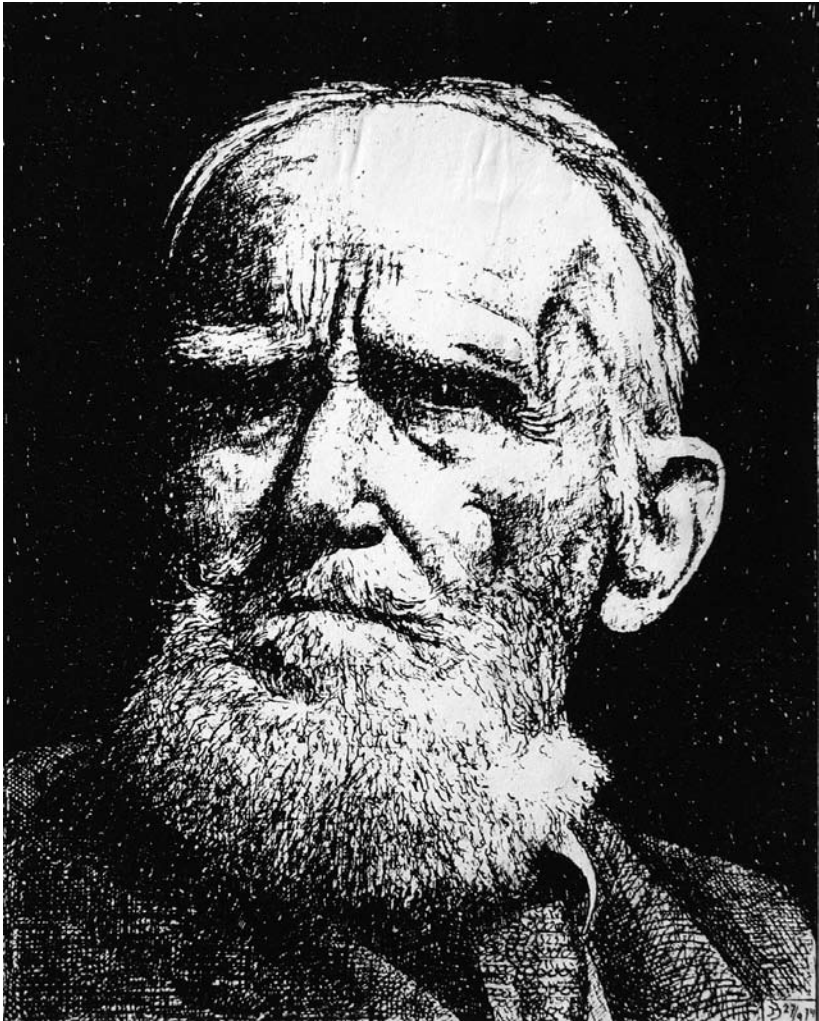
Te-le-foon

We hebben het nu al een tijdje over een telefoon en ik ga toch daar nog even verder over door kletsen.

Je weet wel een telefoon, dat ding waar je andere mensen mee kunt bereiken en waar andere mensen dan weten dat je nog leeft. Heb je wel eens aan je kinderen gevraagd waar werkelijk een telefoon voor dient? Moet je eens doen en dan kun je merken dat deze jongeren werkelijk verslaafd zijn aan deze bakkies. Ze weten echt niet mee om te gaan en zien het als een ‘moeten’, want zonder telefoon is er geen leven.

Zelf heb ik na mijn koffiemolen, mijn portable puur bij me mocht er iets gebeuren of als mensen denken mij nodig te hebben. Het heeft me ook al enkele malen geholpen, maar probeer maar eens een van je kinderen aan de telefoon te krijgen als je ze net nodig hebt. Ze zijn zo drukdoende met al dat internet onzin of met het kletsen hoe het weekeinde was geweest dat ze vergeten dat er ook noodsituaties bestaan.

Och, ik word werkelijk oud en misschien moet ik maar naar een bejaardenflat. Kan ik lekker met mijn opdraaibare grammofoon de nieuwste hit van Glen Miller draaien. Zonder telefoon, piepende en gillende schermen. Die staan dan bij mij allemaal op blauw, vol met errors! Wat een tijd.

Ongeluk(kig) bellen

Mijn zoon kwam in een zeer zwaar ongeluk terecht en denk je werkelijk dat deze jongen beseftte dat je dan je ouders kunt bellen via een portable? Vergeet het, want in een schijnwereld die grotendeels virtueel is, komen deze dingen niet ter sprake. In het begin, met het opvoeden van onze kinderen probeerde ik hen te leren om de gesprekken kort te houden. Zeg wat je te zeggen hebt en dan is de rest van het gesprek als jullie elkaar weer tegenkomen. Helaas hebben ze dat nooit werkelijk willen begrijpen en was ik die lastige oude vent die zich overal mee bemoeide, zelfs met hun privé/roddel gesprekken. Ik gaf hen een bepaalde tijd op en liep dan naar de telefoon en brak dan af. Nou, ik had beter een moord kunnen plegen.

De uitleg dat er wel belangrijke gesprekken van mensen in nood of anders zakelijke, binnen konden komen werden niet begrepen. Wat maakt nu dat half uurtje, drie kwartier elke maal uit?

Toekomst

Werkelijk, de jeugd heeft de toekomst wordt er beweerd. Natuurlijk, want zij zouden ons moeten kunnen overleven, maar of dat met de huidige jeugd zo is betwijfel ik, want alles behalve leven is hun motto.

Wat is leven, als je elkaar niet in de ogen durft te kijken?

Wat is leven, als je niet weet met energie om te gaan?

Wat is leven, als je compleet vervreemdt van het menselijk ras?

En zo zijn er nog vele andere punten aan te halen waarom ik denk dat het leven veelal niet meer geleefd wordt door de huidige mensen op deze aarde.

Techniek en de wetenschap hebben ons niet veel goeds gebracht. We hebben het alsmaar over dat we o zo ver gekomen zijn en dat we steeds dieper in de materie kunnen komen. Met computers en met allemaal peperdure apparaten kunnen we ver, diep in ons heelal kijken maar kunnen we ook steeds dieper in ons lichaam komen. Maar, zien we wel werkelijk wat er gaande is? En is het werkelijk zo dat we steeds verder komen in onze theorieën? Nou, ik kan duidelijk stellen dat we steeds verder afgestompt raken, steeds dommer en steeds verder afwijken van een werkelijk leven. Een werkelijk leven waar ik in een 350 pagina's tellend boek veel aandacht aan besteed heb om dat te verklaren. Daarom wil ik dat even hierbij laten. Ik kan u wel zeggen, dat deze levenswijsheid weer terug te vinden is bij de oudjes om me heen.

Nieuwste techniek

We gaan verder in de techniek en laten de telefoon maar even met rust. De zoon van een van onze oudjes kwam thuis en had iets nieuws gekocht. Het was een volautomatische, zelfreinigende, supersonische, elektrische tandenborstel! Toen hij hem vroeg waar dat ding voor diende keek hij hem vreemd aan want het was een tandenborstel, niet waar? Dat ding lag wat onwennig te trillen op de tafel waar iedereen hartelijk om moest lachen want wat is grappiger dan een automatische tandenborstel zielig en alleen op een tafel.

Het oudje bleef onwennig kijken en vroeg hem of hij daar zijn tanden mee ging poetsen. Natuurlijk! Want dat moet toch elke keer, meerdere keren per dag! Deze man begreep meteen wat het leven zo werkelijk zwaar maakte. Verschillende keren per dag met een stokje met wat haren daarop, links, rechts, omhoog en naar beneden gaan en allemaal aangedreven door een simpel ding wat 'hand' genoemd wordt.

Man, wij zijn niet meer van deze tijd.

PS

Ondertussen wacht ik maar rustig op een doods-kist met ingebouwde video en satelliet verbinding. Want op de lange reis, die ik denk te gaan maken is dat wel handig!

Wat een wereld, wat een verloren tijd en zeker een verloren energie.

Kinderen

Kinderen, daar raak je niet over uitgepraat want ze zeggen wel eens dat kinderen je jong houden. Ik ervaar het dat kinderen je laten merken dat je gewoon een afgetakelde oude man bent die tot niets meer toe in staat is!

Mijn kinderen hadden nog wel eens die neiging om aan te tonen dat zij gelijk hadden in deze stelling. Ik moet zeggen, de jongeren gaan werkelijk tot een uiterste als het op bewijzen aankomt.

Zwemmend als een vis

Even om dat te illustreren. Er was een zwemwedstrijd waar het aantal banen telde voor een sponsoring. Onze zoon had altijd de gewoonte tot het extreme te gaan en ook toen weer eens. We waren allemaal aan het kijken hoeveel banen hun groep konden maken om zo een record te maken voor die club. Hun baan lag wat achter en zoonlief had een briljant idee. Hij sprong het water in en kwam niet meer boven! Hij bleef onderwater zwemmen! Hij had uitgemaakt dat onderwater allemaal veel sneller ging dan bovenwater. Klopte ook wel, maar hij vergat een ding, hij was namelijk geen vis!

Op een gegeven moment zagen we dat het niet goed ging en hij was bijna aan het einde van het 50 meter bad. Wat bleek, hij wist niet meer waar hij mee bezig was. We trokken hem uit het water en toen beseftte hij toch dat hij een mens was en geen vis en zijn adem wel boven water moest halen. ‘Ik was vergeten adem te halen’ waren zijn eerste woorden ‘en toen werd alles raar om me heen.’ Hij beseftte niet dat hij naar boven moest om te kunnen ademen!

Zo, dat was even een kleine inleiding van de vreemde fratsen van mijn zoon.

Baantje hier en niet daar

Deze jongen had werkelijk in vele dingen lef. Na zijn auto ongeluk ging ik met hem elke ochtend om 5 uur naar Playa Kanoa om te oefenen. Elke morgen gingen we baantjes trekken op de noordkant om zo de heupen weer op sterkte te krijgen. Maar hoe verder we kwamen in deze therapie, hoe verder dat we ook gingen met het zwemmen. Het baaitje werd ons te klein en we gingen naar buiten, de open zee op. Een geweldige ervaring en het was heerlijk om met die grote golven te stoeien.

Tot op een dag toen we weer naar buiten waren gegaan, in een keer de wind veranderde en de golven werkelijk tekeer gingen. Ik was mijn helder verstand op dat moment echt kwijt, want ik meende werkelijk dat ik tegen deze woeste golven zo de baai in kon. Dat lukte niet werkelijk en ik verdween dan ook regelmatig onder water. Totdat mijn zoon kwam en me vertelde dat ik het onmogelijke wilde en me beter met de golven mee op de rotsen kon laten drijven. Hij maakte me wakker en mijn verstand begon weer te werken, althans het verstand wat ik nog dacht te hebben en inderdaad, ik had beter lucht. Ook bleek dat ik zo weer veilig aan de kant kon komen dan via mijn duikboot manier.

Toen die morgen, bleek dat mijn dagen geteld waren in glorielijde als vader zijnde. Ik had een zoon die zijn oudje vertelde wat te doen! Dus toch, ik was toen al beland in de hoek der oudjes!

Duikende vis

Die zoon was ook diegene met wie ik veel ging duiken (met flessen) maar ook maakten we vele snorkeltrips. We zwommen bijna elke dag, want water was ons lust en ons leven.

Op een gegeven moment waren we weer op Vaersenbaai. We begonnen dan eerst wat baantjes te trekken voordat we op avontuur uitgingen. Natuurlijk ik als oudje kwam al beduidend tekort in het baantjes trekken want deze jongen ging werkelijk als een pijl door het water. Na wat uitgerust te hebben en op het vlot gelegen te hebben, gingen we altijd naar de blauwe rand. Daar hadden wij het spelletje om te kijken hoe diep we konden gaan zonder flessen. We deden dat in de vorm van wat zand ophalen en boven laten zien. In dat onderdeel kon ik wel meegaan totdat er op een gegeven moment deze dag aanbrak. Ruim 40-50 voet diep zagen we 2 duikers onder ons gaan en hij had ineens een geweldig idee. Hij vertelde me niets en verdween naar beneden. Ik volgde in het heldere water zijn fratsen en keek wat deze meneer weer in zijn kop had. Hij zwom naar die twee duikers, tikte er eentje op zijn schouder en ging voor hem zwaaiend hangen. Die man was er niet zo blij mee, want welke gek komt zonder fles je even storen als je lekker rustig naar visjes aan het kijken bent op een lekkere diepte?

Nou, dat was dus mijn zoon die meende dat alles mogelijk was. Wel was ik vanaf die dag duidelijk gedegradeerd tot een oudje die niet zo diep kon duiken zonder fles.

Basketballen of paalzitten

Ja, op een gegeven moment ga je merken dat je niet meer de snelheid hebt als die jonge gasten. Zo deden we ook elke avond basketballen buiten op straat waar ik een net had gemaakt en waar we dan met de jongens uit de buurt wedstrijdjjes speelden.

Ik als oudje mocht wel meedoen maar kennelijk was ik beter in knikkeren dan basketballen! Ondanks mijn lengte en ondanks mijn knowhow hoe alles gaat in het basketbal (4 jaar ervaring Chicago Bulls kijken), bleek dat ik zelden of moeilijk de bal in het net kon krijgen. Kennelijk was het niet mijn sport en ik had ook steeds meer gemene truckjes nodig om deze kinderen aan te kunnen. Ze tierden en zetten me dan ook regelmatig aan de kant want ik mocht niet gemeen spelen!

Dat naar de kant sturen kwam wel weer goed uit want ik was na enkele acties toch buiten adem! Zo ook op een keer dat ik weer in mijn grote topvorm was in het gemeen spelen want anders kon ik het niet bijbenen, maar ook in springen was ik in topvorm. De bal ging net zoals bij Michael Jordan (ster van die tijd) in het net! Maar ik was vergeten dat ik geen 18 meer was. Ik viel en mijn pink wees de verkeerde kant op en bloedde hevig. Ik werd geholpen door mijn vrouw maar als eigenwijze vader liet ik niet mijn pink zetten door een arts want dat kon ik zelf. Dat was ook geen probleem want het was niet de eerste keer dat mijn pink de verkeerde kant uit wees.

Uiteindelijk werd ik door mijn vloeiende actie met het daaraan vaststaande geweld, gedegradeerd naar een tweede elftal wat nooit gespeeld heeft! En zo begon mijn weg naar de wereld der oudjes werkelijk vorm te krijgen.

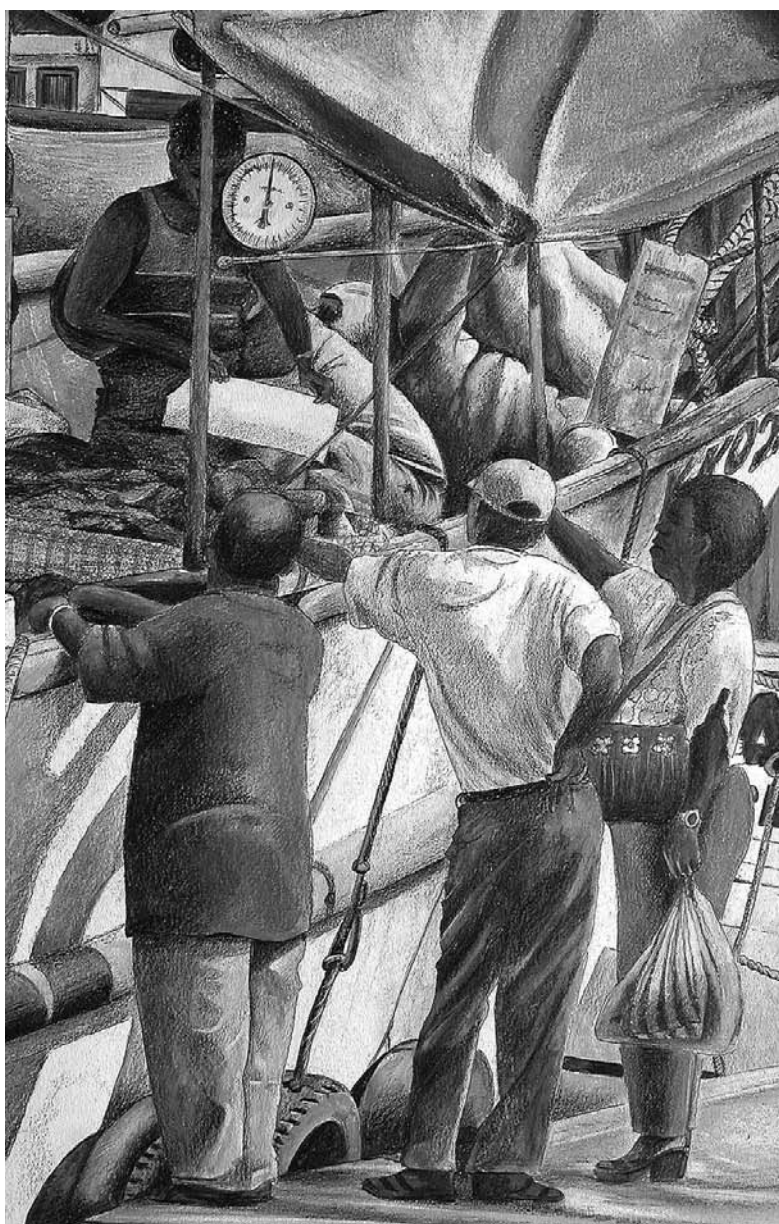
Apen van kinderen

De aftakeling begon toen pas werkelijk snel. Niet dat ik niet actief meer was want ik liep nog dagelijks 10 km of meer en was altijd volop met bouwen bezig. Maar de kinderen hadden door dat ik niet meer die super-vader was als enkele jaren daarvoor. Dat lieten ze me dan ook regelmatig op een sublieme manier voelen. Pap kijk eens wat ik kan en dan ging weer een van mijn apen op één wiel over de straat. Dan zag ik ze weer hoog in een boom hangen en had ik ook nog tot overmaat van ramp een bril nodig om te kijken of het mijn kinderen waren of die van de bureu.

De aftakeling nam ergere vormen aan. De kinderen meenden voortaan werkelijk alles zelf te kunnen en pa was meer een last dan een lust. Ook dat mocht ik regelmatig aan den lijve ondervinden. Ik was niet werkelijk welkom als er weer een partijtje gesport werd of als er rare stunts uitgehaald werden in het zwembad. Toch gelukkig gaf mijn gevoel nog wel op tijd aan wanneer er stunts op het programma stonden die gedoemd waren te mislukken, ook bij deze bosapen. Van een dak afspringen was er een van, maar ook het hangen aan een hoge klif of het beklimmen van de meest rare objecten.

Klimmen, geen sport voor mij

O ja, over klimmen gesproken. Mijn vrouw en ik hadden met een groepje kinderen afgesproken de Christoffelberg te gaan beklimmen in het park. Deze berg is onze hoogste berg op het eiland en ik vond ook dat het er maar eens van moest komen. Ik woonde al lang op dit eiland en had nog nooit op de top van deze Himalaya berg gestaan.

Wij naar het park en de wagen onder aan de berg gezet. De kinderen begonnen als apen te klimmen en we waren hen dan ook snel uit het zicht verloren. We waren gelukkig niet bang ingesteld en ik had ook zoiets van, dat we hen nog wel eens ergens tegen zouden komen. Mooi niet! Althans, we kwamen hen pas weer tegen op de top van de berg! Daar waren ze kakelend, lachend en springend van de ene rots naar de andere, net de apen op Gibraltar. Afgepeigerd, zwetend en buiten adem kwamen we aan als oudjes. Op sommige plaatsen dachten we dat onze laatste minuut geslagen had, als je het ravijn onder je zag. Pas later bleek dat het niet allemaal zweet was wat er van mijn lichaam afdroop. En de ervaring als bergbeklimmer heb ik nog vele nachten daarna in zweet mogen herbeleven! Terstond heb ik mezelf vanaf die dag gebombardeerd als oudje en dat mijn tijd als avonturier verleden tijd is geworden! Man, wat voelde ik me oud en wat was ik werkelijk een opa tussen deze kakelende apen.

Vanaf die dag was ik honderd jaar en heb ik ook alles gelaten voor wat het was. Ik hoor het nu wel hoe het was en geloof gewoon elk verhaal. Controleren is er niet meer bij, maar daar heb ik ook geen werkelijke behoefte meer aan.

De kinderen hebben overigens nog lang gelachen om mijn uitstraling en mijn atletische kapriolen op die berg. Maar nogmaals, ik hou alles nu op de grond en liefst zo stabiel en veilig mogelijk.

Leuke dingen voor de mens

Oudjes hebben zeker veel gevoel voor humor, daar zal geen een mens aan twijfelen. Het is dan ook, dat je wel eens niet meer bijkomt van het lachen als je een of ander verhaal hoort wat mensen hebben meegemaakt, of wat wij zelf hebben meegemaakt in die jaren dat wij rondzwierven op deze aardbodem.

Instant fruit

Zo was er laatst een oudje, dat overigens ook ruim de 90 is gepasseerd en moeite had om afstand te doen van het plastic fruit wat op tafel stond. Je weet wel, vroeger waren vele dingen van plastic, het vulde goed je huis en door de felle kleuren bracht het ook gezelligheid in huis. Deze dingen hadden al zo lang in de schaal gelegen dat het eens tijd werd dat ze naar de eeuwige jachtvelden werden gestuurd wat wij op dit eiland landfill noemen. Maar moeder kon niet zomaar vaarwel zeggen tegen dit o zo kleurige nepfruit.

Op een gegeven moment kwam een van haar kinderen binnen, helemaal enthousiast dat de sinaasappelboom na een lange tijd werkelijk mooie sinaasappels had gegeven. Iedereen kwam dan ook kijken, want na zo'n lange tijd geen vruchten gegeven te hebben is het werkelijk een wonder. Moeder ging ook kijken en was net zo opgewonden als de rest van de familie.

Aangekomen bij de struik met zijn eerste mooie sinaasappel, bleek dat moeder vergeten was te zeggen dat ze het fruit maar in die boom gehangen had. Daar ging dan de hele bestemming uit de hoofden van de kinderen, die zich al zagen sabbelen aan een heerlijke sappige sinaasappel! Kinderen die later toch wel konden lachen om een moeder die toch altijd nog wel een bestemming wist voor haar plastic fruit.

Ook zij had duidelijk haar grappige streken.

Benen omhoog

Nu hebben we op het eiland doktoren die kennelijk de eerste wereldoorlog nog meegemaakt hebben. Mensen die niet weten te stoppen en werkelijk tot hun laatste adem patienten ontvangen en helpen.

Zo ook bij deze vrouw die een vreemd bultje had tussen haar tenen. Een vrouw van 90 en nog heel goed ter been. Dat bultje was lastig en ze ging daarom naar haar dokter.

Aangekomen bij deze antieke dokter vertelde ze hem wat haar probleem was. De oude man keek haar aan en zei zo terloops; ‘Gooi je been maar op mijn bureau’. Deze oude dame gaf haar been een flinke zet en het landde mooi bij de dokter op het bureau.

De dokter was kennelijk niet zo onder de indruk van deze lenige dame. Hij brandde die rare bult tussen haar tenen weg. Even een watje overheen en een pleister en de patiënt mocht het been weer naar beneden brengen.

Kun je je voorstellen dat je dat mee zou maken bij jouw huisarts. Even een kleine ingreep op het bureau en lak hebben aan de voorschriften van deze tijd.

Wel heerlijk dat dit nog bestaat en dat ook in het medische vak duidelijk is dat de oudere artsen geen zo’n show van maken puur om er meer geld voor te vangen.

Kletsende koko

We waren bij een oudje op visite die alsmaar aan een stuk het woord nam. Het was makkelijk voor ons want al lag ze de hele dag op bed, ze wist van de hele wereld werkelijk de laatste stand van zaken. Althans, wel van wat jaartjes terug en ook niet meer helemaal up to date maar dat doet er niet toe.

De hulp vertelde ons dat ze al dagen en nachten onafgebroken aan het ratelen was en dat er maar geen einde aan kwam. Omdat de hulp ook wel eens rust wilde hebben om af en toe wat te kunnen slapen, had ze een oplossing gevonden. Koko de papegaai werd bij mai gezet en zo konden ze gezellig samen praten.

Het ging geweldig, mai babbelde en koko kletste net zo hard mee. Dat beest had in zijn leven zoveel geklets gehoord en wist dus ook zijn snavel te roeren.

Op een gegeven moment was er een luid geschreeuw vanuit de kamer. De hulp moest koko weghalen, waarop zij vroeg waarom? Mai had genoeg van al dat gepraat van die papegaai en hij wilde toch niet naar haar luisteren! Koko gaf haar namelijk geen kans om ook maar iets te zeggen!

Na het horen van dat verhaal zijn we maar naar huis gegaan want we konden niet bijkomen van het lachen.

Cultuur

Een oude man, een vriend van de familie, kwam op ons pad. Hij was erg oud en leefde werkelijk alleen in een huis. We boden aan om bij hem in te trekken en dat we voor hem zouden zorgen. Waarop hij direct instemde.

Het was een oude man die vroeger samen met zijn broer vele zaken op het eiland bezaten. Hij bezat veel land en zeer veel huizen. Hij had een nadeel, hij was het toppunt van gierigheid. Voordat we introkken, leefde hij van één pan rijst met een hele kip als warme maaltijd per week! Verder at hij ‘s morgens 4 sneetjes wit brood met kaas want dat kon hij goedkoper krijgen bij de winkel.

Zo leefde deze man dag in dag uit, tientallen jaren. Hij had dan ook geen gram vet op zijn lichaam. Hij sliep veel want dat was ook voordelig in de elektriciteit. Zo was alles op zuinigheid berekend door hem. Dus we kwamen daar te wonen en deze man at natuurlijk gewoon met ons mee en hij schepte zijn bord werkelijk goed vol. Was toch voor niets en het kostte hem toch geen geld.

Warm ijsje

We namen hem ook regelmatig mee als we rond gingen rijden. Meestal op het einde van de rit trakteerden we hem op een ijsje, koffie of een donut. Dat hielden we een tijdje vol totdat we op een dag, na de rit die we samen gemaakt hadden, tegen hem zeiden dat hij deze keer ons op een ijsje moest trakteren! Tjee, hij kreeg bijna terplekke een hartaanval, liep rood en dan wit aan. Uiteindelijk hebben we ieder een ijsje gekregen met één bolletje en was het zijn eerste verplichte traktatie naar ons toe!

Nadien was hij stil, zeer stil en toen we na enkele dagen vroegen of hij weer met ons wilde gaan rijden had hij geen zin meer! Hij heeft na het trakteren van dat ene bolletje ijs nooit meer met ons rondgereden. Bang dat het hem ook nog zijn laatste zakcent zou gaan kosten.

Hartverlamming ja of nee

Op een dag nam ik een oudje, dat een dik boek had als gebruiksaanwijzing, mee in mijn jeep. Ik weet dat de Bijbel dik is en dat er vele kleine lettertjes in staan die ik niet kan lezen en daarom ook maar bij laat voor wat het is. Maar deze man was groter dan zijn handleiding. Hij sliep zeer veel en was veelal op bed of hangend in een stoel.

Dus nam ik hem om mee te gaan rijden en je weet maar nooit, het is namelijk altijd leuk om de verhalen te horen van een oudere die het eiland nog van vroeger kent. Hij werd dus wakker, stapte in de jeep en we begonnen te rijden. Hij had vele verhalen en wees me huizen aan van de families die hij allemaal kende uit zijn zakenperiode. Hij was verbaasd te zien dat een deel van het eiland weer helemaal was veranderd en dan kermde hij dat alles toch wel erg snel ging.

Op een gegeven moment kwam ik op het strand sta Cruz aan, waar je toentertijd tot achteren door kon rijden. In een keer ging hij rechtop zitten als een vent van 18 en zijn hoofd hing helemaal buiten het raampje van de jeep. Zijn mond viel open en zijn ogen waren zo groot als een kokosnoot! Ik schrok, want kreeg hij een beroerte of was er wat anders gaande met hem, schoot door mijn hoofd. Toen ik ook die kant opkeek, zag ik de oorzaak van zijn macho gedrag.

Een zeer welgezette, beter gezegd dikke Antilliaanse vrouw, met een werkelijk welgevuld achterwerk en een zeer groot uitstekend balkon voor haar lichaam, was over het strand aan het lopen! Die oude slaperige

man was veranderd in een tiener die bijna uit de wagen viel toen hij deze ‘schoonheid’ langs zag komen. Zijn laatste jeugdige ingevingen en energieën werden op dat moment aangewakkerd en hij was werkelijk in alle staten.

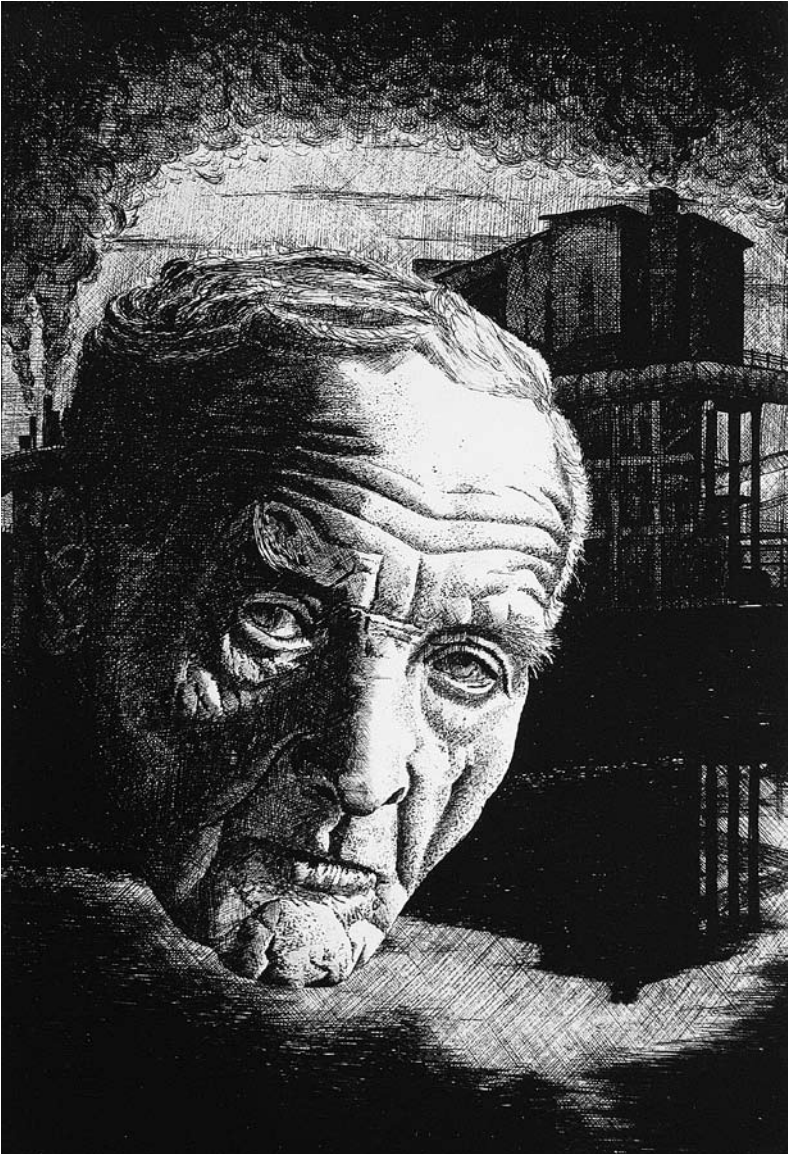
Ik vroeg hem hoe en wat hij, over de 80 zijnde, wilde van die vrouw. Hij keek me ongelovig aan en met een vragend gezicht hoe ik deze vraag durfde te stellen. Hij stotterde en kwam in een keer moeilijk uit zijn woorden. Wist ik dan niet, als man zijnde, dat deze vrouw een absolute schoonheid was en eigenlijk een engel was die voor ons verscheen? In deze eilandelijke cultuur was deze dame het absolute!

Zijn energie zag je in een keer weer wegzakken, hij zakte weer in zijn stoel van de wagen en viel al in slaap voordat we de weg buiten de baai hadden bereikt. Zijn engel was verschenen en hij zou nog lang gedroomd hebben van deze schoonheid.

Eerste rijles op 3 jaar

Ja, jong geleerd oud gedaan. In de heide waar ik opgegroeid ben was een van mijn oudjes de trotse vader van een 3 jarige zoon. Op een zondag gingen wij samen met deze 3 jarige rijden over de heide. Was altijd spannend en je kon eens lekker ver crossen in het zand.

Op een gegeven moment mocht onze 3 jarige bij het oudje achter het stuur zitten en gaan rijden. Het arme joch kon nauwelijks lopen maar was kennelijk een geboren coureur! Alles ging wonderwel goed en het leek erop dat hij al aardig wat ervaring had. Totdat er te hard op het gaspedaal getrapt werd en hij met een vreemde vaart in een zandkuil terechtkwam. Daar stonden we dan, midden op de andere kant van de wereld op een heide en.... Niets om je heen dan alleen maar bomen. Gelukkig kwamen er na een tijdje toch enkele mensen aanlopen en vroegen wat er was gebeurd.

‘Och’, vertelde ons oudje, ‘ik lette even niet op en die kuil stak over!’ Ze lachten en hielpen mee om het wagentje weer op de zandweg te zetten. Thuis aangekomen hielden we allemaal wijselijk onze mond en ook onze 3 jarige die we duidelijke instructies gegeven hadden! Je wist maar nooit hoe nog oudere oudjes zouden reageren.

Vrouwenpraat gepraat

Vrouwen is altijd al een gesprek waar je ook komt op deze eilanden. Op een gegeven moment werd mij als makamba (Nederlander) de vraag gesteld hoeveel vrouwen ik had. Als degelijk opgevoede jonge boer vanuit een boerendorp uit Nederland antwoordde ik dat ik gelukkig getrouwd was met mijn vrouw. De gasten om me heen keken al wat vreemd, want ja wat doet een man nu toch met één vrouw? Maar ja, je moet de cultuur van een eiland midden in een grote oceaan kunnen begrijpen, waar je altijd moet zwemmen als je verder wilt.

Er kwam een tweede vraag; Hoeveel kinderen heb je? Mijn antwoord was kort en duidelijk. ‘Geen’ was mijn antwoord. Dong!! Dat was kennelijk geen goed antwoord. Eén vrouw en geen kinderen, dat is niet pluis op deze rots. Het gesprek was dus kort naar mij toe maar ging toch in hevigheid door. Wat voor een man ik nu eigenlijk was. Ik verstond elk woord wat er gesproken werd, wat zij overigens niet doorhadden.

Ik kan u zeggen, ik heb werkelijk de eilandelijke cultuur op dat moment in alle geuren en keuren gehoord en vanaf die dag wist ik, hoe ik als een echte man door het leven moest gaan op dit eiland.

De engelen van het eiland

Zo kwam ik ook eens in een gesprek achter, hoe een vrouw er werkelijk uit moest zien. Nu weet ik als kunstenaar echt wel hoe een vrouw eruit ziet en heb ik vele mogen aanschouwen met of zonder kleren. Ik ben wel tot de ontdekking gekomen dat er aan alle vrouwen dezelfde onderdelen zitten! Bij enkele wat strakker dan bij de ander maar als je een lijstje maakt zul je alsmear op dezelfde delen terugkomen.

Maar goed, ik als 'makamba' was kennelijk niet geheel ingelicht en er werd me door enkele lokale heren eens helemaal uit de doeken gedaan wat een goede vrouw en een slechte vrouw was. Ik spaar je dat gehele gesprek want ik denk wel dat iedereen zo'n beetje hetzelfde wel eens gehoord heeft maar ik verwonder me nog steeds wat een Antilliaan onder een goede vrouw ziet.

- Deze vrouw moet een rijkelijk balkon bezitten en dat moet op zijn plaats gehouden worden door de kleinste maat bh die er maar te verkrijgen is.
- Als man moet men goed kunnen zien welk vlees er aan de voorkant aanwezig is.
- Dan komt de achtersteven die pas punten gaat scoren als het twee maal de breedte en dikte heeft als een middel. Men praat dan werkelijk om een complete Michelin band om haar middel!
- Nu wordt ook nog daarbij verteld dat er wat goede handvaten aan moeten zitten ter hoogte van haar middel en zo is het beeld van een ideale vrouw voor een Antilliaan compleet.
- Als deze vrouw dan ook nog eens kleren aandoet die 5 maten te klein zijn en dan zo strak zitten dat je elk moment een explosie kunt verwachten dan heeft deze vrouw het geschopt tot een goddelijk wezen voor de Antilliaanse man!

Ik weet dat smaken verschillen maar ik ga me afvragen of dit wel smaak is. Toen ik de eerste keer deze uitleg kreeg was ik stomverbaasd. Ik heb daarna mijn ogen eens werkelijk geopend. Wat bleek, deze vrouwen bestaan werkelijk! Ik ben vanaf dat moment van de ene verbazing in de andere gevallen vooral als ik zie hoe mannen reageren op deze ‘engelen’ van het eiland.

Wat is cultuur

Ik ga daar niet op in omdat de Antilliaanse gemeenschap een andere definitie heeft dan wat er in de Dikke van Dale beschreven staat. Maar ik wil even belichten hoe onze lokale bevolking zich gedraagt als ze eens te water gaan. Doorgaans zul je weinig oudjes zien zwemmen of aan de baai zien hangen. Ze hebben een duidelijke mening daarover en die is dat de zee voor de vissen is en het land voor hen!

Baai(l)dag

We hadden weer eens een dag waar we een oudje in de familie hadden uitgenodigd om mee te gaan zwemmen en later wat te gaan vissen. Wonderwel zei deze man ja. We haalden hem op en gingen met z'n allen naar de baai. Wij deden ijverig onze kleren uit en enkelen liepen al rond in een zwembroek en de dames in hun bikini's die net de edele delen beschermden van extra aandacht. Ons oudje begon zich ook ijverig om te kleden en kwam tevoorschijn in..... Hoe moet ik dat nu beschrijven. Hij had inderdaad een zwembroek aan. Je weet wel, die flodderbroeken waar alles lekker los in hangt! Deze man had de grootste broek gekocht die hij maar kon krijgen. Met het gevolg dat zijn broekriem op de hoogte zat van zijn borsten en de pijpen van die broek eindigden op zijn enkels! Hij was letterlijk in zijn geheel in die broek ingepakt!

We lachten en vroegen hem of dat de nieuwste mode was. Hij lachte ook en vertelde ons dat hij er niet zo bloot als wij bij wilde lopen en dat wij later allemaal kanker zouden krijgen. Kort na deze lachpartij liep hij naar het water en ging wat poedelen.

Na eventjes afgekoeld te zijn geworden door het water kwam hij voorzichtig eruit en zijn broek zakte af tot aan zijn enkels! Daar stond hij dan inderdaad meer bloot dan wij en met zijn zaakje open in de vrije lucht op een publiek strand!

Ik kan me niet herinneren of deze man nog ooit met ons is gaan zwemmen maar ik weet wel zeker dat deze broek bij aankomst thuis in de vuilnisbak is verdwenen.

Werken op Banda'bou

Zoals je onderhand wel begrepen zult hebben, wonen we aan de andere kant van het eiland wat dan Banda'bou heet. Het leven aan deze kant van het eiland is totaal niet te vergelijken met het leven in de stad.

De eerste dagen dat ik aan het werken was had ik pijn in mijn linker arm, niet wetende waar dat van kwam. Nu bleek dat, dat niet door het werken kwam maar door het alsmaar zwaaien naar de wagens die toeterend langs kwamen en allemaal vol overgave ons begroetten. Ik was op een gegeven moment zover gekomen om een derde arm aan te schaffen die ik dan puur en alleen voor dat doeleinde wilde gaan gebruiken.

Nu liggen armen niet voor het oprapen en zijn ze ook niet tweedehands verkrijgbaar, dus tot op de dag van vandaag gebruik ik maar een van mijn twee armen die ik als aangroeisels heb gekregen bij mijn geboorte. Maar soms ben ik blij dat de mensen ons niet altijd zien staan in de dichtterwordende begroeiing. Als ik zou mee moeten doen in een bodybuilding wedstrijd, zou ik met mijn armen in ieder geval geen gek figuur slaan.

Nee, we praten niet over mijn vette dikke buik!

Westpunturaanse bolide

Wat ook een geweldig gezicht is, zijn de wagens die net zo oud zijn als hun berijders. Mensen van 80 met een superdikke bril op die dan met een noodgang door de straat sjezen met een vaart van 20 km per uur! Deze wagens zijn werkelijk allemaal stuk voor stuk op hun 30 jarige leeftijd opgevoerd om de afstanden van 2-3 kilometer naar het dorp te overbruggen! Maar ze rijden nog en zo ook het oude baasje dat erin zit.

Mooi is het, dat als ik dan weer eens net buiten een klusje heb en zo'n baasje langskomt. Hij begint al onder aan de berg te claxonneren. Hier aangekomen, stopt hij even om uitgebreid te groeten want hij woont ook ettelijke 10 meter van ons vandaan en we zien hem ook niet elk uur!

Dan, een halfuur later hoor je hem alweer aankomen. De buurvrouw is naar huis gebracht en dan moet de wagen weer op stal gezet worden. Weer gaat de claxon en weer stopt het oude baasje om, je raadt het al, het laatste nieuws van dat laatste half uur te vertellen!

Man, ik heb bij deze mensen werkelijk het idee dat het leven mooi is en kleurrijk.

Een, twee hup

Het was een mooie dag, zoals het altijd is op dit eiland, maar het was wat bewolkt en ik had in mijn kop gezet om de afrastering af te maken. Samen met een vriend zouden we de klus die dag klaren.

Op een bepaald moment kwam er een witte wagen aan. Hoestend en proestend zagen we hem aankomen en we dachten beide meteen dat het een rijdende ISLAbak was. Hij stopte onder aan de heuvel waar wij woonden midden op de weg, een honderd meter terug. Nou, dat was volgens ons beide zijn laatste puf, vertelden we elkaar zo. Maar nee hoor, er kwam weer leven in. Het oudje startte de wagen en liet de motor werkelijk op toeren draaien waar een grasmachine jaloers op zou zijn. Met een noodgang van 30 kwam hij als een tijger op ons afstormen en had hij werkelijk een aanloop genomen om onze heuvel te nemen. Maar de topsnelheid viel weg naar gelang de berg hoger werd en zo ook het geluid van de motor dat geheel verdween!

Daar ging de wagen, dit maal achteruit, weer terug naar onder aan de berg. Weer werd de motor gestart en werden de snelheden opgevoerd naar ongekende hoogte. Wij weer kijken en jip, hij kwam hoger op de berg maar.... nog net niet gehaald!

En zo weer terug naar af om weer een poging te wagen. Toen maakte de auto een geluid van een jumbojet en de rook was erger dan die van de raffinaderij, maar ditmaal haalde hij de top van de berg. Het mannetje knikte tevreden, zwaaide en toeterde nog even en vervolgde zijn weg.

Kijk, als aankomend oudje waren er vele wijsheden in deze daad. *De aanhouder wint. En als je maar gefocust blijft op je doel zullen de middelen er ook komen!* Wijze lessen en zo maakten we met een goed gevoel onze job ook af.

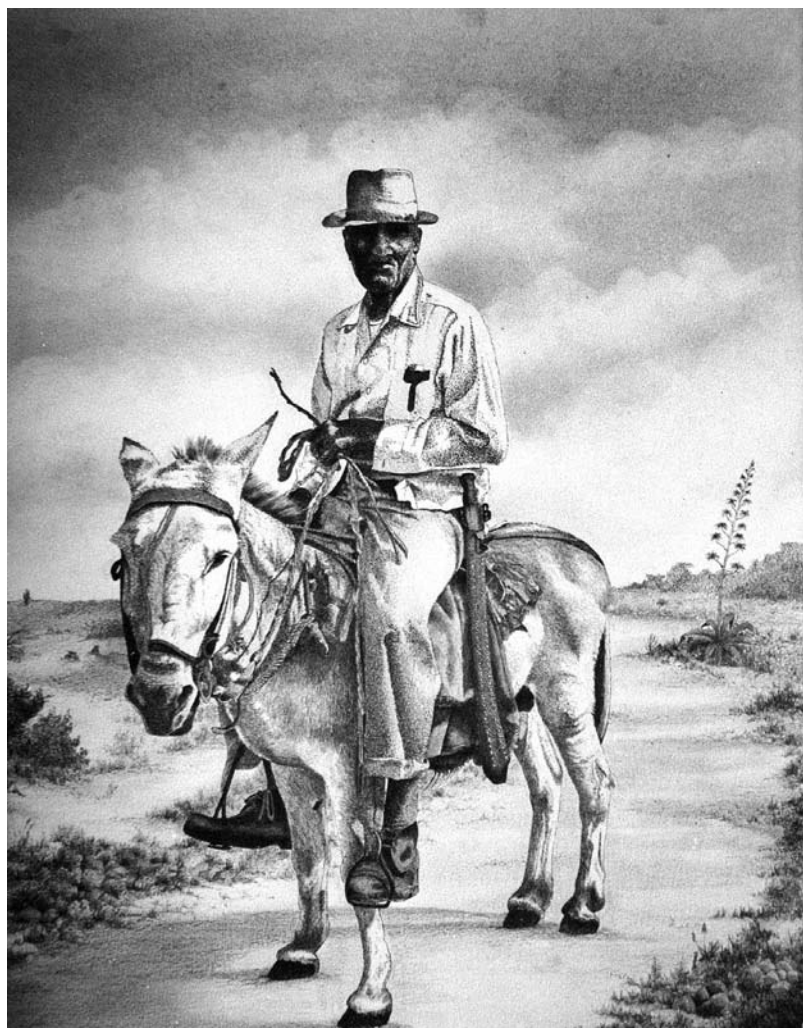
Brua en spiritu

Om over te gaan van de cultuur naar ‘brua’ (wat bijgeloof is), is een kleine stap.

Zoals je weet zijn de mensen op onze eilanden verknocht aan allerlei rituelen maar ook aan allerlei soorten en vormen van bijgeloof. Door de grote armoede klampen vele mensen zich vast aan een of ander geloof of aan de vele rituelen waar deze eilanden rijk aan zijn. Nu sta ik tegenover het geheel niet helemaal sceptisch, want ik weet wel dat er meer is dan dat wij kunnen zien of voelen.

Maar toch zijn er dingen bij, waar ik grote vraagtekens bij zet en me zelfs afvraag hoe je mensen werkelijk zover kunt krijgen en zover kunt laten gaan. Laten we de vele geloven die op deze eilanden rijkelijk vertegenwoordigd zijn, maar even buiten beschouwing. Elke hoek van de straat heeft wel een kerk met een of andere priester of dominee of een of andere leider. Maar of de mensen daar nu werkelijk geloviger van worden is maar de vraag. Vooraan in de rij zitten met een halve blote jurk waar de geestelijke zich de hele tijd aan het vergapen is, vraagt mij te denken waar hij dan werkelijk in gelooft. Maar ook al die heilige boontjes die wekelijks en soms dagelijks zich verschansen in kerken, moskeeën of tenten en daar zich zo heilig voordoen dat je gaat denken dat God wedergekeerd is op aarde. Ondertussen wel alles uithalen wat diezelfde God in de vele geschriften verboden heeft! Laten we het ook maar niet hebben over de vele belangrijke mensen die ons volk vertegenwoordigen en werkelijk menen God te zijn.

Maar we dwalen af en we gaan terug naar onze oudjes die zich ijverig begeven in de wereld van de ‘brua’. Een wereld waar vele rituelen gaande zijn en waar van alles aangehaald wordt om er maar beter of gezonder van te worden.

Scheidingshuis

Wat blijkt, een huis kan vele negatieve energie bevatten en zo ook een pas gekocht huis van vrienden. De buurvrouw kwam met een ernstig gezicht de nieuwe bewoners verwelkomen maar had de mededeling om het huis te laten ontdoen van vele slechte invloeden. Voor deze nieuwe bewoners waren al andere bewoners geweest die allemaal gescheiden waren na verloop van tijd.

Nu gelooft een werkelijk stadsmens niet de waarde van deze verhalen, maar na enkele jaren waren dus de nieuwe burens ook gescheiden. Zo volgde er in dat huis na hen nog 3 stellen die ook gescheiden zijn na verloop van tijd!

Toeval? Nee, daar geloof ik niet in en het was misschien beter geweest om dit huis of te slopen of een goede reinigingsbehandeling te geven.

Gouden munten

Een ander ritueel wat al lang gaande is, zijn de gouden munten in ieder huis en dan in elke hoek van de fundering. Ik geloofde het niet totdat ik het zag bij mijn zwager, waar hij op elke hoek van het huis een gouden munt verwerkte bij de bouw.

Later ben ik samen met een goede vriend op pad geweest die de gewoonte had om elke hoek van een oud huis werkelijk de fundering uit te graven en weg te kappen. Negen van de tien keren werd zijn hard werken beloond met oude munten.

Niet altijd goud want dat lag aan de financiële situatie van de bouwer, maar munten kwam hij zeer regelmatig tegen.

Gekkenhuis

Een landhuis waar vele mensen gek werden is ook zo eentje, waar je vraagtekens bij zet.

Het is een klein landhuisje en het heeft, in de vele jaren dat ik al woon op dit eiland, heel vaak leeg gestaan. Op een gegeven moment dacht ik er zelfs aan om het te gaan kopen en op te knappen. Ik kwam in contact met mensen die wat meer van dat landhuisje wisten. Onafhankelijk vertelden ze me de verhalen dat in het landhuisje een ‘slechte geest’ woonde. Geen spook zoals op Jan Kok sprake van is, maar alle bewoners werden daar snel ziek of stierven op een vreemde manier.

Ik ben dat wat na gaan trekken en inderdaad het huisje had wel vreemde bewoners gehad, maar ook vele doden op zijn naam staan!

Ik heb afgezien van de koop want ondanks dat ik meen dat negatieve energie om te zetten is in positieve energie, kreeg ik mijn vrouw niet zo gek om deze stap te wagen.

Jan Kok

Het landhuis wat ik zo net aanhaalde, is een landhuis met een spook.

Ik kan u verklappen dat in ons huis ook een spook woont en in mijn vorig huis een man met twee kinderen samen met ons gezin woonden. En zo weet ik dat alle oude huizen meerdere bewoners hebben.

Het ‘spook’ in ons huidig huis hebben we welkom geheten en gevraagd ons niet lastig te vallen. Vanaf die dag is hij op vakantie en is hij rustig. Maar je kunt er ook een show van maken en er wilde verhalen omheen gaan verzinnen. Iets wat lang in Jan Kok gespeeld is en je gewoon de humor van in moet zien.

Mensen weten werkelijk overal een show van te maken en ook nog een slaatje uit te slaan. De wilde verhalen komen dan vanzelf wel.

Rituelen

Rituelen zijn er ook volop. Denkende aan de vele wierrook die hier gebruikt wordt. Al die geurtjes die moeten helpen bij het gokken, geluk moeten brengen of ziekten moeten genezen. Man, het lijkt soms hier wel of de huizen in de fik staan met al dat roken! Maar wat het werkelijk moet doen, zet ik vraagtekens bij.

Geloven is een goede zaak en zo het geloven in wierrook en hun geurtjes kan geen kwaad. Het geeft positieve gedachten en zo komen ook de positieve energieën binnen.

Het op zijn kop hangen van een aloë bij de voordeur dat je jaarlijks geluk en gezondheid moet brengen. Och, wat kan zo’n plantje kwaad als je maar in gelooft. Dat is altijd nog beter dan in een of andere kerk te geloven die alleen maar probeert geld uit je zakken te trommelen voor een of andere God!

Kruisje hier, kruisje daar

Komen we op de kruizen die je veel ziet op vervallen huisjes om zo de boze geesten van die huizen te weren. Deze huisjes worden dan lang niet bewoond en na een lange tijd, met op alle hoeken en deuren een kruis gehad te hebben zijn ze weer vrij van de vele boze geesten op dit eiland.

Of het werkelijk zo is kan ik u niet vertellen want ik ben nu niet zo'n voorstander van allerlei kruizen op het huis, maar als het de belastingdienst zou kunnen weren dan ga ik nu nog ons hele huis vol kladden met kruizen!

Boem, klap, au, pijn

Wat de Chinezen ook niet allemaal teweeg brengen op dit eiland. Want einde van het jaar is het de tijd dat je letterlijk geen nacht je ogen dicht doet en dat je denderend op je bed ligt te wachten tot deze ellende weer voorbij zal zijn!

Vuurwerk, het meest geld verslindende, onzinnig gedoe wat uit het verre oosten komt. Door alles goed te laten knallen zul je veel voorspoed krijgen en blijven de boze geesten weg van je huis of bedrijf. Ik blijf ook weg van die huizen of bedrijven. Al zie ik mezelf niet direct als een boze geest. De meningen zijn daar wel over verdeeld overigens. Stuk voor stuk gooien ze atoombommen naar je of roken ze je totaal uit! Geen wonder dat er geen geest meer wil komen of hij nu goed of slecht is! Geen een geest gaat deze ongezonde situatie opzoeken!

Wat een belachelijke vertoning waar vele mensen aan verslaafd zijn.

10 gulden versus 1000 gulden

Op een gegeven moment was ik het beu toen weer in de familie voor duizenden guldens aan rommel de lucht in werd gestuurd. Ik vroeg hoeveel ze hadden uitgegeven en werkelijk waar, het was een goed maandsalaris en voor andere families wel enkele maandsalarissen!

Ik liep naar binnen, pakte een briefje van 10 gulden uit mijn portemonnaie en liep naar buiten, waar ze volop bezig waren om de ‘pagara’ als klapstuk van die avond aan te steken. Op dat moment ging ik hen in de weg staan en had hun aandacht, want wie verstoorde nou het klapstuk van de avond? Op dat moment stak ik demonstratief dat briefje van 10 gulden aan met een van de kaarsen die daar stonden. Paniek in de tent, want er stond geld in de fik!! Je begrijpt het al, ik had een doodzonde begaan want welke gek stak zomaar een briefje van 10 gulden aan? Waarop ik lachend naar binnenliep en hen voor gek verklaarde omdat zij duizenden guldens af fikten en die maand in de schulden zouden komen!

We hebben het nooit meer gehad over vuurwerk in de familie en ik werd wonderwel de daaropvolgende jaren niet meer uitgenodigd.

Moeilijke dagen

Het zijn moeilijke dagen voor onze oudjes, ze moeten nog maar begrijpen dat je tegenwoordig alles met ‘hightech’ of computers moet doen. Handwerk is er niet meer bij en het is zeker uit den boze dat je, je handen nog vuil maakt. Het is een tijd van zitten en hangen wat alleen geldt. Een tijd waar je geen contact met anderen kunt hebben als je geen mobiel om je nek hebt hangen, geen ‘Ipod’ in je oor en een ‘wide angle’ computerscherm voor je hebt, waar Facebook, Hyves, Myspace en MSN samen met elkaar aan het praten zijn.

De tijd is voor de oudjes sterk veranderd, zeer zeker geldt dat voor ons oudjes. Nog erger, onze oudjes die nog verder terug uit hun tijd komen en dan maar niet te spreken over de oudjes, die rond de honderd hangen.

Ik bezoek regelmatig onze buurvrouw die ondertussen de 100 is gepasseerd, een vrouw die nog het minimum aan levensbehoefte heeft meegemaakt. Waar een dak genoeg was om te leven en wat rijst of funchi al voldoende was om te overleven. Iemand die op het land moest werken voor de kost of zwaar lichamelijke arbeid moest verrichten om door te kunnen gaan. Zonder elektra, ijskast, tv, computer en ga zo maar door. Wat is er niet allemaal veranderd de laatste tientallen jaren? Je stapt nu in een vliegtuig en je bent binnen enkele uren in een totaal ander land met een totaal andere cultuur. Maar dit oudje heeft nog de basis van het leven meegemaakt.

Het mooie is, als je naar deze mevrouw gaat dan zie je een vitale magere vrouw die letterlijk alles in de gaten houdt. Een vrouw die een krakkemikkige radio op batterijen naast zich heeft staan waar wat tonen uitkomen. Op die oude stoel, die kennelijk net zo oud is als zij, zit ze dan wat mee te wiegen en wat mee te zingen met de enkele tonen die uit de luidspreker doorkomen. Ondertussen kreeg ik een belangrijke les van haar. Ze legde me uit dat je minimaal 1 pilsje 's avonds moet nemen voor je gaat slapen. Ze lacht wat en na die wijze raad trok ze zich weer terug in de tonen die uit haar radio kwamen.

Ze ziet het leven duidelijk anders dan menig ander persoon. Maar wat is het wat zo'n vrouwtje de moed en de spirit geeft om door te gaan? Je zult deze oudjes zelden of nooit horen klagen over hun gezondheid wat zeker ook zijn gebreken zal hebben.

Tik klok tak

Als oudje heb je het moeilijk. Althans, zo denken wij als aankomende oudjes. Nou ja aankomend? Het lijkt wel dat het zeer snel gaat en dat de tijd niet op tijd loopt! De klokken gaan zo snel en de kerstboom heb ik al jaren niet meer opgeruimd omdat het toch weer zo Kerst en Nieuwjaar is!

Dat blijkt wel, want voordat ik het weet liggen de verjaardagskaarten weer in de bus of zijn de belastingaanslagen ook weer binnen! Tijd bestaat er kennelijk niet meer en dat is duidelijk als je ziet dat er weer een jaar bijgeschreven wordt op je register. Buiten dat, lijken er meerdere dingen te veranderen. Bukken is iets wat een gehele heisa aan het worden is. Vele oudjes laten dingen op de grond vallen en dat komt weer omdat hun coördinatie ook wat te wensen overlaat. Maar zo moeten wij jonge oudjes, ook gaan bukken. Voor hen blijven wij altijd jonger dan dat zij zelf zijn!

Een logica en een vaststaand feit maar die gaat toch niet meer helemaal op na vele jaren. Maak dat maar eens een oudje wijs.

Fiets op de neus

Waar ik zelf nogal mee zit, zijn al die verschillende fietsen die ik nodig heb! Ja, je weet wel, die twee stukken glas voor op je neus. Wat een ellende!

Eentje om ver te zien, eentje voor te lezen, eentje voor de computer, en eentje voor de superkleine lettertjes die nodig zijn als er weer eens wat getekend moet worden. En zo heb ik hier al een complete optica zaak voor me liggen voor de vele jobs!

Soms zit ik te morren als ik het weer niet goed zie en dan blijkt dat ik net de verkeerde fiets op mijn neus heb! Als ik ergens me aan erger, is dat ik weer mijn fiets kwijt ben of... als ik net niet die fiets bij me heb. Wil je even snel een draadje vastmaken buiten bij het hekwerk dan sta je werkelijk als een oudje in het niets te tasten om dat draadje vast te knopen. Je pakt draad, tang en loopt naar de plaats des onheils. En ja hoor, zie je nog geen barst want je bent je fiets vergeten!!

Man o man, wat ben ik werkelijk een oude(censuur) geworden!

Zwervend kunstgebit

Schiet me ineens de rare fratsen te binnen van een oudje in haar laatste levensjaren.

Als goed oudje ben je verzekerd van een kunstgebit. Kan niet anders, want wat gaat er toch allemaal voor rommel door je mond naar binnen. Ik vraag me werkelijk wel eens af hoe het in onze magen en de rest van het lichaam uit moet zien. Al die tegenwoordige kunsttroep wat ze dan maaltijden noemen en dan liefst zo zoet dat zelfs je kunstgebit daarvan gaat rotten!

Dit oudje had ook zo'n hulpstuk in haar mond. Maar ze had het veelal na enkele minuten wel gezien met al die rommel in haar mond. De hand ging voor haar mond en daar ging de hele handel, recht in de zak van haar jurk. Maar ja, dan kwam er weer een heerlijk gebakje en waren de molenstenen toch wel weer belangrijk. Ze grabbelde dan in haar zak, haalde haar hulpstukken tevoorschijn en die werden pontificaal even op hun plaats gezet terwijl wij allemaal vol verwachting naar ons eigen gebakje zaten te kijken.

Och, het is een kwestie van wennen maar ik kan je verzekeren om dit te laten wennen was wel een ‘hell of a job’.

Verstoppertje spelen

Nu herinner ik me nog een ander voorval met een kennis van me. Ze had ook dezelfde gewoonte om haar hulpstukken uit haar mond te nemen en ook te laten verdwijnen in haar tasje of zak.

Deze keer was er iets misgegaan want op een gegeven moment was ze haar ondergebit kwijt. Ik weet zeer zeker dat ik dat ding niet had ingeslikt en dat het kennelijk ook niet door onze kinderen geleend was. Wij zoeken maar het was werkelijk verdwenen. Na enkele dagen was ik in de tuin met de honden aan het stoeien en wat zag ik daar onder een boom voor iets vreemds liggen? Ik bukte om dat ding eens goed bekijken. En ja hoor, je kon de tanden zien zitten en het was een gebit die doormidden gebeten was door een van onze honden! Ik pakte het geheel op en belde deze persoon op.

Even later kwam ze doodleuk haar hulpstukken ophalen want wie weet kon de tandarts het nog maken. Ik betwijfelde het en zo ook kennelijk de tandarts want die zag het ook niet meer zitten om nog iets van dat kunstwerk te maken. Ik heb haar voorgesteld om net zoals met een bril, een draadje aan haar gebit te maken daarna kon ze het om haar nek hangen!

Of ze het gedaan heeft weet ik niet, want na die gouden tip is deze kennis nooit meer bij ons geweest!

Zo komen we aan het volgende stukje met nog meer beredeningen van oudjes.

Beredenering der ouderen

Het is mooi hoe oudjes dingen zien en beredeneren. Ze hebben ooit een logica die wij niet helemaal pakken laat staan begrijpen. Het is moeilijk om vele dingen te zien en te weten dat op afstand ook veel mogelijk is en dat bewijst het volgende stukje.

Voordat ik het over deze oudjes heb, ga ik even een klein stukje schrijven over de jongeren. Nu is het zo, dat vele kinderen gek zijn op opa en oma. Je weet wel, die twee oudjes die altijd met je spelen, geduldig zijn en van wie je altijd gelijk krijgt. Ook zijn ze makkelijk in het uitdelen van ijs of ander snoep en het zijn deze twee mensen die een kind werkelijk begrijpen, aanvoelen en snappen. Een kind is weg van opa en oma en het leuke is, ze zijn er altijd. Wel wat anders is het gesteld met de ouders. Pa is alsmaar werken en zien we laat in de avond en ma is ook grotendeels drukdoende met het huishouden of heeft een extra job. Moet wel, anders is het financieel allemaal niet te trekken.

Zo zijn de oudjes een geweldige vaste pilaar bij de kinderen. Je speelt wat met ze en je luistert naar hun geweldige ambitieuze verhalen. Maar ook sta je ze bij in hun moeilijke periodes waar niemand hen begrijpt en waar alles tegen hen is, volgens hun zeggen.

Oplossing voor plantenziekten

Op een gegeven moment was ik met een oudje bij ons op het balkon aan het praten over onze knoek (is Papiamento voor stuk grond). De groenten en de fruitbomen die daar op staan en volop hun weg vinden richting de zon.

We kwamen op een gegeven moment op de zieke bomen op Sumbu, wat een wijk is verderop richting stad. Hij wees de kant op, achter een heuvel waar we tegenaan wonen. Hij keek werkelijk zeer bezorgd toen we het over de ziekte hadden die onder de palmbomen heerste en van binnenuit werkelijk de boom opeet. Nee, niet de nieuwste tor die vanuit het vasteland is binnengekomen maar een soort klein wormpje dat vanuit de kern werkt. We waren aan het kijken wat er tegen gedaan kon worden en zo waren al enkele theorieën geboren. Allemaal aannemelijk en allemaal wel het proberen waard.

Op een gegeven moment was hij stil en keek vanuit ons balkon richting heuvel en vertelde me geruststellend dat wij niet bang hoefden te zijn voor deze ziekte. Ik vroeg hem waarom niet. Hij had werkelijk een opmerkelijke verklaring. ‘Kijk’, vervolgde hij ‘die insecten zullen zeker niet over deze heuvel gaan, jullie zitten werkelijk veilig voor dit ongedierte’. Ik moest lachen, keek hem aan en vroeg hem; ‘Zouden deze insecten ook hoogtevrees hebben zoals ik?’

Hij lachte en zag in dat deze theorie niet helemaal zou kloppen.

Vliegende kikker

We waren verhuisd naar ons nieuw stekkie hier op Banda’bou. We hadden aardig wat planten meegenomen en die hadden we ondertussen ook verdeeld over de tuin. We waren drukdoende met de waterhuishouding en te zorgen dat alles aan zou schieten. Op een gegeven moment kwam een oudje langs ons huis lopen en groette ons zoals gewoonlijk uitbundig en begon een praatje met mijn vrouw.

Deze man vroeg met grote ernst of we een vogel kwijt waren. Mijn vrouw vond het wel een rare vraag maar vroeg geïnteresseerd wat er aan de hand was. Er was een probleem ontstaan sinds we hier zijn komen wonen. Er was een vogel die bij zijn huis alsmaar aan het fluiten was tegen de avond, maar hij kon hem nergens vinden. Een vreemd verhaal, temeer omdat we maar een kaketoer hebben en die was nog niet eens met een kanon uit zijn kooi te krijgen. Die weet werkelijk niet wat leven buiten een kooi is en is bang van elke gevederd object wat zijn kooi nadert!

Ineens wist mijn vrouw waar deze man het over had en ze vroeg waar hij dan aan het zoeken was. Nou, hij zocht 's avonds alle bomen af want daar behoort een vogel toch in te zitten, niet waar? Mijn vrouw vertelde hem op een nette manier dat het geen vogel was maar een fluitkikker die inderdaad wel een beetje het geluid maakt als een vogel.

Hij geloofde mijn vrouw niet echt en ging niet verder op dit probleem in. 'Wat weten vrouwen nu over vogels en de natuur', zag je hem duidelijk denken. Waarop mijn vrouw hem mee gaf dat hij de volgende keer in de planten moest kijken die hij water gaf rond en om het huis.

Kort daarna had hij het kikkertje kennelijk gevonden en was het gefluit bij hem afgelopen. Ook bij ons hebben we de fluitkikkers, die meeverhuisd waren, netjes gevangen en naar die herriestad teruggebracht. Herrie behoort in de stad en onze buurt moet rustig blijven met enkel en alleen maar met het fluiten van de vogels, blaffende honden en de grote padden die werkelijk een heel dorp wakker houden bij regen! Maar we tolereren geen kikkers die in bomen leven en ook geen kikkers die hier niet thuishoren en van het buitenland geïmporteerd zijn door een van onze tuincentra.

Citrus oplossing

We hebben wel meer van deze wijsheden op dit eiland.

Laatst merkte ik dat er veel citrusbomen en citrusstruiken ziek waren en dat ze aan het afsterven waren. Een oudere man die regelmatig bij ons klusjes komt doen en een door en door inwoner is van deze streek, vertelde mij dat het een ziekte aan de wortels was. Ja, ik was daar ook al op gekomen maar hoe ga je deze ziekte te lijf, vroeg ik hem. Met een stalen gezicht vertelde hij me dat ik de wortels een voor een uit moest graven en dan de witte aanslag weg moest nemen en zo zouden we de bomen besparen. Waarop ik hem vroeg hoe ik in hemelsnaam in een grond van harde diabaas stenen wortels uit kon graven zonder deze wortels te beschadigen? Hij keek me aan en zei ‘Ja, dan gaan ze dood!’

Een waarheid als een koe maar onredelijk om mij de wortels van de bomen te gaan spitten in een stenen grond. Kennelijk heb ik nog niet genoeg geduld gekweekt op dit eiland en zie je me na enkele jaren over de grond kruipen met een theelepeltje om zo al mijn bomen en struiken te bevrijden van die lastige ziekte aan de wortels.

In ieder geval, deze mensen zijn erg behulpzaam en proberen ter plekke een oplossing voor je te vinden.

Te veel, te lang

Zo ging ik met een goede vriend vaak vissen, samen met een oude man die een bootje had in ‘Spaans water’. Deze man was werkelijk een oude rot in het visvak en we hadden in het begin zeker een goede leermeester aan hem. We vertrokken meestal na de middag en kwamen laat op de avond terug. Het sjouwen van spullen en motor waren mijn taak want

ik was verre de jongste in het gezelschap. Maar we konden leuk vangen en leerden zo ook nog wat in het vissersvak.

Na geruime tijd met hem gevestigd te hebben kwam er een moment dat we merkten dat de vistijden zeer kort werden. Wat bleek, ik was een goede leerling die snel wat kneepjes doorhad en zo was het al vrij vlug, dat ik aardig wat vissen naar boven haalde. Al die vis ging naar hem en hij mocht die allemaal hebben want ik was niet zo blij, om na al het sjouwen en vissen ook nog eens vis schoon te gaan maken. Het werd steeds duidelijker, dat als ik te veel ving hij ging pakken en richting huis voer!

Op een van de laatste keren was het wel erg snel gegaan, we hadden net geankerd en het vangen ging goed. Deze man begon in een keer te pakken. Ik zat op zijn plaats te vissen (moet je nagaan een bootje van 4 meter op een grote zee) en zo ving ik al zijn vis weg! Okay, wij ook pakken en zo hadden we die dag een korte vismiddag. Hetzelfde gebeurde nogmaals, kort na dit voorval en zo was ons vis avontuur met deze oude visser tot een einde gekomen.

Ja, soms kan ik mensen niet begrijpen en ook toen had ik even dat ik niet in kon zien dat in een bootje van 4 meter op een zee van vele miljoenen kubieke liters water, ik in de weg kon zitten! We hebben het later best nog wel eens over gehad zeker als de lijn van mijn vriend eens door mijn lijn ging. Gelukkig konden wij er wel om lachen. Mijn les in deze was; De oudjes gewoon aanhoren en gezellig meedoen, maar wel in hun tempo. Maar och, ik was toen nog jong.

4 meter contra 100 meter

Ik weet dat we ook eigenwijze oudjes hebben en ik heb dit verhaal ook al eens eerder verteld in een ander boekje van mij. Met mijn beste vriend waren we aan het vissen op Caracasbaai. Dat is een grote natuurlijke inham op het eiland, net buiten de stad. Deze inham werd vroeger gebruikt voor de vele olietankers die het eiland bezochten en zo ook op die dag.

Op een gegeven moment komt er een grote tanker aan die steeds verder de baai in kwam. Ik maakte mijn oude wijze vriend daar op attent en hij vertelde me van: ‘O, die komt niet hier, hij gaat verderop ankeren’. Ik ging verder vissen samen met de zoon van deze man, maar we zagen de tanker werkelijk de baai in komen. Weer maakte ik mijn vriend er op attent dat de tanker onze kant op kwam. Met een zeer precies en fotografisch oog keek hij naar de tanker en vertelde ons geruststellend dat hij ons gezien had en om ons heen zou varen. Jip, wij in een notendopje met een tanker van honderd meter en we werden gezien!

Maar goed, onze meester wist het beter en je weet het, oudjes hebben altijd gelijk! Toch bleef ik het nauwlettend in de gaten houden en had ik al pijn in mijn nek van omhoog te kijken waar een man naar ons stond te zwaaien. Weer vertelde ik onze wijze heer dat er toch iets meer aan de hand was waarop hij riep: ‘Anker binnenhalen, motor starten en wegwezen!’

Nou, dat ging net goed en we hadden dagen daarna nog pijn in onze handen van een anker zo snel te lichten en de motor gauw aan de praat te krijgen! De manier zoals de bemanning van de tanker ons zag was niet de manier waarop onze ‘eigenwijze wijs oudje’ deze situatie had beoordeeld!

Bisonkit woman

Oma was alleen en belde ons wel 5 maal per dag op met een smoes, die ze ter plekke verzoon, zodat ik met mijn fietsje even moest komen om te helpen.

Ditmaal moest er een schilderijtje opgehangen worden en let wel, dat moest dan ook gelijk gebeuren. Oma's wil is wet. Helaas had ik school en zou het dus later worden dan oma had gepland. Ik na school naar oma en ja hoor het schilderijtje hing al. Ik een beetje nijdig, want ik was er toch voor gekomen en had ze iemand anders voor op laten draven. Mis, ze had niemand lastig gevallen, was haar antwoord. 'Ik heb het zelf gedaan!' Jip, ja hoor oma en zelf doen! Die flat was nog ouderwets gebouwd met betonplaten die een kernoorlog zouden overleven! Een gaatje in de muur betekende gewoon veel kracht en veel werk met een boormachine. Maar goed, oma had het gefikst. Nergens bij stilgestaan en later werd het me duidelijk dat oma me niet meer belde voor gaatjes boren! Vreemd, kennelijk was ze super oma geworden!

Bij een van de bezoeken ging ik op onderzoek uit en wat bleek, de schilderijen zaten muurvast! Okay, niet gek voor een oudje, dacht ik in eerste instantie maar was wel benieuwd hoe ze dat klaarspeelde. Ik vroeg haar het geheim. Geen geheim hoor, ze gooide het meteen op tafel open en bloot. 'BISONKIT' vertelde ze me. Het is een wondermiddel, alles blijft plakken waar ik het wil hebben. Ik lachte me rot want mijn oma heeft werkelijk overal een oplossing voor.

Later nadat ze gestorven was hadden wij een klein probleempje met de huisbaas want de Bisonkit en haar schilderijen waren niet meer van de muur te krijgen!

Dank je oma, dank je, zelfs na je overlijden hebben we nog vele dagen verplicht aan je super uitvinding moeten denken!

Pas op mijn wagen

We waren weer eens op pad en we zouden die dag op een plaats gaan die ik als makamba nog niet gezien had. Dat was al moeilijk want ik heb werkelijk het hele eiland met mijn jeep afgereden, bekeken en op foto's vastgelegd. Maar dit oudje had een plaats op de noordkant waar een grote vallei in de rotsen was. Klonk goed en ik was zeer benieuwd.

We reden met zijn jeep naar een plaats waar we niet verder konden. 'Als we de jeep hier neerzetten wordt hij gestolen', vertelde hij me. Dat klopt wel want Seru Fortuna op de berg is nu niet de veiligste plaats op het eiland en zeker ook niet voor de auto. Maar hij had een geweldige idee. Deze man reed naar het laatste huis van de weg op de berg van Seru Fortuna en zette zijn wagen bij dat huis neer. Ik vroeg hem of deze mensen het niet zouden stelen waarop hij lachte. Hij claxonneerde en riep werkelijk iemand uit dat huis. 'Hee Ko... (Censuur) ik ben 2 uren op de noordkant en als er iets met mijn wagen gebeurt dan heb jij een probleem'. Dat waren de woorden die uit zijn mond kwamen en ik gelijk wegduiken achter de wagen. Die man keek vreemd op, knikte en wij liepen weg de noordkant op. Ik vroeg het oudje of hij deze man kende. 'Nee hoor, maar hij kent mij nu wel', was zijn antwoord!

We zwierven ruim 3 uren over de noordkant en ik heb werkelijk een geweldige plaats gezien dat je niet kunt geloven dat, dat hier nog op Curaçao bestond. We kwamen moe maar voldaan terug bij de wagen, die er nog in een topconditie bij stond maar geen bewoner meer te vinden was. En zo was deze dag een geweldige dag waar ik mooie dingen heb gezien maar ook meegemaakt heb hoe een oudje wildvreemden op kan dragen om op zijn wagen te passen.

Die oudjes toch, ze kunnen van alles regelen.

Water- of woestijnplant

Ik ben altijd zot op planten geweest en waar we ook wonen, er moet een tuin zijn met de nodige planten. Er was een plant die het maar slecht deed en ik legde het probleem voor aan mijn vriend, een oudje, dat eens een plantenzaak heeft gehad op dit eiland. Je wist maar nooit, misschien weet hij wel wat er met deze plant aan de hand was. Ik legde hem het probleem voor en daar kwamen de eerste wijze woorden: ‘Staat hij misschien te nat?’ was zijn vraag. Dat geloofde ik niet en ik vertelde hem dat hij niets meer en niets minder kreeg dan de andere planten om hem heen. Hij keek me weer wijs in de ogen aan en ging verder: ‘Dan staat hij te droog!’

Ik keek hem aan en vroeg of hij dat vroeger ook deed met zijn klanten. Ja, was zijn antwoord en hij bevestigde nog dat het altijd werkte! Ik verzekerde hem dat deze smoes niet bij mij werkte, bedankte hem voor zijn wijze woorden en dat ik gebruik had gemaakt van al zijn kennis in de plantenwereld.

Later heb ik toch de oorzaak gevonden en is de plant een volwaardige struik geworden, met veel of weinig water, wat duidelijk niet de oorzaak was.

Vis op de BBQ

Zo kom je, ook bij de vele oudjes onder de vissers, zeer mooie en geweldige mensen tegen. Ik zal nooit een van de kerstdagen vergeten dat ik doorbracht met vissers op Playa Kanoa, waar enkele zeer oude gasten heerlijk hun dagelijkse routine aan het afwerken waren. ‘Want’, vertelde me een visser ‘de vissen weten echt niet dat het vandaag eerste kerstdag is!’ Een waarheid waar ik niets op te zeggen had. We haalden de netten binnen, verdeelden de vis en maakten onze BBQ aan. De visjes werden schoongemaakt en met een krat bier hebben we met z’n allen een gewel-

dige afsluiting gehad van die eerste kerstdag. Een afsluiting zoals we het heel vaak deden als er een goede vangst was. Deze mensen zijn juist die mensen, die werkelijk dicht bij de natuur staan en hebben dan ook door dat de moderne mens verdwaald is.

Levenswijsheid is bij zeer veel huidige bewoners van deze planeet ver te vinden. Geheel in de ban van macht, geld en verdorven systeem, vergeten we ons leven te beleven. Onze oudjes weten het en hebben er ook regelmatig over waarom er nu zo vele mensen jong sterven. Geen wonder, deze jongeren vergeten te leven en veelal worden ze stuk voor stuk geleefd. Oudjes hebben daar lak aan en er is geen één oudje die jij op zou kunnen jagen. Mooier nog, als ik zou zeggen sneller te gaan lopen, nou dan gaan ze ter plekke zitten! Ook dat heb ik het regelmatig meegemaakt met andere oudjes als we in een situatie waren dat we haast hadden of een bus moesten halen. Vergeet het dan maar, want dan gaan ze net even uitgebreid een praatje maken met een wildvreemde. Lak aan tijd, systeem, regels en natuurlijk de bus!

Lastig

Soms toch best lastig, want dat doet me denken aan een vriend die het presteerde midden op een vierbaansweg te rijden en maar bleef beweren dat het rustig was op de weg! Ook lastig als je voor het rode stoplicht staat en dat een super de luxe wagen meent een oudje op te moeten jagen en dat dan hetzelfde oudje doodleuk door rood gaat rijden! Met de mededeling van, ‘Zo, daar sta je dan met je super de luxe opgevoerde vette wagen.’

Oplossingen hebben deze oudjes overal voor. Want, en nou komen we weer op dat zelfde punt, volgens een oudje zijn alle problemen op te lossen omdat ze gemaakt worden door tijd en tijd bestaat niet. Dus alle tijd heb je.

De rust zelve

De rust. Is het je niet opgevallen de rust waarmee deze oudjes alles doen? Laatst kwam ik bij een zeer oud baasje in onze straat. Een magere man en met een rust over zich wat niet te beschrijven is. Hij woont nog in een oud knoekhuisje dat zijn slaapkamer is. Buiten leeft hij en zo heeft hij buiten zijn huis een oud gammel dak waar een oude bank en een oude tafel staat.

Daar zit hij met wat boontjes op zijn schoot die hij met alle rust een voor een zit te pellen. Elk boontje wordt in een schaalte gelegd en dat gaat zijn maaltijd worden voor die dag. We liepen met hem wat door zijn knoek, wat Papiaments is voor tuin, waar hij vele groenten en bomen had staan. Hij stopte zeer regelmatig en vertelde van elke plant zijn geschiedenis. Zijn bomen, zijn trots die hem vruchten gaven maar ook zijn verdere planten die hem in leven hielden. Die rust, die wijsheid en dan te weten dat deze man nu in deze drukke tijd leeft. Hij laat zich niet opjagen maar laat zich ook niet van zijn stuk afbrengen. Natuurlijk niet, want zo'n man heeft werkelijk door wat leven is en wat leven doet. Hij klaagt niet en hij laat de dag komen zoals hij komt en elke dag laat hem zelf bepalen wat het hem die dag gaat brengen. Net zoals het eten wat hij die dag uit zijn tuin haalt.

En wij? Wij jonkies? Wij zijn alsmaar op zoek, op zoek naar anders, naar meer en wat dan ook. Blind lopen we als kippen te pikken en als schapen lopen we blind achter een ander. En dat oudje, dat staat op, vult zijn dag en werkt aan zijn volgend maal zittend op zijn versleten bank.

Ik eerst

Oudjes die aan iedereen en alles lak hebben. Het zijn ook die oudjes die menen, omdat ze oud zijn, dat ze vooraan mogen gaan staan in een lange rij, terwijl jij al twee uur staat te wachten om je autobelasting te betalen. Doodleuk komen ze het belastingkantoor binnen schoffelen, kijken wat rond en gaan nummer één staan in een rij van driehonderd man! Maar goed, voor hen zijn er geen regels meer dat is dan ook hun levenswijze. Maar ook dan zie je dat deze oudjes het soms nog niet doorhebben dat ook wij, jongeren, het moeilijk hebben in die rij.

Maar wat nog meer zouden de oudjes achter zijn gekomen in hun leven dan wij als jongeren ooit over hebben durven te denken? We praten over toeval, we praten over karma en we hebben de nieuwe wetenschap die nu duidelijk de kop op begint te steken, kwantum genaamd. Dat alles met al onze nieuwste apparaten en dan zijn we nog steeds niet zover als een simpel oudje dat onder een boom zit zijn groente te snijden! Deze oudjes weten werkelijk wat er gaande is, omdat de werkelijke oudjes al het nodige hebben meegemaakt maar ook het nodige gevoeld hebben. In een tijd van techniek is gevoel en luisteren steeds verder aan het verdwijnen. Eng, omdat we steeds verder afzakken in een blikken wereld vol cijfers en tekens. Alles moet bewezen worden en alles moet in een bepaalde reeks thuishoren, maar wat weten deze oudjes dan, wat wij maar niet kunnen pakken en kunnen berekenen?

Zie je hen wel eens zitten in een park of gewoon lekker langs de weg? Die oudjes, starend in het niets. Soms denk je dan dat hij daar vastgeplakt zit. Dan loop je naar zo iemand toe en je maakt een praatje met hem. Maar voordat de praatmolen gaat werken is er een stilte. Je merkt dat alle radertjes weer aangezwengeld moeten worden en soms even geolied. Maar dan is hij er, is hij terug op deze aarde en heb je een geweldig gesprek met hem. Toch is het mooi te zien hoe oudjes zich kunnen afsluiten voor de buitenwereld.

Even eten

We waren in een lokaal landhuis gaan eten en zaten nog wat na te praten. Kwam er een bus aan en stapte het ene oudje na het andere uit. Ik vroeg zo wat er gaande was en bleek dat een tehuis op stap was met de oude garde. De leeftijd varieerde van 70 tot 104 jaar! Ja, we worden oud op dit eiland, vergeet dat niet. Ik ging zo zitten kijken en het was een lust om te zien.

Enkele van de superoudjes hadden het grootste woord en anderen kletsten lekker hard mee want je weet wel, het gehoor is ook wat aangestast! Het was een heerlijk gekakel en op een gegeven moment werd bij allemaal het eten opgediend.

Wat me opviel, er waren ook oudjes die stil waren en niet werkelijk contact zochten. Erg ver weg waren zij van deze werkelijkheid. Ik dacht meteen aan mijn oudjes die op gang moesten komen of die andere oudjes die een gave hebben om zich af te sluiten. Iets wat ik later meerdere malen tegen ben gekomen, dat de oudjes in een gezelschap werkelijk een loden deur dicht kunnen klappen en er dan niet meer zijn.

Ik heb dat ook al en zeker als het druk om me heen is. Ik merk wel dat bij hen werkelijk alles in een ‘sleep mood’ staat als zij dat werkelijk willen. Geweldig en zeker iets waar wij nog van kunnen leren. Want wat hebben we aan al dat gekakel? Niets en het zal je zeker niet verder verrijken met wijsheid. Daarom terug naar het binnenste, je eigen wereld. Iets wat deze oudjes dus doen.

Een gezellige begrafenis

Er waren ook soms trieste dingen en een daarvan is toch wel een begrafenis, niet waar? We hebben nu eenmaal niet het eeuwige leven en met een beetje geluk kom je toch een keer in je leven in de krant te staan. Helaas kun je daar dan zelf niet van genieten.

Op een gegeven moment las mijn vriend dat een zeer goede vriend van hem overleden was. Een man die net die week nog bij hem langs was geweest. Ik vroeg hem of hij niet naar de begrafenis moest, want uiteindelijk was het wel zijn vriend. Bovendien is het onderhand een verplichting op het eiland als iemand sterft die je kent of eens in je leven tegen gepraat hebt. Een begrafenis is hier werkelijk een ‘happening’. Met huilvrouwen, huilmannen en met de nodige kerkelijke show.

Met wat extra praten had ik die man toch zover dat ik met hem mee zou gaan om afscheid te nemen van zijn vriend. Aangekomen stapten we uit, liepen we langs de kist en condoleerden de nabestaanden. Dan moet je altijd even de show aanschouwen en mijn vriend had er genoeg van. ‘Kom, laten we gaan’, riep hij hardop in de kerk ‘hij is echt dood’, vervolgde hij zijn zin. Ik trok hem naar buiten maar ondertussen wist hij nog wel even te vertellen dat hij, de overledene, zeker geen rottigheid meer uit kon spoken!

Ja, als je ouder bent wordt het toch moeilijk dingen te verbergen en was hij duidelijk niet van plan om dat onder stoelen of banken te schuiven.

Geleerde oudjes

Gaan we even naar enkele geleerden die we hebben gehad op deze wereld. Mensen die geschiedenis hebben geschreven en waaronder wij nog steeds gebukt gaan onder hun geschreven wetten en regels. Neem een Einstein die super intelligent was en dan plotsklaps zijn beredeneringen in een andere leest schoeit, meestal gedekt door een God of het onverklaarbare. Maar er is meer gaande, want elk weldenkend mens en die hoeft werkelijk niet een IQ te hebben van een Einstein, zal merken dat alle theorieën onstabiel zijn en dat verklaringen veelal na enkele eeuwen weer herschreven worden. Momenteel met onze nieuwe kwantum wetenschap zijn vele regels wetten en stellingen aan het veranderen en zo gaan alle dingen met een tijd mee.

Om terug te komen op onze oudjes, dan zie je dat ze dit alles aan hun laars lappen. ‘Tijd’ is onbepaald en ‘moeten’ is een vies woord. Al het andere daartussen horen ze niet en zijn ze dan selectief doof. Dat is wat een oudje wijs maakt. Ook zo’n man als Einstein, maar ook alle vele andere wetenschappers die o zo hun best doen om publicaties op hun naam te krijgen, komen op een punt dat ze zien dat ook zij niet de complete waarheid uitkramen.

Net zoals de theorie van het oudje dat me bomen wilde laten uitgraven, zijn vele theorieën niet haalbaar, realistisch maar ook niet uitvoerbaar. Maar waarom dan mij laten graven? Daar ligt de werkelijke kern van oud zijn. Een oudje is geduldig met welk onzinnig werk het ook in ons ogen lijkt. Ze maken de job af, hoe lang het ook gaat duren omdat tijd geen punt is. Daarnaast laten oudjes vele dingen langs hen afglijden want wat heb je aan al die extra last? Wat heb je aan ziekten en andere negatieve rommel waar je werkelijk niets mee kunt beginnen?

Ik heb vele mensen aan het einde van hun leven gezien maar allemaal hadden ze een rust over zich heen. Er was geen ‘moeten’ meer en tijd was er ook niet meer voor hen. Dat alles was weggevallen en je zag dan zo’n persoon wel tientallen jaren jonger uitstralen. De last was weg. De last van een leven wat op hun schouders werd geplakt door een ziek en dominant systeem.

Er zijn oudjes die de last werkelijk al eerder afgooien en de wereld zien door andere ogen. Ze voelen de wereld weer en elke dag is voor hen een nieuwe geboorte. Maar er gebeurt meer bij deze personen, want elk oudje dat accepteert en aanvaardt dat hij de wijsheid bezit, zal een rust uitstralen waar wij jongeren dan geen vat op kunnen krijgen of begrijpen.

Ik maak het nu ook al regelmatig mee en ik hanteerde die wijsheid al in mijn schooltijd waar noch de leerlingen, noch de leerkrachten wisten wat ze aan me hadden. Die vreemde vogel die niet te peilen was, trouwens nog steeds niet. Mensen weten nog steeds niet hoe ze me moeten aanpakken en laten me dan ook maar met rust. Mijn reacties staan kennelijk nog in geen een boek beschreven. Maar als goede burger hebben we wel een vakje voor hem en dat is dat hij onbetrouwbaar, achterlijk en niet goed bij zijn hoofd is.

Het is een heerlijk vakje want zo kan ik van alles doen waar de maatschappij kennelijk geen antwoord op heeft. Als ik hierover praat, lachen de oudjes en ze kijken me aan van ‘Jij weet het en jij doet het!’ En zo voel ik het ook, want er is niets heerlijker dan een leven zoals een oudje dat leeft, voelt en ervaart.

Jong oudje

Over oud worden gesproken. Mijn zus was aan het winkelen met haar kinderen en haar zoon is op een leeftijd gekomen dat hij het verschil weet tussen een mannetjes en vrouwtjes mens. Zijn ogen blijven alsmaar de vele schoonheden volgen en zo ook deze jongedame die op hoge hakken voor hem liep. ‘Moet je kijken mam’, zei hij tegen zijn moeder ‘wat een mooie hoge hakken!’ Mijn zus meteen in de aanval want ze vond dat hogen hakken van haar tijd waren en vertelde hem dat ook zij met zulke hoge hakken had gelopen en dat het een oude mode was. ‘O, jij met hoge hakken! Kan niet, dat jij er ooit zo bijgelopen hebt’, vervolgde deze jongeman.

Toen heeft mijn zus even haar hele jeugd openbaar gemaakt en ook zo bekend gemaakt dat zij ook tiener is geweest. Maar daar was het niet mee klaar want in dat verhaal werd duidelijk dat ze ook van dansen hield en discotheek. Ja, maar dat ging er niet in bij deze jongen want hoe kan zo’n oud mens van deze jongere stekkie houden en er zelfs zijn geweest?

Uiteindelijk werd mijn zus ook bijgezet in het rijtje der oudjes en is het nog steeds een ongeloofwaardig verhaal dat ze ooit op hoge hakken in een discotheek was wezen dansen.

Welkom zusje in de wereld van de oude garde.

Ouwe zaniker

Heb je het ook gemerkt hoe het is als je ouder wordt? Hoeveel keren je te horen krijgt dat je met de tijd mee moet gaan? Dat je ouderwets bent en dat je zelfs niet jong bent geweest? Zo weten de jongeren om je heen jou op een subtiele manier, langzaam maar zeker te overtuigen dat je niet meer van deze tijd bent. Bemoei je niet met hun spelletjes en ga ook niet in op zaken waar wij oudjes niets van begrijpen.

Tot de dag dat ze weer eens goed in de knoop zitten en hun geliefde het uitgemaakt heeft en dan, ja dan mag je als oudje weer opdraven om alles weer recht te trekken.

Ook als ze in grote problemen zijn, die hun kleine mensenverstand nog niet kunnen verwerken dan wordt in allerijl jouw hulp ingeroepen. Zanik nu niet, ik weet wat ik doe! Daarna is het, pa kan je even komen kijken?

Als oudje wordt dan voor enkele seconden naar je geluisterd en zul je van goede aarde moeten komen wil je in die paar seconden de wereldproblemen oplossen. Maar daar ben je nu eenmaal een oudje voor en het is fijn dat dan je wel even weer het gevoel krijgt dat je toch ook nog meetelt als oudje. De rest van de tijd houd je, je maar gedeisd en zie maar met veel wijsheid en veel begrip hoe ook eens jij diegene was die zo over oudjes dacht.

Houden van

Oudjes, ik houd van ze, want deze mensen hebben door elkaar een zeer grote wijsheid in en over het leven. De een heeft dat meegemaakt, de ander weer dat. Alles samen genomen zijn er vele wegen die elkaar alsmear kruisen. Wijsheid is niet de wijsheid waar wij ons op blindstaren, want wat is wijs? Wat moet je ermee, met wijsheid? Het is gewoon een levenservaring die je opbouwt en waar je alsmear conclusies en etiketten aan verbindt.

De werkelijke wijsheid zie je alsmear terugkomen bij de oudjes die stil zitten te gniffelen en denken het zijne van de ene of andere situatie. Wijsheid om hun mond te houden en wijs omdat ze weten dat elk probleem met de tijd in het leven op zal lossen. Er zijn geen grote bankrekeningen nodig om wijs te zijn en je hoeft ook niet een vooraanstaand persoon te zijn in de samenleving om wijs te zijn. Ook de ‘simpele’ mensen die hun hele leven lang hard gewerkt hebben in een fabriek of op het land, hebben op het einde van hun rit dezelfde wijsheid als die overgestudeerde knobbel van vele jaren terug. De vraag is dan; Wat maakt dan zo’n oudje werkelijk wijs?

Na het vele praten en omgaan met oudere mensen ben ik erachter gekomen dat de oudjes stuk voor stuk op een punt gekomen zijn dat ze merken dat niets belangrijk is in het leven dan het leven! Geld is geen probleem meer en ze gaan er vanuit dat er wel eten is voor hen uit de grote pan. Ze hebben geen ‘moeten’ meer achter hen staan en ze zijn tevreden met de kleine dingen die hun omgeving geven. Wat een eenvoud en wat een serene omgeving. Oudjes hebben een geweldige gave. Geen probleem is te groot want zij hebben geleerd en weten nu dat tijd niet bestaat en dat ze zich daar niet druk over hoeven te maken. Wel is ook voor alle problemen een oplossing. De oplossing is om gewoon naar het probleem te luisteren. Verder zullen ze weinig zeggen over wat zij van iets denken,

want laten we eerlijk zijn, wat maakt het uit wat zo'n oudje nu van en over een probleem denkt? De oplossing is om de problemen geen aandacht te geven en zij zien ze puur als een misstap van het verleden. Iets waar je niets aan kunt veranderen en gewoon zijn weg moet laten gaan. Geld is geen optie bij hen want ze hebben geleerd dat geld niets meer is dan een slaventijdperk waar macht en overheersing samengaan met geld.

Zo maken ze zich werkelijk nergens druk om. Want wat wil die rare belasting nu van hen? Zeker een verkeerd postadres en zo sturen we met een groot kruis door dat formulier alles terug naar afzender. Verder is er bij de oudjes geen toekomst en van het verleden weten ze volop de goede dingen te herinneren. Al het leed en vele pijnen zijn verzacht en zijn er grotendeels geen wonden meer in het heden. Er is toch niets aan te doen en veranderen is niet meer mogelijk.

Mijn laatste wens

Nee, het is niet mijn testament of de wil van een ander persoon. Wat ik naar voren wil halen zijn de duidelijke paden en de laatste wensen bij oudere mensen.

Een geruime tijd geleden was ik bij een oudje die maar één wens had, haar ouderlijk huis verkopen. Nu is dat niet een twee drie gedaan en zelfs het tellen ging veel verder! Het was een oud landhuisje waarvan zij meende dat het in een goede staat was en dat het veel geld waard was. Nu is het altijd een strijdpunt wat een goede staat is en wat redelijk in prijs is. Ze had een taxateur ingeschakeld maar die had volgens die 85 jarige geen bal verstand van haar huis!

Kan zijn want als oudje weet je het beter dan al die jonge broekies!
Een gelijk wat je oudjes altijd moet geven waar je dan wel meteen een piepklein maartje aan laat kleven!

Ze had die prijs nu eenmaal in haar hoofd en had de hele familie al opdracht gegeven om het vervallen gebouw te verkopen. We kenden haar al lang en als we op visite kwamen was het ook altijd wel even een punt van discussie, haar landhuisje.

Er zijn vele jaren overheen gegaan en wij bleven regelmatig komen bij haar. We hebben het huisje zelfs aangeboden gekregen voor een vriendenprijs die nog hoger was dan de taxatiewaarde. Maar goed, we hielden het af en waren ook niet op zoek naar een huis. Ze werd steeds slechter en slechter maar opgeven was er niet bij. Alsmaar was het dat huis wat verkocht moest worden.

Op een dag kwam zoonlief helemaal enthousiast vertellen aan mai dat het huis verkocht was. Haar gezicht was op dat moment nog mooier dan toen ze 18 was. Een brede glimlach en een rust kwam over haar. We hadden de grootste lol want geloof het of niet, mai had de prijs gekregen die zij gesteld had!

Na twee weken werden we gebeld of we haar wilden opzoeken in het ziekenhuis. We gingen bij haar langs en ze liet mompelend weten dat haar taak erop zat. Ze vertrok in een vrede die we veel zien bij oudjes die hun doel bereikt hebben.

Wijselijk accepteren

Zo komen we op de grootste wijsheid van een oudje; ‘Accepteer wat er met je gebeurt’. Ja, het accepteren van wat er met je gebeurt, is de grootste gave die je kunt overwinnen. Als je de dingen accepteert zoals ze komen, dan zul je zien dat de wereld er anders uitziet en zo hebben dan ook maar weinig mensen van deze maatschappij vat op je. Net zo weinig vat als dat wij, jongeren, op de oudjes hebben.

De oudjes knikken ja en denken nee en gaan hun eigen weg. Ze weten dat er nog veel te leren is door de jeugd en de toekomstige oudjes. Zij weten waar het om gaat. Zij voelen aan wat er werkelijk in mensen omgaat en dat maakt het zo heerlijk met oudjes om te gaan. Ze zien door je ziel heen en je hoeft niets te zeggen want ze kennen je woorden al.

Wijsheid zit niet in de woorden die je spreekt, maar in de woorden die je niet naar buiten brengt.

Het einde

Zo zijn we werkelijk aan het einde gekomen van dit boekje. Ik weet dat het boekje nog honderden pagina's dikker kan worden als ik werkelijk alles op zou schrijven wat er in de jaren om me heen gebeurd is. Maar heb je daar nog wat aan? Zo ja, laat me weten dan ga ik door met schrijven. Zo niet, dan ben jij op het punt beland waar je hersenen nu al aan het kreunen zijn, omdat je veel herkenbare dingen gelezen hebt die terug te voeren zijn op jezelf. Dat denken kan een eerste stap zijn naar de wijsheid die de oudjes al bezitten.

Het is voor mij altijd nog steeds heerlijk om oudjes te observeren en ik voel en zie aan de manier hoe ze zich op dat moment gedragen, dat we contact hebben. Contact zonder woorden maar wel contact met alles wat zij weten en ik kan voelen.

In de reis die jij als jonkie nog moet maken of in de reis die je als oudje al aan het maken bent, hoop ik werkelijk dat je die rust, die liefde en ook dat heerlijke gevoel nog ooit mee mag maken. Dat is wat het ware leven maakt. Laat die bankrekening voor wat het is, laat de belasting maar schrijven en laat de maatschappij maar roepen wat moet. Dan, ja dan ben je op het punt dat je weet wat werkelijk leven is. Een leven van gevoel, rust en een eeuwig geduld.

Het laatste woord

Je weet als oudje heb je niet altijd meer het laatste woord en zo ook weer niet. Ik wil dit boekje eindigen met een wijsheid die me al vroeg in mijn leven aan het denken heeft gezet maar ook mijn manier van leven op een bepaald moment drastisch veranderd heeft.

Daarom wil ik het jou ook niet onthouden en plaats het als allerlaatste woorden.

Ik kwam in een gesprek met een oudje en op mijn vraag of hij bang was van de dood, kreeg ik dit antwoord.

John, ik kan het verleden niet meer veranderen.

Ik kan de toekomst niet zien.

Ik leef daarom in het NU.

De dag, de tijd dat ik NU met je praat is het moment wat ik kan veranderen.

Ik ben nog niet dood anders zit ik NU niet met je hier.

Als de dood moet komen is het aan de toekomst wanneer dat zal zijn.

Daarom geniet ik van het NU en vergeet ik het verleden en wacht wat de toekomst nog zal brengen.

John Baselmans heeft meerdere boeken op zijn naam staan.

Die kunt u bestellen via zijn website; <http://www.johnbaselmans.com/Books/Books.htm>

Reeds verschenen boeken zijn:

<i>Eiland-je bewoner Deel 1</i>	<i>ISBN 978-1-4092-1856-2</i>
<i>Eiland-je bewoner Deel 2</i>	<i>ISBN 978-0-557-00613-7</i>
<i>Eilandje bewoner - Luxe edition</i>	<i>ISBN 978-1-4092-2102-9</i>
<i>Eiland-je bewoner Bundel</i>	<i>ISBN 978-0-557-01281-7</i>
<i>John Baselmans Drawing Course</i>	<i>ISBN 978-0-557-01154-4</i>
<i>The secrets behind my drawings</i>	<i>ISBN 978-0-557-01156-8</i>
<i>The world of human drawings</i>	<i>ISBN 978-0-557-02754-5</i>
<i>Drawing humans in black and white</i>	<i>ISBN 978-1-4092-5186-6</i>
<i>Leren tekenen met gevoel</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7859-7</i>
<i>Ingezonden</i>	<i>ISBN 978-1-4092-1936-1</i>
<i>Moderne slavernij in het systeem</i>	<i>ISBN 978-1-4092-5909-1</i>
<i>Help, de Antillen verzuipen</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7972-3</i>
<i>John Baselmans' Lifework part 1</i>	<i>ISBN 978-1-4092-8941-8</i>
<i>John Baselmans' Lifework part 2</i>	<i>ISBN 978-1-4092-8959-3</i>
<i>John Baselmans' Lifework part 3</i>	<i>ISBN 978-1-4092-8974-6</i>
<i>John Baselmans' Lifework part 4</i>	<i>ISBN 978-1-4092-8937-1</i>

<i>Mañan</i>	<i>ISBN 978-1-4092-8949-4</i>
<i>De wijsheden van onze oudjes</i>	<i>ISBN 978-1-4092-9516-7</i>
<i>NU deel 1</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7691-3</i>
<i>NU deel 2</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7736-1</i>
<i>NU deel 3</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7747-7</i>
<i>NU deel 4</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7787-3</i>
<i>NU deel 5</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7720-0</i>
<i>NU deel 6</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7742-2</i>
<i>NU deel 7</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7775-0</i>
<i>NU deel 8</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7738-5</i>
<i>NU deel 9</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7768-2</i>
<i>NU deel 10</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7708-8</i>
<i>NU deel 11</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7759-0</i>
<i>NU deel 12</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7661-6</i>

